

Thư Tình

Contents

Thư Tình	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	53
21. Chương 21	56
22. Chương 22	59
23. Chương 23	62
24. Chương 24	65
25. Chương 25	69
26. Chương 26	72
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	81
30. Chương 30: Phiên Ngoại	88
31. Chương 31: Kịch Truyền Thanh Và Phụ Bản	91

Thư Tình

Giới thiệu

Xuất xứ: Trung QuốcNhà xuất bản: Uy HướngXuất bản ngày: 12/03/2009Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, trườn

1. Chương 1

Kì nghỉ hè đầu tiên của năm nhất sơ trung vừa đến thì Khang Kế cũng bắt đầu nổi điên. Buổi sáng phụ mẹ bán cá. Buổi chiều chơi bóng rổ một lát. Toàn bộ thời gian còn lại đều là ở suốt trong phòng không ra, làm hại mẹ Khang nghĩ con nhà mình đột nhiên sinh bệnh, thân thiết hỏi rồi lại hỏi. Đứa con bình thường mê hồ nháo lần này đặc biệt thận trọng, cái gì cũng hỏi không được. Mãi cho đến một ngày, khi mẹ Khang quét dọn vệ sinh, nhìn thấy trong phòng con một bước một bước tất cả đều là giấy chép bài, không khỏi cảm thán, con rốt cuộc khôn lớn, lo học hành, còn vì tự nhiên chăm học mà thẹn thùng như vậy.

Kỳ thật mẹ Khang đáng thương toàn bộ đoán sai. Khang Kế là có chép sách, nhưng cũng chẳng phải vì học tập, mà là điên cuồng tập viết tay trái. Làm tất cả những điều này đều là để viết ra một phong thư tình mà người khác không thể nhận ra bút tích.

Một ngày trước khai giảng thư tình đã viết xong xuôi, cả một trang đầy chữ, dùng giấy viết thư hoa mỹ có mùi hương của em gái Khang Hồng nhà mình. Trên phong thư viết ba chữ lớn: Gửi Thiệu Chuẩn.

Ngày đầu khai giảng, Khang Kế dậy thật sớm, với ai cũng chưa nói, cưỡi xe đạp tàn tạ của ba Khang ra cửa. Khang gia cách Thiệu gia cũng không xa, chỉ một con phố. Chẳng qua con phố này chính là phân cách tuyến của giới bần phú ở thị trấn nhỏ.

Phố tây này đây, Khang gia chính là đại biểu cho tầng lớp “tóc húi cua”, nhiều là kiến trúc chẳng theo trật tự, không nói thấp bé ẩm ướt, chỉ là hiệu quả cách âm không cao làm cho Khang Kế đã sớm biết những chuyện không nên biết mà thôi. Tỷ như A Hoa nhà cách vách cùng ông chồng mặt đen của hắn mỗi ngày mấy giờ “ám muội”, có thể “ám muội” bao nhiêu lâu, đều bị “nhất tường chi cách” Khang Kế ghi tạc chặt chẽ trong lòng.

Phố đông này đây, Thiệu gia đại biểu cho những người có tiền có quyền làm quan, người người tường trắng ngói đen, nhà nhà đều có một cái vườn lớn. Nhà Thiệu Chuẩn ở cuối phía đông khu phố đông, u tĩnh cao quý, dường như tách biệt, bình thường rất ít khi có người.

Sáng sớm Khang Kế tránh thoát tầm mắt mọi người, đem thư tình đến đặt trong hòm thư Thiệu gia, núp vào rừng cây nhỏ bên cạnh đó âm thầm chờ đợi. Khang Kế đã quan sát rất nhiều lần, biết mỗi lần đều là Thiệu Chuẩn tới lấy thư, mới định ra thượng sách này.

Chờ đợi làm cho người ta nóng lòng, thời gian rảnh rỗi cũng tự trở nên dài lâu. Khang Kế chờ a chờ a, mới phát hiện, chính mình thật sự tới quá sớm, bụng đã đói rầm rì kêu, khu vực này trừ bỏ con chim nhỏ còn không có cái sinh vật còn sống nào rời giường.

Khang Kế vốn chính là một đứa nhỏ không kiên nhẫn, chờ mới có vài chút đã ngủ, tỉnh lại liền vội vàng chạy nhanh đến hòm thư phía trước nhìn, thư còn đây. Như vậy tuần hoàn ba lượt, đến lần thứ ba, Khang Kế vừa mở ra hòm thư nhìn thấy thư hầy còn, đang chuẩn bị thở dài, chợt nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai.

“Khang Kế? Cậu làm gì xem hộp thư nhà tôi?” Giọng nói lạnh lùng của Thiệu Chuẩn làm cho Khang Kế rùng mình một cái.

“Mình, mình, mình...” Minh nửa ngày, Khang Kế cũng tìm không thấy một cái cớ nào tốt, mặt đã đến độ đỏ bừng, vụng trộm giương mắt liếc Thiệu Chuẩn đang đứng dưới ánh nắng một cái, thiếu niên mảnh khảnh thanh tú mặc áo sơ mi trắng, bị nắng sớm chiếu thành màu vàng. Khang Kế cơ hồ không mở mắt ra được, tim “thình thịch thình thịch” nhảy loạn, trong đại não tất cả cơ hồ đều là một màu phấn hồng, làm sao có thể nói ra cái gì đây?

“Tính trộm thư nhà tôi?!” Thiệu Chuẩn nghĩ tới khả năng này, nhú mày.

“Không, không, không!” Khang Kế bị thái độ chán ghét ấy làm cho đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng xua tay, thần chí trở về, cũng sẽ suy nghĩ, thuận miệng nói: “Mình, mình vừa rồi nhìn thấy một nữ sinh ném cái gì đó vào hộp thư nhà cậu, bỗng dưng tò mò, mới tới nhìn xem.” Lời nói dối càng nói càng xuôi, Khang Kế có chút đắc ý, rốt cục dám ngẩng đầu thừa dịp Thiệu Chuẩn quay đầu xem hòm thư nhà mình, đường hoàng nhìn sườn mặt Thiệu Chuẩn.

Thiệu Chuẩn quả nhiên nhìn thấy một phong không cần mở ra cũng đủ biết là thư tình trong hòm thư. Thiệu Chuẩn lúc này vẫn là một thiếu niên ở độ tuổi mới biết yêu, cũng không có học được thói quen khinh bỉ thư tình như các hoa hoa công tử. Cầm lấy thư tình có mùi hương thoang thoang, Thiệu Chuẩn tim rạo rực, quay đầu nhìn thoáng qua Khang Kế đang ngây ngốc nhìn mình, hơi chút lúng túng, theo bản năng nghiêm mặt lên, nói: “Cậu còn không về nhà đi? Sáng sớm ở chỗ này lác cái gì lác?”

“Thư kia...” nhớ hãy mở ra xem nha. Nửa câu sau bị bế ở cổ họng, chưa nói ra, đã nhìn thấy Thiệu Chuẩn mặt đỏ rồi, trên mặt còn có tức giận, Khang Kế không đợi Thiệu Chuẩn nói thêm cái gì, liền nhanh như chớp chạy đến rừng cây nhỏ, nâng xe đạp dậy, chạy như điên mà đi.

Thiệu Chuẩn lén lút giấu phong thư tình kia ở trong ngực, vào phòng. Im lặng ăn bữa sáng, lại im lặng lên lầu, vào phòng, đóng cửa, chuyện đầu tiên chính là lấy lá thư giấu trong áo ra, kim lại con tim đập như điên, mặt lại vụng trộm đỏ.

Lật qua lật lại phong thư nhìn mấy lần, màu xanh lam nhạt, rất thanh lịch. Trên phong thư chỉ có ba chữ: Gửi Thiệu Chuẩn. Tuyệt không có địa chỉ nhà mình, cũng không có địa chỉ người gửi. Cầm dao rọc giấy cắt bì thư ra, thư chỉ có một tờ, chữ viết hơi là lạ, nhưng nhìn ra được rất dùng sức, điểm này làm cho Thiệu Chuẩn thực cảm động. Phong thư nhờ điểm ấy làm cho người ta cảm động, bởi vì nội dung, Thiệu Chuẩn đọc thật sự rất muốn cười.

“Thiệu Chuẩn đồng học,

Xin chào!

Mình rất dương mộ cậu. Thật lâu.”

Dưỡng mộ? Ngưỡng mộ? Thiệu Chuẩn đọc đến câu đầu tiên đã rất muốn cười. Lỗi chính tả không nói, thế nhưng còn văn về dùng từ ngưỡng mộ, người viết thư này rốt cuộc có biết cái gì kêu ngưỡng mộ hay không còn khiến cho người ta có chút hoài nghi nữa là.

Tiếp tục nhìn xuống dưới: “Cậu lớn lên thật là giống hoa Dã Khương, không biết cậu từng thấy hoa Dã Khương hay chưa, phía sau núi có một khoảng mọc tràn, hoa trắng nõn, rất đẹp. Có thể cứ thế nhìn cứ thế nhìn, nhìn cậu một ngày cũng không chán.”

Hoa Dã Khương? Thiệu Chuẩn thực sự là chưa từng chú ý các loại hoa có cái gì khác nhau. Có lẽ hôm nay có thể đi hỏi một chút. Có điều, hình dung một nam sinh diện mạo giống như hoa, cũng chẳng phải điều gì làm cho người ta vui vẻ đi? Hơn nữa bởi vì diện mạo như hoa Dã Khương... mà bị “dưỡng mộ”, đối với Thiệu Chuẩn mà nói cũng là chuyện làm cho người ta cảm giác là lạ.

“Mình muốn kết bạn với cậu, nhưng là, cậu vẫn không cười, mình cũng không dám nói chuyện với cậu. Hơn nữa thầy cô, đồng học, còn có ba mình, mẹ mình, nhất định đều cảm thấy mình không nên nói chuyện với cậu. Cho nên, mình có thể vẫn viết thư cho cậu sao? Thiệu Chuẩn, Thiệu Chuẩn, Thiệu Chuẩn, mình thật sự rất dưỡng mộ cậu, cậu đồng ý với mình đi. Đương nhiên, nếu như cậu không đồng ý, cũng không có tác dụng gì, mình vẫn sẽ viết. Cậu đừng sợ, mình sẽ bảo vệ cậu. Kí tên: Người dưỡng mộ cậu”

Thiệu Chuẩn nhú mày xem hết một đoạn này, nửa ngày cũng không nghĩ được gì. Không dám tưởng tượng có nữ sinh nào sẽ nói lời như vậy. Khẩu khí còn có chút vô lại, tuy rằng cũng không khiến người thấy ghét, nhưng thật sự không giống như nữ sinh. Chính mình trừ bỏ lớn lên trắng trẻo chút, thế nào thoát nhìn cần người bảo hộ? Chẳng qua, có người đối tốt với mình như vậy, sẵn lòng bảo vệ mình, vô luận như thế nào, Thiệu Chuẩn vẫn là cảm thấy trong lòng có chút ngọt ngào.

Thiệu Chuẩn đem thư giấu trong đại từ điển, lại cảm thấy không an toàn, lại lấy ra, lại đem tới ngăn kéo, vẫn là không an toàn. Tối tới lui lui để vài chỗ, Thiệu Chuẩn vẫn là không biết nên đem “lá thư tình đầu tiên mà đời này nhận được” nọ đặt ở chỗ nào mới sẽ không bị ma ma “hỏa nhãn kim tinh” phát hiện.

Thiệu Chuẩn đứng giữa phòng tròn 15 phút đồng hồ, mới nghĩ ra. Để thư trong cái rương sách cũ mà ma ma hay cất sách cũ của mình nhất, chẳng có ai lục đâu. Lại nghĩ đến “Tiểu Dưỡng” của mình về sau vẫn có thể viết, vậy dọn một cái rương rộng chuyên môn cất thư, có vẻ thích hợp.

Nửa giờ sau, Thiệu Chuẩn một thân mồ hôi, cười tủm tỉm nhìn nhìn kiệt tác của mình, đứng dậy đi tắm rửa. Khai giảng rồi, ngày đầu tiên có kinh hỉ như vậy, thật sự là bắt đầu không tệ đâu.

2. Chương 2

Khai giảng rồi, tất cả đều là bình thường. Ngoại trừ việc Thiệu Chuẩn định kì một tuần nhận được một lá thư tình ra thì không có gì thay đổi.

Ở trường cấp hai, Thiệu Chuẩn là lớp trưởng lớp I. Là điển hình một học sinh giỏi, đại biểu một đứa trẻ

ngoan, rất được các thầy cô và phụ huynh yêu thích. Học tập tốt, tính cách lại hiền ngoan, thậm chí cả tướng mạo cũng dễ nhìn đến người người oán trách. Đừng nhìn người lớn lên nhỏ gầy, thế nhưng ở trong lớp vô cùng có uy tín, ăn nói cẩn thận, nói một không hai. Nam sinh phục cậu ta, nữ sinh thương cậu ta. Thiệu Chuẩn chính là một siêu sao thần tượng của trường sơ trung.

Khang Kế và Thiệu Chuẩn cùng lớp, cũng chỉ như mây nước. Khang Kế ngoại trừ chơi giỏi bóng rổ, mặt khác toàn làm cho người ta nhớ không nổi. Vóc dáng nhưng thật ra rất cao, mới sơ trung đã cao đến 1m76, cho nên vĩnh viễn ngồi ở cuối lớp. Cuối lớp có chỗ tốt của cuối lớp, khi đi học chỉ cần không lên tiếng, thì cho dù làm cái gì, thầy cô cũng không quản. Cho nên, toàn bộ thời gian đi học Khang Kế vẫn dùng để ngắm Thiệu Chuẩn, không dám ngắm trắng trợn công khai, đành phải híp mắt, làm bộ ngủ gật, nhìn chăm chăm vào cậu ta không tha.

Thiệu Chuẩn sao lại đẹp đến như vậy nhỉ? Rõ ràng đều là áo sơmi trắng giống nhau, vậy mà vẫn mang lại nhiều cảm giác hơn so với người khác, thật sự rất giống hoa Dã Khương, sạch sẽ, tự do tự tại, còn có sự cao ngạo mơ hồ, Khang Kế càng ngắm càng là thích.

Kỳ thật duyên phận của Khang Kế và Thiệu Chuẩn cũng không tính ít, thôn trấn không lớn, từ nhà trẻ đến bây giờ, không biết bao nhiêu lần Khang Kế cùng Thiệu Chuẩn khoảng cách ngay tại gang tấc, có thời gian treo cây mà ngồi, thậm chí mới trước đây, lúc ở vườn trẻ còn ngủ chung một giường. Khang Kế bấu môi thầm nghĩ, tất cả những cái đó Thiệu Chuẩn chắc chắn đều không nhớ nữa rồi.

Từ lúc nào bỗng nhiên nhớ mong Thiệu Chuẩn như vậy? Chính bản thân Khang Kế cũng nói không rõ nữa. Thiệu Chuẩn mới trước đây bộ dạng rất gầy, căn bản không phải đứa nhỏ chọc người thích, cũng không có béo tròn trọc đáng yêu như Khang Kế. Nhưng Thiệu Chuẩn bắt đầu từ khi ấy, cũng đã là tính tình người lớn, đối với ai đều là nho nhã lễ độ, cho nên, tuy rằng không có “hot” như bây giờ, nhưng cũng không làm người ta thấy ghét.

Khang Kế khi đó căn bản không để Thiệu Chuẩn vào mắt. Trước đây cu cậu mê quậy phá cũng bởi vì gây lăm sự mà bị đòn không ít. Sau này thì thu liễm rất nhiều, chẳng qua là vì Khang Kế yêu thích bóng rổ, bóng rổ trở thành sở thích duy nhất của hắn. Sẽ không lại nơi nơi chạy loạn, không hề mãi quậy chẳng để ý nguy hiểm nữa.

Thực sự chú ý tới Thiệu Chuẩn là vào năm nhất cấp hai, Thiệu Chuẩn vẫn luôn là lớp trưởng, luôn ở trước mặt mọi người hào nhoáng vụt qua. Chính yếu là, Thiệu Chuẩn từ nhi đồng trở thành thiếu niên, cao thêm, mặt mày cũng nẩy nở, tuy rằng trên mặt còn có chút dấu tích múp míp của trẻ con, nhưng quả thật là một thiếu niên, là một thiếu niên có diện mạo vô cùng gây chú ý.

Ban đầu Khang Kế chỉ là cảm thấy diện mạo Thiệu Chuẩn còn hợp ý mình hơn là đám nữ sinh trong cái lớp này nữa. Cá tính xa cách lạnh như băng đó, lúc nào cũng chọc cho mình tâm sinh ngứa ngáy. Còn có một hồi nghĩ bụng, nếu như Thiệu Chuẩn là một nữ sinh, mình nhất định phải lấy được cậu ấy về nhà làm vợ, ưm, cùng nhau bán cá, có bao nhiêu hạnh phúc. Nhưng Thiệu Chuẩn là nam, Khang Kế còn thực sự tiếc rẻ một đoạn thời gian.

Làm lớp trưởng, Thiệu Chuẩn cũng từng nhắc nhở Khang Kế, đứng ngay bên người Khang Kế, giọng nói trong trẻo, thao thao bất tuyệt. Khang Kế căn bản không chú ý Thiệu Chuẩn nói cái gì, chỉ cảm thấy thiếu niên này đứng gần mình quá, gần đến nỗi có thể ngửi được mùi thơm mê hoặc trên người cậu ta, làm cho

mình không thể hô hấp. Cậu ta vẫn là mặc áo sơ mi trắng, không có cao như mình, chính mình cúi đầu một cái có thể nhìn thấy cổ cậu ta, thon dài trắng nõn kéo dài xuống. Khiến cho chính mình hoa mắt, khiến cho chính mình choáng váng đầu. Không biết như thế nào, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua A Hoa cùng ông chồng mặt đen nguyên đêm không ngừng rên rỉ, phối hợp với giọng Thiệu Chuẩn lạnh lạnh giáo huấn, làm cho Khang Kế run rẩy nhẹ. Làm hại Thiệu Chuẩn nghĩ rằng mình nói ác liệt quá, tổn thương người ta, nhanh nhanh kết thúc giáo huấn, còn vỗ vỗ vai Khang Kế, an ủi hai câu mới đi. Khang Kế ngốc ngơ ngồi xuống, kẹp chặt chân. Từ nay về sau, ánh mắt không từng rời đi Thiệu Chuẩn.

Nhìn càng lâu, càng là không cách nào tự kiềm chế. Khang Kế thường xuyên nhìn thấy Thiệu Chuẩn trong giấc mơ mà “người ta khó có thể mở miệng”, lúc tỉnh lại vừa cảm thấy sợ hãi lại vừa cảm thấy vui sướng. Ý niệm cùng Thiệu Chuẩn thân cận trong đầu càng ngày càng mạnh, nhưng không cách nào thực hiện. Đến lúc này, Khang Kế mới phát hiện chính mình thật sự cách thế giới của Thiệu Chuẩn quá xa.

Cái ý niệm không thể khắc chế ấy cứ một lần lại một lần càn quét qua đầu óc và thân thể Khang Kế. Loại cảm giác nhung nhừ này nếu cứ tiếp tục một mình đè nén xuống nữa, Khang Kế thực sợ chính mình sẽ điên mất. Vì thế, vào một ngày nào đó, lúc thấy được một bức thư trong nhà, đột nhiên nghĩ rằng nếu như không thể giáp mặt nói, vậy viết thư đi, len lén nặc danh viết một phong thư, đem bí mật của mình chia sẻ với cậu ấy, hẳn là sẽ rất tuyệt.

Vì thế, viết thư tình. Một phong không thể thỏa mãn, hai phong, ba phong, cứ viết. Tuy rằng cũng không thể được Thiệu Chuẩn hồi âm, nhưng mỗi lần canh chừng ở rừng cây nhỏ, nhìn thấy Thiệu Chuẩn cầm thư với khuôn mặt tươi cười, cũng thỏa mãn giống như là được hồi âm vậy. Vì thế, Khang Kế giống như hút thuốc phiện, một phong một phong rút cuộc không thể ngừng nổi.

Ban đầu cũng chỉ là biểu đạt cái loại tình cảm “dưỡng mộ” thôi, sau đó chính là chuyện gì cũng nói. Cái gì mà “Hôm nay lúc diễn thuyết nhìn cậu rất đẹp trai đó. Hôm nay khối lớp đá bóng cậu có xem không? Trọng tài rất gian. Ngày hôm qua nhìn thấy cô giáo Vương (mẹ Thiệu Chuẩn), mới đột nhiên phát hiện cậu lớn lên rất là giống mẹ. Minh hôm nay bị đứt tay, lúc bị đau rất nhớ cậu...” Một đồng lòng lắm nhảm, cũng không quản Thiệu Chuẩn thích hay không thích đọc, đều viết hết cả ra, gửi đi.

Thiệu Chuẩn rút cuộc thích hay không thích đọc? Rất khó nói, cho dù thích đọc cũng không phải bởi vì cảm tình. Chính là thói quen một tuần nhận một phong thư tình, mỗi cuối tuần đi đến hộp thư, Thiệu Chuẩn đều sẽ không khỏi thấy có chút thích thú. Rất muốn nhìn xem phong thư làm cho mình mỗi lần đọc lại cười không ngớt kia lần này sẽ có nội dung mới gì.

Thiệu Chuẩn cũng từng đoán xem là ai viết thư. Bởi vì căn cứ nội dung bên trong, người viết thư này, hẳn là bạn bè trong lớp. Nhưng bản thân mỗi lần thu vở bài tập, từng quyển từng quyển lấy ra đối chiếu, thế nhưng không có một chữ viết nào giống như này. Thất vọng là có, nhưng cảm giác thần bí lại càng làm cho Thiệu Chuẩn ở trong ảo não lại đồng thời có một loại thích thú kì lạ.

Cuộc sống của Thiệu Chuẩn so với bạn cùng lứa tuổi thì khô khan lắm. Mẹ là giáo viên, từ nhỏ đã dạy cho cậu ta nhiều quy tắc, phải biết lễ phép, là thứ nhất. Tất cả trò chơi vui đùa cơ hồ đều không có liên quan với Thiệu Chuẩn. Ban đầu còn cảm thấy buồn khổ, bây giờ lại thành thói quen. Làm cho tất cả mọi việc hoàn mỹ đã thành thói quen, bảo trì phong độ bản thân đã thành thói quen.

Những thư tình ấy, mở ra một cánh cửa khác cho nhân sinh quan của Thiệu Chuẩn. Thì ra còn có người

sống thú vị như vậy. Có thể đi lên núi chơi, có thể cả ngày ở bên ngoài dạo quanh, có thể rơi lệ thậm chí đổ máu đều không sao cả. Thiệu Chuẩn giờ đây đã không xem những lá thư này chỉ như thư tình, mà là một khung cửa sổ khác, để một người khác trở thành cánh cửa sổ của bản thân mình. Đọc lá thư hành văn vụng về, Thiệu Chuẩn mang ý cười trong suốt, mang tâm tư của mình dung nhập vào cuộc sống của Khang Kế

3. Chương 3

Thời gian trẻ dại nháy mắt đã trôi qua. Đảo mắt, phải thi cuối kỳ rồi, thi cuối kỳ hàm nghĩa sẽ được cho nghỉ. Trong lòng Khang Kế bị hỉ cùng xuất hiện. Hỉ là cuối cùng lấy được tự do, bị chính là, một khi nghỉ sẽ không có cơ hội trắng trợn công khai nhìn chằm chằm Thiệu Chuẩn.

Hôm nay, Khang Kế phụ ba mẹ dọn cá xong, cưỡi xe vợ và hướng lớp học chạy, thời gian tốt đẹp nửa tháng cuối cùng, một phút một giây cũng không thể làm lỡ. Ba Khang mẹ Khang đối với chuyện con trai đột nhiên thích đến trường, đều vẫn một thái độ mặc kệ, con trai nhà mình nói như thế nào đều là một đứa bé hiếu thuận, cái khác sẽ không cưỡng cầu. Có tiền đồ hay không tiền đồ, dựa vào cưỡng cầu cũng chẳng nghĩa lý gì. Huống hồ trong nhà còn có Khang Hồng siêu ngoan, muốn học tập có học tập, muốn diện mạo có diện mạo. Ba Khang mẹ Khang thấy thật sự đủ rồi.

Khang Kế vừa đến lớp học, theo thói quen nhìn vào vị trí thứ ba bên cửa sổ, không có. Dụi dụi mắt, vẫn là không có! Làm sao có thể? Thiệu Chuẩn chưa từng đi học trễ một lần nào, chính mình mỗi ngày đều chờ đến giờ này, cậu ấy nhất định ngồi đoan chính đọc sách ở chỗ kia, hôm nay vì sao không có ai? Khang Kế quay đầu qua lại, nhìn một lượt toàn bộ lớp, cũng không thấy, Thiệu Chuẩn chạy đi đâu?

“Ê, Mập Mập, lớp trưởng sao không thấy tới?” Khang Kế kéo tay bạn cùng bàn một chút, hỏi.

“Nghe nói bị bệnh, xin phép rồi.” Mập Mập hắc hắc cười hai tiếng nói: “Thật đúng là muốn nhìn một chút xem học trò gương mẫu bị bệnh là bộ dạng gì.”

Nghe nói như thế, Khang Kế sững sốt một chút, kinh ngạc quay đầu nhìn xem Mập Mập: “Mày bình thường không phải phục lớp trưởng nhất sao?”

“Ôc” mập mập ới một ngum, nói: “Một thằng nhóc tóc tơ thì phục cái gì? Ra về một chút mày cũng tin?” Mập Mập mặt mang biểu tình khinh thường, làm cho Khang Kế lần đầu tiên cảm thấy thì ra con người này giả tạo như vậy, lập tức quyết định không bao giờ chơi cùng Mập Mập nữa.

Khang Kế thường xuyên phụ ba mẹ bán cá, chợ là một trong những nơi thấy rõ lòng người nhất, Khang Kế nhiều năm trà trộn trong đó, đối với việc nhìn thời thế thì nhạy cảm hơn trẻ con bình thường nhiều. Tuy rằng chơi bóng rổ, nhưng cũng không phải là một gã lãng đầu thanh* nhiệt huyết. Theo tình cảm Khang Kế dành cho Thiệu Chuẩn mà nói, Mập Mập nói như vậy, hẳn đã là một quyền ngay mặt từ lâu mới đúng. Nhưng Khang Kế không có. Mập Mập kia gia cảnh rất có lợi thế, bản thân mình mặc dù không có tâm nịnh bợ gì, nhưng cũng không muốn tạo cho ba mẹ phải thêm phiền toái. Chỉ là lạnh mặt, quay đầu đi, từ nay về sau không bao giờ liếc mắt một cái đến Mập Mập nữa.

Mới qua tiết đầu tiên, Khang Kế đã tâm thần không yên, trong lòng như có lửa đốt, rốt cuộc nán ở đây không nổi nữa. Cầm cặp sách, trốn học đi ra. Đi vào hiệu thuốc, lại không biết nên mua thuốc gì đây. Nghĩ tới nghĩ lui, lấy ra tiền tiết kiệm nhin vài bữa sáng, mua chai siro trị ho.

Cưỡi xe cà tàng đến cửa nhà Thiệu Chuẩn rồi, lại thế nào cũng không dám gõ cửa. Tới tới lui lui ở trước cửa bồi hồi n lần, siro cũng sắp bị Khang Kế ủ nóng, vẫn là không biết làm sao đưa được nó ra.

Thiệu Chuẩn ngồi ở cửa sổ nhà mình, nhìn Khang Kế tới tới lui lui như vậy, bắt đầu cảm thấy buồn bực, thằng nhóc này tìm đến mình làm cái gì? Lại không quen. Sau đó nhìn thấy Khang Kế biểu tình buồn khổ, trái lại một bộ dáng không bỏ cuộc, lại cảm thấy thích thú. Đang muốn xuống lầu mở cửa để hỏi cho rõ ràng, đã thấy Khang Kế cầm chai lọ gì đó bỏ vào hòm thư, sau đó chạy đến trước cửa gõ một trận, bản thân còn chưa kịp xuống lầu mở cửa, đã nhìn thấy bóng dáng Khang Kế nhanh chóng chạy mất qua cửa sổ.

Cơn sốt của Thiệu Chuẩn vẫn chưa lùi hẳn, có chút xây xẩm, xuống lầu đặc biệt chậm. Đến ngoài cửa rồi, vừa mở cửa, liền nhìn thấy Khang Kế không biết khi nào thì lại chạy trở về, đang chuẩn bị gõ cửa, tay thiếu chút nữa gõ đến đầu Thiệu Chuẩn.

“Khang Kế, sao không đi học? Có chuyện gì à?” Thiệu Chuẩn thấy mặt Khang Kế lập tức hồng lên, cảm thấy có chút buồn cười, vẫn là treo lên vẻ mặt lớp trưởng, nghiêm túc hỏi.

Khang Kế hể mà Thiệu Chuẩn xuất hiện thì lại theo thói quen mắc chứng mất ngôn ngữ, tay còn đặt ở trên đầu Thiệu Chuẩn, vẫn duy trì tư thế đó giống như đứa ngốc, cứ một mực ngẩn người nhìn Thiệu Chuẩn. Thiệu Chuẩn hôm nay không có mặc áo sơ mi trắng, một bộ áo ngủ liền quần từ đầu bao đến chân, chỉ có đầu ngón chân nghịch ngợm lộ ra bên ngoài. Tóc cũng hơi rối, mặt cũng bởi vì phát sốt mà hồng hồng, cả người vừa như yếu ớt lại là kiều diễm, Khang Kế nhìn bộ dạng Thiệu Chuẩn trước mặt, ngoại trừ cố gắng bình phục con tim đập loạn ra thật sự không biết nên làm cái gì.

Thiệu Chuẩn vốn bị bệnh, đứng trong chốc lát, thực sự hơi cảm thấy mệt. Thấy Khang Kế chết sống không chịu nói lời nào, hỏa cũng bốc, nói: “Khang Kế, cậu trốn học làm cái gì?”

Khang Kế lúc này mới hồi thần, rút tay lại, thản nhiên nói: “Mình nhìn thấy một nữ sinh đặt gì đó ở hòm thư nhà cậu, ách, mình sợ có nguy hiểm, cho nên muốn đến nói cho cậu một tiếng.” Lần trước nói dối không bị phát hiện, Khang Kế căn bản không kịp nghĩ đến cách nói dối gì mới, đành phải tiếp tục dùng.

“Ồ?” Bản thân rõ ràng nhìn thấy chính vị Khang Kế đồng học cao to này bỏ vào đó, cậu ta lại nói như vậy. Thiệu Chuẩn đầu óc vòng vo hai lượt, không vạch trần lời nói dối buồn cười của Khang Kế, theo lời Khang Kế, đi đến trước hòm thư, nhìn thấy một chai siro trị ho và một tờ giấy.

Trên tờ giấy viết bốn chữ bình bình thường thường: “Sớm ngày bình phục”. Nhưng bốn chữ này, làm cho Thiệu Chuẩn như bị sét đánh ngang tai, cư nhiên là cậu ta!!! Trước giờ bản thân luôn cho rằng đó là một cô bé có chút phóng khoáng viết thư tình, vậy mà lại là cái gã to cao ngốc hồ hồ trước mắt này viết?!

Thiệu Chuẩn một tay cầm chai siro, một tay xiết chặt tờ giấy, tuy rằng trong lòng cũng không có hiện ra mấy chữ lớn “làm sao chịu nổi”, nhưng cảm thụ lại tương đương mấy chữ đó. Quay đầu nhìn chằm chằm

Khang Kế. Lần đầu tiên, đại lớp trưởng mồm miệng lanh lợi một thời, mất lời.

Qua một phút đồng hồ khó khăn, Thiệu Chuẩn nghe được giọng nói lo lắng hể hể của Khang Kế: “Thiệu, Thiệu Chuẩn, cậu không thích uống nước ngọt sao?”

Vấn đề không liên quan như vậy, khiến Thiệu Chuẩn có chút vô lực. Đột nhiên cảm thấy phát hỏa với một tên thần kinh không bình thường thế này, dường như cũng không có kết quả gì. Khí nóng bởi vì nhìn thấy chân tướng sự thật mà sinh ra vừa rồi, cũng theo tâm tình vô lực đã giảm đi không ít một cách bất đắc dĩ. Nhưng sau khi thả lỏng xuống rồi, Thiệu Chuẩn thân thể suy yếu cảm thấy có chút chống đỡ không nổi, hướng Khang Kế vẫy vẫy tay, nói: “Lại đây đỡ đỡ tôi.”

Đây là thánh chỉ, đây là giáo lý Phúc Âm. Khang Kế chỉ ngậy người một chút, một bước dài đi qua, không chỉ đỡ đi, quả thực là ôm Thiệu Chuẩn. Thiệu Chuẩn giẫy hai cái, thật sự rất suy yếu, căn bản vô lực, đành phải nói: “Đưa tôi vào nhà đi.”

Khang Kế ôm Thiệu Chuẩn mà như ôm thánh anh, cẩn cẩn thận thận, một bước một dừng, cố gắng để vừng vàng đến mức làm cho người ta không thể phát hiện, nhưng cũng chậm đến mức làm cho người ta không thể chịu đựng nổi. Thiệu Chuẩn nhú mày: “Nhanh lên chút, rề rà cái gì?”

Khang Kế vội vàng gật đầu vâng dạ, quả nhiên nhanh như tên lửa, một cái nháy mắt di động, Thiệu Chuẩn đã xuất hiện trên sô pha nhà mình. Khang Kế giống như Lưu mỗ mỗ, đứng bên cạnh sô pha, vừa nhìn quanh Thiệu gia, vừa phát ra lời ta thán vô nghĩa.

“Nhà cậu ghê gớm thật, nhà cậu đẹp thật, nhà cậu tân tiến thật. A, ôi, (xôn xao)...”

Thiệu Chuẩn vốn đã muốn ngắt, càng thêm muốn hôn mê.

* lẳng đầu thanh: chỉ người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích phán đoán nội dung tính chất thị phi đúng sai vân vân đã mù quáng áp dụng hành động, đánh giá.

* Lưu mỗ mỗ (bà ngoại Lưu): Một nhân vật rất được yêu thích trong Hồng Lâu Mộng, biểu tượng cho phẩm chất truyền thống tốt đẹp của người Trung Hoa. Bà là một người nông dân nghèo khổ nhưng lương thiện chính trực, thông minh nặng tình nghĩa và giàu nghị lực. Trong Hồng Lâu Mộng, Tào Tuyết Cần đã miêu tả già Lưu ba lần vào phủ Vinh Quốc, và là người chứng kiến sự hưng vong của nơi này, một nơi giàu sang phú quý trái ngược với cuộc sống của bà. Khi bà đến chơi, Giả mẫu thương xót người đàn bà nghèo khổ quê mùa như bà nên đã mở tiệc khoản đãi để bà có cơ hội được nếm mùi đời. Ngày nay người ta gọi những người chưa gặp qua đủ mọi việc đời là Lưu mỗ mỗ.

4. Chương 4

“Cậu, câm miệng!” Thiệu Chuẩn không thể nhịn nổi nữa, nghiêng răng nói.

Khang Kế nghe được thánh chỉ mới dừng cái miệng mê mải cảm thán lại, quay đầu nhìn Thiệu Chuẩn. Vừa nhìn đã thấy không ổn rồi, Thiệu Chuẩn mặt càng đỏ lên, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề. Khang Kế có ngốc cũng biết Thiệu Chuẩn bệnh đã không ổn, lật đật chạy tới cúi người xuống, sờ sờ cái trán Thiệu Chuẩn, nóng dọ người.

“Đã khám bác sĩ chưa? Trong nhà có thuốc không?” Khang Kế tuy rằng sốt ruột, nhưng là sợ kinh động Thiệu Chuẩn đang bệnh, nhỏ giọng hỏi.

“Trong ngăn kéo có thuốc hạ sốt.” Thiệu Chuẩn chỉ chỉ phương hướng.

Chờ khi Khang Kế tìm được cái gọi là thuốc hạ sốt trong một đồng thuốc lớn, chạy tới, Thiệu Chuẩn đã ngất đi. Đẩy vài cái cũng không thấy tỉnh, đầu càng ngày càng nóng, hồng thành một mảnh. Nhớ tới mẹ nói, trước đây phát sốt cũng có thể khiến người chết, Khang Kế vừa lo lắng lại vừa sợ hãi. Bất chấp tất cả, công Thiệu Chuẩn nóng đến dọa người chạy về hướng bệnh viện.

Chờ Thiệu Chuẩn tỉnh lại, đã là buổi chiều. Phát hiện mình nằm trên giường ở bệnh viện, trên tay còn có kim, ánh mắt vừa chuyển, nhìn thấy Khang Kế ghé vào bên giường đang ngủ gật. Vốn không định kinh động đến hắn, nhưng Thiệu Chuẩn thật sự không nín được. Cũng vô nước biển một ngày rồi, tất cả đều là nước, một chút cũng chưa thải ra ngoài nữa kia.

“Ê...” Tiếng Thiệu Chuẩn hơi nhỏ, nhưng vẫn là làm cho Khang Kế luôn trong trạng thái lo lắng tỉnh lại: “Sao rồi? Sao rồi? Lại sốt ư?” Nói, rồi nhanh tay nhanh chân đưa tay sờ trán, ngón tay một mảnh mát rượi, mới xem như yên lòng. Lấy khăn mặt cho Thiệu Chuẩn lau mồ hôi, mới phát hiện Thiệu Chuẩn đã tỉnh táo, hơn nữa ghen đỏ mặt, chỉ nhìn chính mình.

“Sao rồi? Rõ ràng không sốt, sao mà mặt còn đỏ như vậy?” Khang Kế lẩm bầm một mình, lại muốn đưa tay sờ mặt đỏ của Thiệu Chuẩn.

Thiệu Chuẩn thấy Khang Kế một bộ ngực ghéech, thật sự then quá thành giận. Trùng mắt liếc Khang Kế một cái, quay mặt, tự mình dùng sức đứng dậy. Nhưng dù sao cũng là cơ thể mềm nhũn, tay một phát không chống đỡ nổi, mắt thấy sẽ một lần nữa ngã lại giường bệnh. May mà được Khang Kế một phen giữ lấy, cuối cùng là ngã vào trong lòng Khang Kế.

Khang Kế ôm rồi sẽ không buông tay, rất sung sướng nói: “Cậu muốn làm gì thì nói với mình. Bác sĩ nói, cậu tạm thời sẽ không có sức lực.”

“Tôi muốn đi nhà vệ sinh.” Thiệu Chuẩn cắn răng thấp giọng nói.

“Đi nhà vệ sinh?” Khang Kế suy nghĩ một hồi, mới nhắc bình nước biển lên, đỡ Thiệu Chuẩn từng bước

từng bước đi ra ngoài, vừa đi vừa dùng khẩu khí oán giận lắm lắm: “Ày, đi tiểu thì đi tiểu, nói phức tạp như vậy.”

Thiệu Chuẩn nếu không phải đang mắc, nhất định bị Khang Kế làm tức chết, giờ này khắc này lại chỉ có thể trốn mắt cho qua. Đến bên cạnh bồn tiểu, Thiệu Chuẩn thấy Khang Kế vẫn là kẻ sát mình làm như không sao cả, biểu tình vui sướng nhìn mình, không khỏi cả giận nói: “Cậu quay qua bên kia!”

Khang Kế chớp chớp đôi mắt vô tội, nói: “Nhưng nếu mình không đỡ cậu, sợ cậu sẽ ngã đó!”

Thiệu Chuẩn vừa sinh lý gấp gáp, cùng lúc lại bị tính cách ngốc nghếch thần kinh thô của Khang Kế chọc đến, lần đầu tiên trong đời, lớn tiếng nói chuyện: “Cậu nhìn tôi, tôi đi tiểu không được!!!”

Khang Kế phản ứng lại, ngượng ngùng quay đầu đi. Hừ, làm ơn mắc oán. Khang Kế nghe tiếng Thiệu Chuẩn đi tiểu, một mặt buồn rầu cảm thán cho chính mình, một mặt cảm giác trở lại, nghĩ đến thân thể Thiệu Chuẩn, đột nhiên có chút thẹn thùng.

Rửa tay trở lại phòng bệnh, Thiệu Chuẩn một chút cũng không muốn để ý Khang Kế. Nằm ở trên giường, mặt xoay về bên kia, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

“Thiệu, Thiệu Chuẩn, ăn một chút gì đi, cậu một ngày rồi chưa ăn.” Khang Kế biết mình làm cho Thiệu Chuẩn giận rồi, trong lòng rất là ảo não. Hận chính mình ngốc, lại không biết cứu vãn sao đây, nửa ngày mới lắp ba lắp bắp nói.

“Tôi không ăn. Cậu báo mẹ giúp tôi. Tiền thuốc men tôi sẽ nói mẹ trả cho cậu. Cảm ơn cậu đã đưa tôi đến.” Thiệu Chuẩn đẩy ra hộp cơm giữ nhiệt mà Khang Kế đưa qua, lạnh lùng nói.

Trong lòng Khang Kế thật là khó chịu, mấy tháng tới nay tích lũy bao vui sướng, lần này toàn bộ hóa thành tro tàn. Chính mình nhờ mẹ tự tay làm cá nấu cháo, mẹ nói người truyền nước biển ăn cái này là tốt nhất rồi, vừa ấm vừa bổ. Mình thích ăn nhất là cháo cá mẹ nấu, nhưng vì cậu ấy mà một miếng cũng chưa ăn vụng. Nhưng là, tấm lòng của mình, trước mặt cái tên tim lạnh mặt lạnh này tất cả đều là chó má, không, chó má cũng không bằng.

Khang Kế nói như thế nào vẫn là một cậu nhóc, lòng tự trọng là rất mạnh. Hơn nữa hẳn ở trong nhà, lớn đến như vậy còn không có bị người nào dùng loại thái độ lạnh lùng này cự tuyệt. Hơn nữa bản thân còn là ý tốt. Khang Kế uất ức hết sức, lại không có cách nào trả đũa. Thứ nhất Thiệu Chuẩn chính là người mà mình dưỡng mộ, thứ hai Thiệu Chuẩn hôm nay còn là bệnh nhân. Khang Kế chính là trong lòng thích Thiệu Chuẩn, nhưng có thích nhiều đến đâu thì cảm giác tổn thương tự tôn trước mắt cũng vô pháp thừa nhận. Khang Kế không thể lại mặt dày mày dạn đứng ở đây nữa.

Cất hộp cơm, từng chút từng chút lần lượt dọn xong, nhẹ nhàng xoay người, Khang Kế giả ra một vẻ mặt mà bản thân không bao giờ muốn làm, cười theo khuôn phép, nói: “Thiệu Chuẩn đồng học, mình đi về trước, sẽ báo cho cô giáo Vương. Cậu nếu có chuyện gì thì nhấn chuông, y tá sẽ đến giúp cậu. Tạm biệt.” Nói xong, cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Thiệu Chuẩn vốn đang là đang buồn phiền, nhưng thấy Khang Kế đột nhiên thay đổi thái độ đi khỏi, có chút ngây ngốc. Một trận hồi tưởng lại, hôm nay Khang Kế đến, làm tất cả mọi việc đều là vì mình, ngoại trừ phản ứng ngốc nghếch một chút, mình cũng không tất yếu phải giận thành thế này. Bản thân mình từ nhỏ bồi dưỡng ra khả năng bình tĩnh tự giữ đã đi nơi nào rồi? Nếu để cho ma ma nhìn thấy, nhất định sẽ mắng mình mất thôi. Làm sao lại cố tình khăng khăng phát hỏa lớn với Khang Kế như vậy? Nhất là lúc rõ ràng phải cảm ơn cậu ta.

Chẳng lẽ là bởi vì... Khang Kế cư nhiên là tác giả thư tình mà mình tâm tâm niệm niệm, khiến mình cả kinh, cho nên mới giận chó đánh mèo?! Giận chó đánh mèo, đúng vậy, giận chó đánh mèo. Thiệu Chuẩn có chút ảo não, đối với điểm ấy bản thân cảm thấy rất bất lực. Cho dù Khang Kế chính là người viết thư tình, thì đã sao? Thư tình mà thôi, chỉ cần mình biểu hiện tốt một chút, về sau có bó lớn thư tình để nhận, làm gì để ý một cái này?

Mình không thể bị một tên nam sinh tác động tâm tình được. Thiệu Chuẩn hung hăng nói với bản thân như vậy. Nhưng là, một khi nghĩ đến ánh mắt bị thương trước khi rời đi của Khang Kế, lại có chút dao động. Bản thân quả thật không đúng, nam tử hán nên là dũng cảm đối mặt, thừa nhận sai lầm. Được rồi, được rồi. Động nghìn vạn ý niệm trong đầu, cũng không thể xua ánh mắt tội nghiệp ấy của Khang Kế ra khỏi đầu. Thiệu Chuẩn quyết định, chuyện thứ nhất sau khi trở lại trường, chính là trình trọng xin lỗi và cảm ơn Khang Kế. Chuyện thứ hai, chính là không bao giờ nữa để ý đến cậu ta nữa.

Mới vừa hạ quyết tâm, chợt nghe thấy cái bụng ọ ọ kêu, ngấm lại vừa rồi không ăn cháo cá kia nó dường như thật sự thơm lắm, càng nghĩ càng đói, cũng càng nghĩ càng cảm thấy bản thân có phần quá đáng. Đang nghĩ, nhìn thấy ma ma vẻ mặt lo lắng tới rồi, Thiệu Chuẩn nhanh chóng thu hồi biểu tình hoảng hốt của mình, bày ra khuôn mặt tươi cười an tĩnh như thường lệ.

5. Chương 5

Khang Kế về đến nhà vẫn mang theo bộ mặt u ám, mãi cho đến bữa cơm, mẹ Khang vẫn hỏi vẫn hỏi, Khang Kế mới ủy ủy khuất khuất đem sự tình hai năm rõ ràng kể lại. Ai biết không nói còn đỡ, vừa nói, thế nhưng làm hại cả nhà đang lúc ăn cơm được trận cười to, nhất là em gái không biết chừng mực, nghe đến đoạn Thiệu Chuẩn đi WC bảo Khang Kế quay đầu thì cười đến nghiêng cả cái bàn.

Nhìn người nhà bởi vì mình mà cười đến ngứa tới ngứa lui, Khang Kế vốn tâm tình rất buồn bực cũng trở nên vui vẻ lên, cẩn thận ngấm lại, dường như chính mình quả thực có chút buồn cười. Vì thế, Khang Kế ngốc hồ hồ cũng cùng mọi người cười lây.

Chờ cười đến hết cười nổi, ba Khang đưa tay sờ sờ đầu Khang Kế nói: “Con trai ngoan, hôm nay làm đúng lắm. Chuyện cứu người làm được quyết đoán như vậy, không hổ là con ba. À, ba bảo mẹ bây giờ làm món cá Hoa Cúc mà con thích nhất kia.”

Cá Hoa Cúc?! Khang Kế hai mắt sáng lên. Trong nhà bán cá, ăn cá là chuyện bình thường, nhưng luôn ăn chút cá Trầm Cỏ, cá Chép mà thôi, cá Hoa Cúc đắt vậy đều là bán lấy tiền lời, mình từ nhỏ cũng chưa ăn quá vài lần. Vừa thơm lại béo, nhất là tay nghề của mẹ, Khang Kế nghĩ đến nước miếng cũng chảy ra.

Mẹ Khang mang ra một đĩa cá Hoa Cúc nấu chua ngọt từ nhà bếp, đặt trước mặt Khang Kế, lập tức mùi thơm tràn ngập. Chợt nghe thấy mẹ Khang cũng an ủi con trai mình: “Được rồi, ăn đi, đừng buồn nữa. Cũng đừng so đo với cậu đồng học. Chủ yếu là con cũng quá quý cậu ấy.” Nói đến đây, mẹ Khang cũng nhin không được lại cười cười, nói tiếp: “Lại nói, bệnh nhân tính tình thường hơi tệ, con nhường cậu ta một chút cũng không có gì. Đừng chuyện gì cũng phải so đo, nào, con trai ngoan, hôm nay chịu ủy khuất rồi, ăn đi thôi.”

Khang Kế đã sớm không buồn nữa. Nghe mẹ nói như vậy, bản thân quả thật cũng có chỗ không đúng, phải làm như thế nào, bây giờ đã không ở trong phạm vi suy nghĩ của Khang Kế nữa rồi. Giờ đây trong đầu óc Khang Kế chỉ có cá Hoa Cúc đáng yêu mà thôi. Cầm lấy đôi đũa định gấp, chuyển mắt qua liền nhìn thấy em gái cũng một cặp mắt sáng rỡ nhìn chằm chằm món cá. Thật đáng thương... Khang Kế cắn răng, đẩy cái đĩa đến giữa bàn: “Chúng ta cùng nhau ăn đi.” Thốt xong lời này, liền khua nhanh chiếc đũa gấp tới, bởi vì tốc độ ăn cá của em gái thật sự không kém mình đâu nha. Một hồi “chiến tranh cá” liền triển khai trong ánh mắt mỉm cười của ba mẹ.

Ngày hôm sau, Khang Kế vội vội vàng vàng đi đến trường theo thời gian thường lệ, quả nhiên vừa đến phòng học đã thấy được Thiệu Chuẩn mặc áo sơ mi trắng ngồi ngay ngắn ở chỗ kia đọc sách. Thật là đẹp mắt, ừm, phải nói, càng đẹp mắt. Khang Kế nhớ tới bộ dạng ở nhà ngày hôm qua của Thiệu Chuẩn, đầu tóc bù xù, hai má đỏ hồng... Không khỏi có chút tâm động thần di, dáng vẻ kia của cậu ấy chỉ có mình ta thấy thôi, càng nghĩ càng đắc ý. Khang Kế ném cặp đến chỗ ngồi, theo thói quen híp cặp mắt lại, ngây ngốc nhìn chằm chằm Thiệu Chuẩn mà cười. Cứ như trước kia đi thôi, ngày hôm nay trôi qua cũng rất vui sướng.

Khang Kế vừa vào lớp, Thiệu Chuẩn nhìn thấy ngay. Vốn đã chuẩn bị tốt để diễn màn kịch xin lỗi và cảm ơn rồi thế nhưng chẳng biết sao khi thấy hấn trưng ra bộ mặt cười đến vô tâm vô phế này, đột nhiên không có dũng khí nói ra trước mặt mọi người, đành phải ngồi nghiêm chỉnh, làm bộ bình thường như mọi khi. Lại lần đầu tiên phát hiện, thì ra tên Khang Kế này luôn luôn híp mắt nhìn mình. Ánh mắt giống như keo vậy, không hề chớp một cái dính luôn trên lưng mình, thật đúng là cảm giác nói không nên lời, dường như có chút nóng bỏng, lại có chút làm cho người ta không biết làm sao. Nghĩ đến cậu ta nói “dưỡng mộ” mình, hôm nay mới chính thức cảm giác được, ánh mắt dai dẳng như này ở trên người mình, thật đúng là không phải “dưỡng mộ” bình thường.

Thiệu Chuẩn lần đầu tiên để ý ánh mắt người khác như vậy, trước kia Thiệu Chuẩn mỗi ngày đều sống dưới ánh mắt người khác, cũng không cảm thấy như thế nào, hôm nay không biết sao, chính là cảm thấy ánh mắt này không thể bỏ qua. Vì thế quay đầu đi, thẳng mắt trừng Khang Kế, mình muốn nhìn xem, thẳng nhóc này sẽ nhìn được đến khi nào. Thiệu Chuẩn đột nhiên quay đầu, dọa Khang Kế sợ nhảy dựng, theo bản năng rút về phía sau, tiếc rằng cu cậu vốn là đang giả bộ ngủ, động tác rút này có phần đột ngột, một phát không giữ chặt, liền ngã ngồi trên đất. Mất thấy Mập Mập ở bên cạnh cười đến càn rỡ, Khang Kế mở to hai mắt nhìn, len lét lướt mắt một cái đến khóe miệng mỉm cười của Thiệu Chuẩn, cũng cười lên, gãi gãi đầu, đứng lên, một lần nữa ngồi xuống. Nếu đã tỉnh, sẽ không đến mức không biết xấu hổ lập tức ngủ lại, sau đó Khang Kế câu được câu mắt nói giỡn với người khác.

Đã nửa buổi, Thiệu Chuẩn cầm sách tựa hồ đang đọc, dư quang lại luôn luôn chú ý Khang Kế. Làm cái gì mà vẫn còn nói giỡn, một chút cũng không có ý định nhìn lại mình, thế này mà gọi “dưỡng mộ” cái gì? Thiệu Chuẩn bĩu môi, nhóc con này cũng là miệng mồm xe lửa một tên, đáng ghét. Đáng ghét, thật sự là đáng ghét, cười đến vui vẻ như vậy! Thiệu Chuẩn quay đầu đi, một khuôn mặt nghiêm túc, thực hành chức trách lớp trưởng: “Khang Kế! Trong lớp học đừng lớn tiếng ồn ào! Sắp sửa vào giờ học rồi, mau đọc sách đi.”

Khang Kế sững sốt một phát, mấy đứa bên cạnh đều ha ha cười hai tiếng, xoay người tất cả đều một bộ dạng nỗ lực đọc sách. Thế là, Khang Kế lần đầu tiên cảm thấy có chút lúng túng. Theo thói quen cười cười với Thiệu Chuẩn, cũng ngồi thẳng người, cầm lấy sách xem xem.

Nụ cười của Khang Kế rất thành khẩn, hàm răng trắng trắng, thoát nhìn có chút ngốc nghếch. Thiệu Chuẩn ở xa nhìn Khang Kế, cảm thấy vừa rồi Khang Kế dường như đỏ mặt lên. Đối với phản ứng này của Khang Kế Thiệu Chuẩn cảm thấy rất vừa ý, khóe miệng ngậm cười, chậm rãi xoay người qua, cầm lấy sách làm bộ làm tịch quay lại để rồi nhăm nháp tiếp cái loại cảm giác khó hiểu làm cho người ta thỏa mãn trong lòng này. Quả nhiên, qua vài giây, Thiệu Chuẩn theo dư quang nhìn thấy Khang Kế lại nhìn lên mình ở phía sau quyển vở, trong bụng nhin không được âm thầm đắc ý, một chút nôn nóng vừa nảy tiêu tan, đột nhiên tâm tư an định, Thiệu Chuẩn bắt đầu đọc sách thực sự.

Vì thế, một tuần tới nay, chuyện trở thành như vậy. Khang Kế trước sau như một giả bộ ngủ nhìn chăm chăm Thiệu Chuẩn. Mà Thiệu Chuẩn chỉ cần biết rằng Khang Kế đang nhìn mình thì có thể an tâm đọc sách. Đọc sách dù không rảnh cũng sẽ dùng dư quang nhìn xem Khang Kế đang làm cái gì, chỉ cần là làm chuyện có liên quan với mình, liền khẳng định thẳng nhóc này, tin tưởng “dưỡng mộ” chí tình của thẳng nhóc này xuất phát từ chân tình. Chỉ cần có một lần làm chuyện liên quan đến người khác, trong lòng liền oán hận, có chút xao động bất an hoài nghi thành khẩn của Khang Kế, cho đến khi Khang Kế một lần nữa chuyển ánh mắt tới trên người mình, mới khôi phục lại.

Thiệu Chuẩn chỉ nghĩ đến suy nghĩ của Khang Kế như thế này, lại không nghĩ rằng, không chỉ là Khang Kế đang nhìn chính mình, chính mình cũng đang chú ý Khang Kế, chú ý Khang Kế đang làm cái gì, suy nghĩ cái gì, có liên quan đến mình hay không. Từ một ngày này trở đi, sự tình dường như thật sự có chút biến hóa.

Nhưng là, hết thảy đó, Khang Kế không hề cảm kích. Hắn vẫn như cũ vui sướng làm người viết “bí mật tình thư” của hắn, vẫn như cũ làm người rình rập của hắn, vẫn như cũ một mình thưởng thức Thiệu Chuẩn đẹp như thế nào, tuy rằng cảm thấy gần đây Thiệu Chuẩn trở nên càng đẹp mắt, nhưng đó cũng là bí mật mà chỉ một mình mình có thể độc hưởng. Khang Kế vẫn như trước nay muốn làm cái gì thì làm cái đó, mặc cho Thiệu Chuẩn một người ở bên kia đoán đông đoán tây, vui vẻ lẫn khổ sở.

—

6. Chương 6

Ngày cuối tuần đầu tiên sau đợt bệnh, ngày “ước định thư tình” cũng sắp sửa đến.

Thiệu Chuẩn đặt đồng hồ báo thức sớm một chút, nhưng mà nằm xuống rồi vẫn ngủ không được, từ cửa sổ nhìn ra ngoài vừa khéo có thể nhìn đến hòm thư nhà mình, ngốc nghếch đứng dưới ánh trăng. Thiệu Chuẩn lần đầu tiên biết tư vị đợi chờ, lần đầu tiên trần trọc mắt ngủ.

Thật sự ngủ không được, lôi ra cái rương ở dưới giường, lấy thư ra, cứ một phong lại đến một phong đọc. Lúc này đọc thư, trong lòng đã có hình ảnh Khang Kế, dường như cả nội dung thư cũng phong phú hơn.

Hơn mười lá thư, các loại giấy viết thư hoa hòe có cả, một lá một lá mở ra, lại từng lá từng lá vuốt thẳng từng nếp gấp một lần nữa. Nhìn cái rương chậm chậm đầy lên, Thiệu Chuẩn có một loại tâm tư khó có thể dùng lời biểu đạt.

Buổi sáng mới ngủ được có chút xíu, đã bị chuông báo thức nháo tỉnh, Thiệu Chuẩn dùng nước lạnh rửa mặt, tỉnh táo tỉnh táo, cũng không bật đèn, ghé vào cửa sổ hé ra một góc màn, nhìn chăm chăm hòm thư. Tuy rằng từ chữ viết nhận định là Khang Kế, nhưng hôm nay muốn tận mắt thấy để càng xác định một chút, Khang Kế rốt cuộc có phải là người viết thư tình nọ hay không.

Đợi đâu chừng mười phút, nhìn về phía con đường nhỏ dẫn đến vườn nhà mình vẫn là không có ai đến. Thiệu Chuẩn vuốt vuốt chai siro trị ho của Khang Kế lại có chút tâm thần không yên. Làm sao vẫn chưa đến? Sẽ không phải là mình đã đoán sai chứ? Hoặc là... Khang Kế ngày đó tức giận rồi, sẽ không định tiếp tục viết thư tình nữa?! Nghĩ đến khả năng này, Thiệu Chuẩn trong lòng căng thẳng, gắt gao nắm chặt chai nước, trong lúc nhất thời có chút vô thức.

Mình lần trước, thật sự là rất vô lý rồi. Thiệu Chuẩn một chút một chút vuốt thân chai bóng loáng, có phần rầu rĩ. Trời, càng lúc càng sáng, khi Thiệu Chuẩn cơ hồ sắp mất đi lòng tin, thì nhìn thấy ở rất xa có một cái bóng đen, cười xe đạp, bởi vì đạp quá nhanh mà dáng điệu có chút ngã trái ngã phải, hướng phía này vọt đến. Làm hại Thiệu Chuẩn còn vì an toàn của hắn mà thoáng lo lắng một chút.

Khang Kế ném xe đạp qua bên cạnh, vọt tới trước hòm thư, dáo dác ngó xung quanh, trông cứ như ăn trộm, nhanh chóng mở hòm thư ra, nhìn thoáng qua bên trong, mới đặt thư vào chính giữa. Sau đó đóng hòm thư lại, hít sâu một hơi, giương mắt ngó ngó chỗ cửa sổ mà Thiệu Chuẩn đang đứng, dọa cho Thiệu Chuẩn nghĩ rằng Khang Kế phát hiện mình rồi, bật ngửa, ngã xuống sàn. Đến khi bò dậy, thì phát hiện, chẳng còn thấy bóng dáng Khang Kế đâu.

Thiệu Chuẩn sửng sốt, người này cũng chạy quá nhanh rồi đi? Nghĩ đến phong thư gửi cho mình đang ngoan ngoãn nằm trong hộp thư kia, Thiệu Chuẩn tim đập loạn nhịp, có phần chờ không kịp muốn nhìn thấy. Len lén mở cửa, ba mẹ còn chưa rời giường. Rón ra rón rén đi xuống lầu, rồi lại nhẹ nhàng mở cửa lớn, đến chỗ hộp thư, cầm thư, nhìn thấy bên cạnh lá thư thế nhưng còn cổ tình gắn một nhánh hoa Dã Khương, trong lòng vui vẻ, cũng cầm lên. Nhìn xung quanh một chút, cái gì cũng không nhìn thấy, người này thật đúng là, chạy mất rồi. Thiệu Chuẩn thôi ý muốn nhìn Khang Kế, vui vẻ lên lầu, không thể chờ thêm được nữa chạy trở về phòng chốt cửa, đọc thư.

Khang Kế nép người trong rừng cây nhỏ, lúc thấy Thiệu Chuẩn nhìn xung quanh cũng bị dọa nhảy dựng, ngừng thở, nhưng ngừng không được tim đập. Lúc ấy chỉ cảm thấy xong rồi xong rồi, tiếng tim của mình lớn như vậy, cậu ấy nhất định sẽ phát hiện mình mất thôi. Đến khi mặt hắn đều đỏ, Thiệu Chuẩn mới chậm chậm chập chập đi về phòng. Khang Kế hít một hơi thật dài, vỗ vỗ ngực, nở nụ cười. Đi trễ, thư đưa được rồi, thật sự là thời gian thỏa mãn sung sướng a ~. Khang Kế cười xe đạp cà tàng, hát ca khoái hoạt rồi đi.

Hai người vui vẻ như nhau. Lá thư này viết đã dài hơn lúc trước, nhưng là dùng giấy viết thư bình thường. Thiệu Chuẩn mở ra, nhìn thấy câu đầu tiên nói là: “Thực sự xin lỗi a, giấy viết thư có mùi thơm đã dùng hết rồi, cái này, cậu cũng đừng chê nha.”

Thiệu Chuẩn nhìn thấy muốn cười. Ngắm lại Khang Kế một nam sinh cao to thô thiển như vậy, cầm giấy

viết thư màu sắc rực rỡ có mùi hương viết thư tình, bộ dạng nhất định rất thú vị. Thiệu Chuẩn gạt đầu, trong lòng trả lời, không chê đâu không chê đâu, cậu thật đáng yêu.

“Tuần này cậu bị bệnh, mình rất lo lắng, cũng không biết đã khỏi hẳn hay chưa. Mẹ mình nói, cậu cần rèn luyện thêm nhiều, ăn nhiều chút đồ bổ gì đó, thân thể mới có thể tốt giống như mình.” Thiệu Chuẩn đọc đến hai chữ “khỏi hẳn”, mi đầu nhú nhú, chỉ mới nghe nói từ “chết hẳn”, thật không biết còn có cách nói “khỏi hẳn”. Thiệu Chuẩn một lần nữa nghĩ đến việc Khang Kế có thể thuận lợi lên tới cấp II mà sinh ra cảm giác buồn bực.

“Tuy rằng sinh bệnh, nhưng sau khi đến trường cậu trở nên càng đẹp, thật là kỳ quái. Làm hại mình càng dương mộ cậu, cậu làm sao lại đẹp đến như vậy?” Đẹp sao? Thiệu Chuẩn không khỏi có chút nóng mặt, đi đến cái gương ở bên cạnh, nhìn xem chính mình. Người trong gương kia cầm trong tay một nhành hoa Dã Khương bay bay, hai má ửng đỏ, mắt ướt át ánh nước, rõ ràng là thiếu niên thanh tú, cư nhiên hơi có chút quyến rũ. Thiệu Chuẩn bị chính mình như thế này dọa cho sợ, sao lại như vậy? Trong ấn tượng của mình, bản thân là nghiêm túc lãnh đạm, trầm tĩnh tự giữ, sao có thể như vậy?!

Thiệu Chuẩn lùi hai bước, tránh cái gương, thư cũng đọc hết nổi, ngã ngồi trên mặt đất, nghĩ về vấn đề của bản thân. Mình, rốt cuộc là làm sao đây?

Nửa ngày mới tỉnh táo lại, Thiệu Chuẩn lại đi đến trước gương, quả nhiên nhìn thấy lại là một diện mạo bình thường, thậm nhẹ nhàng thở ra. Xem ra bản thân mình thực sự cần phải đề phòng nhiều hơn, ngay cả thẳng nhóc ngốc kia cũng đều nhìn ra mình khác thường, nếu như để cho người khác cũng nhìn thấy bộ dạng này, thật đúng là không cần sống nữa.

Thiệu Chuẩn nhéo nhéo mặt, quả thật vẫn chưa hoàn toàn phát triển, vẫn là có chút khí chất trung tính nam nữ bất phân. Nghĩ đến đường nét cương nghị của những người lớn, Thiệu Chuẩn cười cười, vẫn chưa đến lúc, lên trung học rồi, hẳn là sẽ không còn khuôn mặt dọa người như vừa rồi nữa. Nghĩ đến đây, Thiệu Chuẩn hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Một lần nữa mở thư ra đọc.

“Thiệu Chuẩn, mình vẫn cảm thấy nhìn cậu không đủ. Cậu y như lông bàn chải, cứ gãi gãi mình mãi, làm cho mình ngứa ngứa. Thật muốn vẫn nhìn cậu, vẫn tiếp tục nhìn. Mình nói với mẹ ý nghĩ này, nhưng mà mẹ nói, người ta ai cũng sẽ có thời điểm bất lực. Không phải muốn có gì đó đều có thể có được, phải học cách thừa nhận. Mình không biết cái gì là bất lực, nhưng nghe xong lời mẹ nói, vẫn là rất khó chịu. Khó chịu cả ngày.”

Bất lực sao? Thiệu Chuẩn đột nhiên cũng thấy khó chịu theo. Cầm hoa Dã Khương màu trắng để trước mũi ngửi ngửi, mùi hương thanh mát ôn hòa. Thứ này, chính là giống như mình ư? Lắc đầu, Thiệu Chuẩn nghĩ, mình mới không phải như thế này. Nhớ tới lý luận của ma ma, Khang Kế này thật đúng là đứa ngốc, bây giờ bất lực, vậy cố gắng đi, cố gắng làm cho chính mình cường mạnh, cho đến khi có năng lực mới thôi không phải được rồi sao? Sớm như vậy đã khó chịu, chẳng lẽ là định bỏ cuộc hay sao? Cái này gọi là ngưỡng mộ gì cơ chứ? Không được, mình phải nghiêm túc đánh thức cậu ta mới được.

Tiếp tục đọc: “Tặng cho cậu hoa Dã Khương, rất đẹp phải không? Đây là mình mới đi hái. Này, cậu có

thể tặng cho mình một tấm ảnh hay không, cho dù về sau không có cơ hội nhìn thấy cậu, mình cũng có thể vẫn nhìn ảnh chụp, vẫn nhớ, được hay không? Lần sau trước lúc mình đến gửi thư, cậu đặt ở hòm thư đi. Kí tên: Người dưỡng mộ cậu”

Ồ? Thế nhưng tự mình yêu sách? Thiệu Chuẩn nhú nhú mày, thấp giọng nói: “Tôi từ chối.”

—

Anh tặng cho em nhánh hoa gừng...:X

* Cái chỗ “khỏi hẳn” đó nguyên là “hảo thảo”, còn “chết hẳn” nguyên văn là “tử thảo”. Mặc dù bên mình khỏe hẳn hay chết hẳn gì cũng dùng được, nhưng chắc bên đó họ ko dùng chung như vậy. Có điều Kế Kế là đứa có vấn đề chính tả nặng nên...

7. Chương 7

Sau đó một tuần, chính là thi cuối kì. Khang Kế không để ý thành tích, Thiệu Chuẩn không lo lắng thành tích, hai người vẫn là đôi bên chẳng biết mà ngoạn trò “mất đi mây lại”.

Thi xong rồi liền cho nghỉ. Sáng sớm cuối tuần, Khang Kế lại đi gửi tình thư, quả nhiên không ngoài dự đoán thấy trong hộp thư đã sớm thả một phong thư. Khang Kế vui mừng đem thư cất kĩ, lúc này đây thậm chí không có ở bên cạnh chờ đợi, liền chạy như điên mà đi. Đây là thư hồi âm đầu tiên mà Thiệu Chuẩn viết cho mình mà.

Về nhà bận từ sáng sớm, giúp ba mẹ bán cá, căn bản không có lúc nào rảnh để đọc phong thư vô cùng trân quý nọ. Mãi cho đến buổi chiều, dòng người ít chút, mẹ Khang xót con trai, bảo con buổi chiều về nhà nghỉ ngơi. Đứa con sáng sớm giờ đều là ngây ngô cười, cho dù được nghỉ cũng không đến mức vui vẻ đến mức ấy đi? Mẹ Khang cảm thấy chính mình càng ngày càng không hiểu con trai nhà mình.

Nằm dí trong phòng, mở thư ra, thế nhưng không có ảnh chụp? Khang Kế cầm phong thư lật qua lật lại tìm kiếm, quả thật không có ảnh chụp. Hoàn toàn thất vọng. Khang Kế méo miệng, chẳng còn cách nào cũng đành mở thư đọc.

“Tiểu Dương, tôi sẽ không cho cậu ảnh chụp. Mẹ tôi bảo, muốn nói thực sự bất lực thì phải đợi khi bản thân đã cố gắng đến cùng vẫn không làm được. Nếu cậu muốn vẫn nhìn tôi, cậu liền nỗ lực lên. Cố gắng đuổi kịp tôi, nói cách khác, tôi sẽ không chờ cậu đâu. Kí tên: Người cậu ngưỡng mộ”.

Nói là một phong thư, không bằng nói chính là một tờ giấy. Thế nhưng kêu mình là “Tiểu Dương”, mình có điểm nào giống con dê đâu? Nếu không phải trên phong thư viết “Gửi người dưỡng mộ Thiệu Chuẩn”, Khang Kế cũng không thể tin được này là viết cho mình.

Nỗ lực? Nỗ lực thế nào? Chính mình đã sớm biết về sau là sẽ bán cá. Chờ tốt nghiệp xong là có thể tự mình một người chống lên sạp cá, để ba mẹ có thể nghỉ ngơi hưởng phúc. Ngay cả mẹ cũng nói mình tay nghề làm cá rất tốt mà, còn muốn như thế nào cố gắng? Giết cá càng đa dạng nhiều kiểu hơn?

Thiệu Chuẩn tuyệt đối sẽ không đi theo mình bán cá. Các thầy cô đều nói, Thiệu Chuẩn như vậy, là phải đậu trường cấp III tốt nhất, học lên đại học tốt nhất, sau đó tìm công việc tiền nhiều nhất, trải qua cuộc sống hoàn mỹ nhất. Thiệu Chuẩn cùng bán cá... Khang Kế nghĩ nghĩ, thật đúng là hoàn toàn không thích hợp mà.

Lại đọc thư thêm mấy lần. Gấp cẩn thận, cất vào hộp bánh bích quy mà mình thích nhất. Khang Kế quyết định đi hỏi mẹ vạ năng, đây là có chuyện gì.

Cơm tối ăn mì cá. Khang Kế ôm cái tô, hỏi mẹ Khang: “Mẹ, mẹ nói, con về sau có thể làm gì?”

Mẹ Khang lại bới một chén lớn đưa cho Khang Hồng háu ăn chẳng kém, thuận miệng nói: “Muốn làm cái gì thì làm cái đó, hỏi làm chi.”

“Nhưng mà, mẹ,” Khang Kế nuốt xuống một ngụm mì lớn, thỏa mãn liếm liếm bên mép, nói: “mẹ không phải vẫn nói con bán cá rất không tệ hay sao?”

Mẹ Khang liền một ngón tay chỉ vào đầu Khang Kế: “Cậu ăn cơm cũng không tệ lắm đâu, cậu muốn ăn cơm cả đời, cũng phải có cơm ăn mới được.”

Khang Kế ái ái kêu đau, trốn sang bên cạnh. Mẹ Khang ở một bên cười nhìn con đùa giỡn. Một đoạn nói chuyện vô nghĩa liền kết thúc như vậy.

Khang gia phòng ở nhỏ, Khang Kế cùng em gái Khang Hồng kỳ thật là ngủ cùng một gian phòng, chính là ở giữa cách một bức màn thật to. Hai đứa từ nhỏ cùng nhau lớn lên, buổi tối cũng hay nói chuyện phiếm cho tới khi mẹ Khang nhắc dừng, cảm tình thật sự rất tốt.

Ban đêm. Khang Kế ở trên giường trần trọc, Khang Hồng cũng bị làm cho ngủ không được, nói: “Anh hai, ngủ không được sao? ”

Khang Kế lúc này mới ý thức được mình làm ồn đến em, vì thế xin lỗi hai tiếng nói: “Ừn, anh lập tức ngủ, em gái mau ngủ đi.”

“Anh, chúng ta tâm sự đi, dù sao ngày mai nghỉ, sáng ra có thể ngủ nướng.” Khang Hồng ở đầu màn bên kia hoàn toàn thanh tỉnh.

“Tâm sự cái gì?” Khang Kế vẫn nghĩ mãi đến phong thư làm cho hần buồn khổ, nói một cách hữu khí vô lực.

“Lúc này ăn cơm, anh hai nói về sau không muốn bán cá?”

“A, chưa nghĩ ra, không biết về sau có thể làm gì.” Khang Kế lần đầu tiên có điểm tự ti.

“Anh, anh thông minh lợi hại như vậy, muốn làm gì đều có thể.”

“Nào có gì thông minh lợi hại?” Khang Kế không đem lời em gái cổ vũ để ở trong lòng: “Còn không phải là em lợi hại sao, năm nay lại là thứ nhất đi? ”

“Hừ, bài thi đứng nhất có gì đặc biệt hơn người?” Em gái nói rất thản nhiên.

“Đương nhiên rất giỏi!” Khang Kế nghĩ đến Thiệu Chuẩn một bộ nghiêm túc mỗi ngày khổ học, không cho em gái khinh bạc thần tượng trong lòng.

“Anh hai cũng muốn thi đứng thứ nhất sao? Đây rất dễ dàng. Anh hai thông minh như vậy, là do anh không học, anh nếu mà học cũng có thể đậu thứ nhất. Thật sự!” Khang Hồng từ trong xương cốt đã sùng bái anh trai mình.

“Vậy sao?” Trong bóng đêm, ánh mắt Khang Kế sáng ngời, sau đó lại tối sầm đi: “Anh trước kia cũng thật sự học, nhưng cũng không có tiến bộ gì, mẹ cũng nói anh hai không phải loại người hợp đọc sách.”

“Mới không phải.” Khang Hồng cũng không cho phép thần tượng trong lòng bị người dả kích, cho dù đó là chính bản thân thần tượng: “Là anh hai không nắm kỹ xảo học tập và thi cử đó thôi.”

“A? Kỹ xảo gì?” Khang Kế cũng cũng nổi tò mò.

“Ngày mai, anh, ngày mai theo em cùng nhau học, em chỉ anh, bảo đảm với anh hai học kỳ sau thi đạt thứ nhất.” Khang Hồng tuổi còn nhỏ nhưng tự tin tràn đầy.

“Được!” Khang Kế hưng phấn nói tiếp: “Vậy, buổi chiều ngày mai...”

Nói còn chưa nói hết, chợt nghe thấy giọng mẹ Khang ở cửa lớn tiếng vang lên: “Hai anh chị nhóc con ơi, nhanh đi ngủ, các cô cậu có thể ngủ lười thây, tôi với lão Khang vẫn phải dậy sớm đây này.”

Hai đứa nhỏ đều tự âm thầm nhe lưỡi, ngừng nói chuyện. Chờ mẹ đi rồi, mới nhỏ giọng thương lượng thời gian cụ thể, rồi tự ngủ. Đêm đó, Khang Kế nằm mơ, mơ thấy mình đuổi cứ đuổi, vẫn không đuổi tới bóng lưng Thiệu Chuẩn rõ ràng đi rất chậm ở phía trước. Buổi sáng dậy mệt mỏi muốn đòi mạng.

Sinh hoạt trở nên cực có quy luật, buổi sáng giúp ba mẹ bán cá, buổi chiều đi chơi bóng rổ, buổi tối em gái coi phim bộ, chính mình làm theo phương pháp đọc sách làm bài của em gái, thuận tiện liếc TV vài lần.

Một ngày một ngày như vậy trôi qua, cũng không biết có ích hay vô ích, dù sao Khang Kế cảm thấy mình cũng không tệ lắm.

Nhưng những ngày nước chảy xuôi cũng có lúc gợn sóng.

Ngày nọ Khang Kế chơi bóng rổ vào một cái buổi chiều lạnh chết người, chọc tới vài nam sinh lớn tuổi. Trình chơi bóng của Khang Kế thực sự không tệ, mỗi ngày cùng vài đồng bạn cùng nhau luyện, dần dần dà dà, cũng coi như có một ít fans. Có vài cô nữ sinh, mỗi ngày đối bọn họ la hét chói tai. Làm cho mấy cậu nam sinh này phi thường hưng phấn.

Mấy cậu nam sinh mới tới nhìn thấy bọn họ được hoan nghênh như vậy, lại đến khiêu khích bọn họ: “Nhóc con, ba đấu ba?” Khang Kế kỳ thật vóc dáng không phải thấp hơn các nam sinh này, chỉ là chưa bao giờ gặp loại chuyện này, khí thế rõ ràng hơi yếu một ít. Đảo mắt nhìn nhìn các nữ sinh xung quanh, Khang Kế thua người không thua trận, cũng ngẩng mặt, học theo bộ dáng mấy diễn viên trên TV nhìn người từ trên xuống dưới, gật đầu đồng ý.

Bắt đầu vẫn là trận đấu nghiêm túc, nhưng càng về sau theo động tác càng lớn, phạm quy càng rõ ràng. Mắt thấy Khang Kế một cái lắc mình đi lên tuyến phòng thủ đội mình, ba bước đã gần đến, đối phương thế nhưng dùng ám chiêu, cũng không giành bóng, vài bước tiến lên, một cái ngáng tay, trực tiếp đánh Khang Kế đang ở không trung ngã xuống đất. Nhìn thấy Khang Kế vẻ mặt trắng bệch ôm ngực ngồi không đứng dậy nổi, đồng bạn không chấp nhận, bước lên tranh luận, đều là nhóc con tóc tơ, vài đứa bốc hỏa, liền thành đánh nhau. Khang Kế thấy đồng bạn dần dần chống đỡ hết nổi, cũng tiến lên trợ giúp, thế là cục diện cân bằng lại.

Một hồi đánh đấm, sáu người tất cả đều là một thân thương tích, biểu tình căm giận. Vẫn chưa có cái rõ ràng thắng thua, đều đã bị cha mẹ nghe tin mà đến xách cổ về nhà

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Mồ hôi, ở Chương 1 có cái sai lầm, mọi người cũng chưa chú ý. Lúc này đây Khang Kế nghỉ, hẳn là nghỉ đông, tôi cứ nhiên còn nói nóng chết người, tôi sai lầm rồi, nên là sắp lễ mừng năm mới... Ha ha, sửa lại một chút.

Ba Khang ghét nhất là con nít ranh cậy mạnh đầu ngoan, vì thế, mặc cho Khang Kế giải thích thế nào, vẫn là bị cấm túc ở nhà một tuần, diện bích tư quá. Với Khang Kế chuyện khác đều không sao cả, nhưng là bỏ lỡ ngày cuối tuần thư tình, thật sự rất khổ sở. đành phải ở nhà một lúc viết hai phong thư tình, biểu đạt u oán, chỉ chờ ngày tự do đến.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, năm mới đã cách không xa. Sinh ý của tiệm cá đột nhiên tốt như sắp sửa tận thế. Tuy rằng được thả lỏng, nhưng Khang Kế mỗi ngày giúp ba mẹ bán cá cũng từ nửa ngày biến thành cả ngày, căn bản không thời gian cũng không tinh lực đi gửi tình thư, vì thế, việc này đành gác lại.

Hôm nay, Khang Kế chính là bận tối mày tối mặt, vị thím này một hồi muốn thái lát, một hồi muốn xắt cục, phiền toái muốn chết, Khang Kế tuân theo tôn chỉ người làm ăn phải hòa khí mà vâng dạ, luôn là toét miệng cười, miệng cười tay làm không ngừng.

“Cần cho tôi kí lươn vàng.” Một giọng nam vang lên bên tai Khang Kế, Khang Kế cả kinh thiếu chút nữa dao trên tay cũng rơi mất. Vừa quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Thiệu Chuẩn đã rất lâu không gặp đang muốn cười không cười mà nhìn chằm chằm mình.

Khang Kế lấy lại bình tĩnh, lo cho xong phần cá của bà thím, đưa qua, cười nói: “Tổng cộng mười hai tệ rưỡi, cảm ơn ạ.” Sau đó nhận tiền, thối tiền lẻ, làm xong hết rồi mới quay đầu lại, cười tủm tỉm nhìn Thiệu Chuẩn, nói: “Thiệu Chuẩn, cậu cũng đến mua cá sao?”

Thiệu Chuẩn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười không chút nào giả tạo này, trong lòng sinh ra chút tức giận, chính mình cuối tuần trước đợi một ngày, cũng không đợi được người, thằng nhóc này thế nhưng ở đây mà còn cười được. Thiệu Chuẩn nhú mày, nói: “Là lươn vàng, không phải cá.”

“Ách...” Khang Kế muốn nói điều mình nói trọng điểm không phải ý này, mà là kỳ quái vì cái gì Thiệu Chuẩn chưa bao giờ xuất hiện ở chợ như thế nào đột nhiên hiện thân ở trước sạp cá nhà mình, quả làm người ta khó hiểu. Nhưng rõ ràng, Thiệu Chuẩn đồng học đang giận, tuy mình không biết cậ ấy vì cái gì sinh khí, chính mình vẫn là cẩn thận mới tốt. Dù sao, trong cảm nhận của cậu ấy, mình chỉ là một người bạn học kém cỏi bình thường mà thôi, chẳng có tư cách gì hỏi cậu ấy lí do vì sao tức giận.

Nghĩ như vậy, Khang Kế nhìn chăm chú Thiệu Chuẩn một hồi, nhoẻn miệng cười nói: “Một kí phải không? Cậu chờ một chút.” Nói rồi liền xuống tay đi mò.

Thiệu Chuẩn nhìn Khang Kế ở trước mặt mình đang cong lưng, tay cống đến đở bùng, dường như còn có chút sừng, nhìn qua tựa như một cây củ cải đỏ. Nhưng Khang Kế dường như một chút cũng không biết rằng nước lạnh, vẫn cứ cười cười tự tay giúp mình mò lươn, cười đến thực thoải mái.

Thiệu Chuẩn ở tình cảnh trước mắt, lửa lòng biến mất vô tung, trong lúc nhất thời ngũ vị tạp trần. Lần đầu tiên biết rằng, thì ra đứa nhỏ nhà người khác đều là sống như vậy. Mình so với Khang Kế, thật là hạnh phúc quá mức. Khi Khang Kế đã làm xong lươn, đưa cho cậu ta, nhìn đôi tay sừng thừng vì cống của Khang Kế, Thiệu Chuẩn một trận một trận đau lòng, hẳn chính là dùng một đôi tay như vậy viết cho mình từng bức thư tình vui vẻ kia sao? Là dùng một đôi tay như vậy viết ra câu “dường mộ” mình sao?

Thiệu Chuẩn đưa tiền, Khang Kế ngây ngô cười, xua tay lia lịa, nói: “Khỏi, khỏi, khó được Thiệu Chuẩn cậu tới mua lươn, xem như là mình tặng cậu.”

Làm cái gì? Rõ ràng là cái kẻ nghèo, rõ ràng sống rất vất vả, lại ở trước mặt mình ra vẻ giàu sang, thực sự là không thật thà. Thiệu Chuẩn liếc mắt xem thường, tiền không có thu hồi, ngược lại càng đưa đến phía trước, nói: “Làm cái gì? Buôn bán chính là buôn bán, gặp được cái người quen liền không cần tiền, cậu ăn cái gì?”

“Không, không phải mỗi một người quen đều, đều...” Khang Kế lùi ra sau hai bước, mặt đột nhiên có chút đỏ, lấp ba lấp bấp giải thích không rõ ràng: “Là cậu, cậu, cậu không giống...”

“Cậu không giống!” Những lời này không thể nghi ngờ là có tác dụng thúc giục tình. Thiệu Chuẩn vừa nghe, đáy lòng càng nhuyễn vài phần, mặt cũng không xị xuống như trước, nhếch khóe miệng cười cười, cũng không để ý Khang Kế kể đang không biết làm sao, đi đến bên kia sạp cá, đưa tiền cho ba Khang: “Tiền cho một kí lươn vàng ạ, cháu thấy Khang Kế bận bịu quá nên đưa cho bác.”

Ba Khang cũng bận, chỉ sững sốt một chút, nhìn thoáng qua túi lươn nhà mình, gật gật đầu lưu loát thối tiền, lại đi tiếp đón người khác.

Thiệu Chuẩn đi trở lại, nhìn chằm chằm Khang Kế hỏi: “Gần đây đều là bán cá? Rất bận ư?”

“Ừ.” Khang Kế cảm thấy Thiệu Chuẩn cách mình gần quá, gần như muốn đoạt hết không khí vậy, bèn nhích từng bước nhỏ nhỏ sang bên cạnh. Ai biết hẳn nhích một bước, Thiệu Chuẩn lại đi tới một bước, Khang Kế đột nhiên có cảm giác không chỗ nào để trốn, mặt đỏ hồng, còn mang theo chút run run nhẹ nhẹ.

“Sau này, tôi đến giúp cậu học bù nha, cậu bình thường khi nào thì có thời gian rảnh?” Thiệu Chuẩn nghĩ tới nghĩ lui, dường như trừ bỏ phương diện này chính mình thật đúng là không thể giúp cái gì.

“Không, không cần đâu.” Khang Kế vội vàng xua tay, lại đã quên trên tay còn cầm dao, thiếu chút nữa phóng dao tới mặt Thiệu Chuẩn, vội vàng thu về sau, ngậy ngô cười nói: “Trong khoảng thời gian trước lễ mừng năm mới này đều sẽ bận lắm, cả ngày cũng không có lúc nào rảnh. Với cả, trong nhà còn có em gái cũng sẽ giúp mình.”

“Em gái?” Thiệu Chuẩn từng nghe danh cô em gái đại danh鼎鼎 này của Khang Kế ở trường học, một cô bé thuộc loại rất giống mình, nhiều năm đứng đầu bảng, diện mạo lại đáng yêu, vô cùng được trường bồi thích. Nhưng là... ” Em gái cậu không phải còn thấp hơn chúng ta một cấp?”

“Ừm, không sao hết, em gái mình thông minh lắm, nó nói, nó dạy mình là phương pháp, không liên quan đến nội dung, dù thấp hơn một cấp cũng không sao.” Biểu tình Khang Kế khi nói đến em gái cũng giống như khi em gái nói về hắn, chính là hãnh diện.

Thiệu Chuẩn tỉ mỉ nhìn Khang Kế như thế này, đột nhiên thực ghen tị Khang Hồng vì có thể làm cho Khang Kế vui sướng đến vậy. Không hiểu loại tâm tình này của mình, môi mấp máy, hồi lâu mới nói: “Thôi như vậy đi, đây là số điện thoại nhà tôi, cậu nếu có vấn đề gì, tùy thời có thể gọi cho tôi.” Nói xong, lấy ra quyển ghi chú mang theo, viết xuống một dãy số, đưa cho Khang Kế.

Khang Kế ngây người, ngần ngừ tiếp nhận một chuỗi chữ số, trong giấc mơ đẹp nhất của mình, cũng chưa từng nghĩ tới, Thiệu Chuẩn người giống như hoàng tử trên mây thế này, lại chủ động cho mình số điện thoại, còn nói mình gọi điện thoại cho cậu ấy. Rốt cục, vẫn là một câu cũng chưa nói, cứ thế nhìn bóng lưng Thiệu Chuẩn dần dần đi xa.

Chờ khi Khang Kế thần chí trở về, cười đến có chút ngốc cầm lấy tờ giấy xem. Sau đó nguyên cái chợ bán đồ ăn liền nghe thấy Khang Kế dùng thanh âm khó nghe của thời kì vỡ giọng mà bị phần thét to một tiếng. Tờ giấy ghi số điện thoại bị tay ướt nắm lâu chỉ còn một dãy chữ mơ hồ, đã không thể phân rõ rốt cuộc là 1 hay là 7, rốt cuộc là 0 hay là 6. Khang Kế tránh thoát ánh mắt khó hiểu của ba mẹ, cầm tờ giấy nhào nhoẹt, khóc không ra nước mắt. Vui mừng vừa mới tới, trong nháy mắt liền biến thành địa ngục, hận, hận, hận.

Sao lại có người ngu như mình a

——

* diện bích tư quá: quay mặt vào tường tự kiểm điểm

Dã Khương và Tiểu Dương



9. Chương 9

Kết quả, Thiệu Chuẩn phi thường hiền muộn, đợi hết một kì nghỉ đông cũng không có đợi được điện thoại của Khang Kế, chỉ có vào ngày cuối tuần sát lễ mừng năm mới mới một lúc nhận được bốn phong thư tình từ Khang Kế, phong phong ai oán, thật không biết hắn đang ai oán cái gì. Hành vi của Khang Kế rốt cuộc là muốn biểu đạt thân cận, hay là muốn biểu đạt xa lánh, làm cho Thiệu Chuẩn không thể hiểu nổi.

Nhưng chuyện càng làm cho Thiệu Chuẩn cảm thấy bất khả tư nghị là, vào cái đêm vui vẻ nhận được bốn lá thư tình ấy, Thiệu Chuẩn có một giấc mơ về Khang Kế, tình tiết trong mộng quên toàn bộ, chỉ nhớ rõ khuôn mặt cười rộ lên góc hồ hồ kia của Khang Kế ở rất gần mình. Đáng sợ nhất chính là, sau khi tỉnh mộng, Thiệu Chuẩn phát hiện, quần nhỏ bị ướt. Thiệu Chuẩn vừa thẹn vừa tức, nửa đêm mùa đông đứng dậy thay quần lót, lần đầu tiên tự mình lén lút giặt quần lót.

Sau đó, Thiệu Chuẩn luôn tâm thần không yên, lo sợ bất an, cảm thấy bản thân có vấn đề. Thẳng đến khi lại nhận được thư tình, buổi tối cũng tâm tình vui sướng y hệt, nhưng lại không mơ như vậy nữa. Tâm tình Thiệu Chuẩn mới xem như chậm rãi hồi phục lại.

Học kì sau. trải qua lễ mừng năm mới thịt cá tẩm bổ, mỗi đồng học đến đây đều béo thêm một vòng. Khuôn mặt tròn vo vo trong mùa xuân có vẻ càng đáng yêu.

Học kỳ này chỉ có hai sự kiện đáng để nhắc tới. Đầu tiên là Thiệu Chuẩn nhận được thư tình từ người thứ hai trong đời. Thứ hai là Khang Kế mặc dù không có trợ giúp từ Thiệu Chuẩn, nhưng học tập vẫn có tiến bộ nhất định, dấu mức độ tiến bộ không lớn, bởi vì Khang Kế phần lớn thời gian đi học đều hao phí cho chuyện giả bộ ngủ để nhìn Thiệu Chuẩn.

Khi Thiệu Chuẩn nhận được thư tình từ người thứ hai, cảm giác tò mò nhiều hơn kích động. Thiệu Chuẩn rất ngạc nhiên, người khác ngưỡng mộ là thế nào? Nhưng nội dung phong thư tình đó làm cho Thiệu Chuẩn dứt hết mọi hứng thú. Từ nay về sau, trừ Khang Kế ra, người khác viết thư tình đều lười nhìn đến. Phong thư nọ ngoại trừ phía trên viết tên Thiệu Chuẩn ra, câu đầu tiên nói chính là: “Bởi vì cậu lớn lên thực giống Bách Nguyên Sùng, tớ rất thích cậu. Viết thư tình này, muốn cho chúng ta giống như trong phim điện ảnh, hoàn thành một tình yêu mê mẩn đi.”

Bách Nguyên Sùng là ai vậy? Thiệu Chuẩn đối với ngôi sao giải trí căn bản không có chút hứng thú, tra nửa ngày mới biết được người kia là ai. Thiệu Chuẩn bĩu môi, nghĩ thầm: “Bởi vì tôi bộ dạng giống Bách Nguyên Sùng liền thích tôi, hừ, vậy không bằng trực tiếp đi thích Bách Nguyên Sùng là được, viết cái gì thư tình?!”

Tiếp tục xem tiếp, nữ sinh quả nhiên không có cô phụ Thiệu Chuẩn oán thăm, nguyên trang đều là thổ lộ lời yêu với Bách Nguyên Sùng, Thiệu Chuẩn đáng thương bị người ẩn dụ mất. Thiệu Chuẩn nhíu mày, thật sự không kiên nhẫn xem nữa, ngay cả tên nữ sinh ở cuối cùng cũng chẳng xem, lần đầu tiên phi thường không tôn trọng, đem thư vò thành một cục, một cái đường vòng cung, chuẩn xác quăng vào thùng rác.

Một lần nữa lấy ra thư tình của Khang Kế, nhìn thấy Khang Kế viết: “Cậu lớn lên giống như hoa Dã Khương, thật là đẹp mắt, mình dưỡng mộ cậu.” Nói như vậy thì, Thiệu Chuẩn khóe miệng giật giật, nhìn trời. Một cái là thích Bách Nguyên Sùng cho nên viết thư tình cho mình, chính mình rất gai tính. Kỳ thật, nói đến thì... Vị Khang Kế đồng học này cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu so với nữ sinh kia, cư nhiên bởi vì mình bộ dạng như hoa Dã Khương mà viết thư tình cho mình. Ách... Càng hoang đường chính là, chính mình đây còn không có ghét bỏ.

Thiệu Chuẩn cảm thấy mình có bệnh, ảo não nắm nắm tóc, gấp thư lại, một lần nữa cất vào trong hộp giấy. Bách Nguyên Sùng ít ra vẫn là người, vẫn là một nam nhân. Hoa Dã Khương... phối với cây tiên nhân cầu sẽ thích hợp sao? Thiệu Chuẩn nghĩ nghĩ bộ dạng Khang Kế, có chút cảm nín.

Có lẽ nam sinh tên Bách Nguyên Sùng kia thật sự rất được các nữ sinh thích đi, từ sau bức thư tình thứ nhất về Bách Nguyên Sùng, Thiệu Chuẩn lại liên tiếp nhận được mấy phong thư tình, Thiệu Chuẩn đều là mỉm cười tiếp nhận, về đến nhà lại mặt không cảm xúc mà xé hết cả, ném vào thùng rác, sợ bị cô giáo ma ma phát hiện, công đoạn tiền kỳ là xé giấy đã tiến hành phi thường cẩn thận.

Thiệu Chuẩn nhận được thư tình chỉ là khởi đầu, nhìn vườn trường chậm chậm trở nên quý dị, Thiệu Chuẩn không khỏi cảm thán: Thời kỳ dậy thì đến rồi sao? Nội tiết tố tính dục bắt đầu sôi trào rồi sao? Vườn trường lén lút mạ lên một màu phấn hồng, trong không khí đều là hương vị luyến ái, người cô độc đều là đáng xấu hổ. Hoa Dã Khương nơi nơi lưu lại hương thơm, mà cây tiên nhân cầu chỉ lặng lẽ sinh trưởng trong góc xó.

Khang Kế Thiệu Chuẩn hai người cho nhau chú ý lại cho nhau không để ý, hai bên giấu giếm, hai bên không biết, hai người mỗi ngày cùng nhau chơi trò mắt đuổi mắt, một học kỳ bí mật vui vẻ lại qua đi, một

kì nghỉ hè hoàn mỹ cuối cùng của sơ trung cũng trôi qua. Khang Kế cùng Thiệu Chuẩn đều đã mười tám tuổi, mắt thấy ngày thành niên càng ngày càng gần, trách nhiệm cũng càng ngày càng gần. Hai thiếu niên không biết sầu, lớn lên một cách ngốc hồ hồ.

Khang Kế phơi nắng càng thêm đen, một cái nghỉ hè liền cao đến 1m81, mà Thiệu Chuẩn cũng nhỏ giò cao thêm một ít, 1m77 cũng không tính thấp. Ở trong mắt Khang Kế, diện mạo cậu ta càng giống hoa Dã Khương, trắng trong tinh thuần, khí chất tao nhã, còn có một hương khí sâu xa nhàn nhạt.

Sơ tam đến rồi, sơ tam, cũng hàm nghĩa thăng học. Các thầy cô bắt đầu còn khấn trương hơn so với học trò, người người trở nên phi thường loạn thần kinh, vừa nhắc đến chuyện học tập, bèn nói năng lộn xộn, nước miếng bay tứ tung, may mà Khang Kế ngồi cuối lớp, cũng không ở trong phạm vi thăng học của các thầy cô, nhân viên trốn việc một đứa.

Thiệu Chuẩn là của báu bảo chứng tỷ lệ thăng học của các thầy cô, ở trường học càng được coi trọng. Cô giáo Vương cũng đề cho Thiệu Chuẩn một mục tiêu – trọng điểm trong trọng điểm – là Nhị Trung. Nhị Trung cũng không dễ dàng vào, cho dù Thiệu Chuẩn thành tích như vậy, ở trong mắt cô giáo Vương vẫn là một chút cũng không thể sơ sẩy, Thiệu Chuẩn là con bà, chẳng những phải vào Nhị Trung, còn phải có thứ bậc, mới không mất mặt.

Thiệu Chuẩn nhìn ma ma lên kế hoạch cho mình một thời gian biểu vô cùng chặt chẽ, biết lần này là trốn không thoát rồi, hẳn nhiên là phải đậu Nhị Trung. Vậy... tên Khang Kế ngu ngốc kia làm sao bây giờ? Thành tích của hắn, đừng nói Nhị Trung, ngay cả lên thẳng lớp ở trường này cũng không nhất định đậu được. Thiệu Chuẩn suy nghĩ lại nghĩ suy, viết ra một phong “uy hiếp thư” cho “bé dê” của mình.

“Tiểu Dương, năm ba rồi, tôi không biết cậu có nghĩ tới chuyện cao trung hay không. Nhưng tôi có thể rõ ràng nói cho cậu, tôi sẽ đậu Nhị Trung. Nếu cậu còn muốn tiếp tục nhìn tôi, vậy cậu liền ngoan ngoãn nỗ lực cho tôi, khi đi học đừng có mơ mộng tưởng tây nữa. Nếu cậu không lên tới Nhị Trung, vậy cậu hãy chờ tôi đi Nhị Trung kết giao bạn gái đem cậu quên mất tiêu đi, tôi sẽ càng đi càng xa, xa cho cậu rốt cuộc nhìn không thấy nữa. Cho nên, cậu tốt nhất ngoan ngoãn chiếu theo lời tôi mà làm, ngoan ngoãn thăng lên Nhị Trung. P/s: Có cái gì không hiểu hoặc là cần tư liệu học tập gì đều có thể viết thư cho tôi, tôi giúp cậu.”

Thiệu Chuẩn cũng không quản đây gần như là nhiệm vụ bất khả thi, để thư ở hòm thư nhà mình, hãy cố gắng học tập đi, cùng với việc bảo người khác ngoan ngoãn, chẳng phải là chính mình nên làm tấm gương trước sao. Thiệu Chuẩn cứ như vậy vô cùng đơn giản để lại cho Khang Kế một nan đề.

Khang Kế lấy thư đọc một lần lại một lần, tóc đều giứt mất mấy dúm, lo âu giống như một ông cụ non. Minh sao có thể đậu được vào Nhị Trung?! Nhưng mà, cảnh tượng Thiệu Chuẩn quên mất hắn, đi tìm bạn gái khác vừa xuất hiện, Khang Kế đã muốn lắc đầu rống to, không được, tuyệt đối không được! Khang Kế cảm thấy cuộc sống của mình thật quá ngẹn khuất mà.

Thi vào Nhị Trung đối với Khang Kế là nan đề, nhưng đối với người nhà Khang gia mà nói, cũng không cho là vấn đề.

Lại là thời gian ăn tối của Khang gia. Hôm nay ăn đầu cá nấu đậu hủ, ách, tuy nói là đầu cá nấu đậu hủ, nhưng cá so với đậu hủ còn nhiều hơn, bản sắc Khang gia.

Khang Kế có chút khổ não, có chút do dự nói: “Ba mẹ, con muốn lên Nhị Trung.”

Ba Khang còn chưa nói gì, mẹ Khang chiếc đũa không ngừng liên nối vào một câu: “Vậy đi thi thôi.”

Khang Hồng cũng hoàn toàn không để ý hình tượng nhu thuận ở bên ngoài của mình, cắn miếng lớn ăn, miệng còn nhồi đồ ăn, liền quay sang kêu to: “Anh hai, đi thi đi đi thi đi, thi vào Nhị Trung rồi đợi em, em muốn làm học muội của anh!”

Khang Kế liếc mắt xem thường, biết ngay sẽ là loại tình huống này, trong nhà có hai vị nữ quyền, cho tới bây giờ đều là những người không hiểu tình huống như vậy.

“Chủ yếu là thành tích của con, thi Nhị Trung rất khó.” Khang Kế giải thích.

“Vậy cố gắng thôi, còn một năm, sợ gì!” Một già một trẻ hai nàng không để vào mắt hai miệng một lời.

“Anh hai, đừng sợ, em giúp anh. Kiến thức căn bản anh cũng không tệ lắm, em gái chép vài đề thi cho anh, anh làm làm, một năm sau, nhất định không thành vấn đề, em lo trọn gói.” Câu cuối cùng hơi có tính kiến thiết là em gái thiên tài Khang Hồng nhà mình vỗ vỗ bộ ngực chưa phát dục của nàng mà nói.

“Cha ủng hộ con, con trai.” Ba Khang làm cái tổng kết lên tiếng.

Vì thế, Khang Kế không trâu bắt chó đi cày, bắt đầu liều mạng, vì “người dưỡng mộ”.

* thăng học: là chỉ cách nghĩ xem việc “thi vào trường tốt nhất” là lối ra duy nhất của cuộc đời. Theo đó, học sinh trung học (thậm chí tiểu học), mục tiêu chủ yếu là làm các bài thi sách vở cho đạt, còn việc phát triển thể chất và nhân cách không được chú trọng.

10. Chương 10

Đầu năm ba thực không có gì có thể nói. Cả lớp dưới sự ca cẩm cùng kêu gào của các vị thầy cô, trở nên nặng nề rất nhiều.

Khang Kế cùng Thiệu Chuẩn trước sau như một ở lớp học đường ai nấy đi, không nói lời nào, chỉ là lượng công việc của hòm thư nhà Thiệu Chuẩn tăng thêm rất nhiều, tình thư dần dần toàn bộ biến thành thỉnh giáo thư cầu cứu thư tố khổ thư. Thiệu Chuẩn đem tổng kết bài học cùng ghi chép của mình, từng bản từng bản photo lại, đưa cho Khang Kế. Khang Kế cũng từng bản từng bản bắt đầu khổ học, một lần nữa làm tổng kết. Thế nhưng muốn ở đầu năm ba mà trong một năm đem toàn bộ chương trình sơ trung đều

một lần nữa học lại, Khang Kế khổ không nói nổi.

Khang Kế bắt đầu sụt ký rõ rệt, trên trán cũng nổi lên thanh xuân đậu. Thiệu Chuẩn cũng bắt đầu rồi thanh xuân nảy mầm, lại làm vài lần mộng xuân, bắt quá nội dung so với lần trước đã thanh tịnh nhiều lắm, trong mơ toàn là bộ mặt càng ngày càng đòi bại của Khang Kế. Thiệu Chuẩn mặc dù bất đắc dĩ bất lực, nhưng cũng chẳng hơi đâu nghĩ mãi vấn đề này, chính mình cùng Khang Kế tương lai xem ra là muốn dây dưa cùng một chỗ rồi, còn quản này đó làm chi.

Khang Hồng càng ngày càng giống nữ vương, mỗi ngày chỉ còn thiếu nước lấy roi ở phía sau quất anh hai. Khang Kế bây giờ thời lượng chơi bóng giảm mạnh, thời lượng làm bài tập bạo tăng. Ngay cả bán cá cũng làm cho Khang Kế cảm giác là một loại nghỉ ngơi. Nhìn dao trong tay lóc đến lóc đi tự do trên thân cá, máu cá tung toé, trong lòng lại kêu một tiếng khoái hoạt. Khang Kế cảm thấy chính mình có điểm biến thái. Lúc này, rớt cục trong một mảnh nhiệt triều, tốt nghiệp sơ trung.

Chụp ảnh tốt nghiệp ở cổng trường, Khang Kế đứng phía cuối hàng đầu vụng trộm ngắm Thiệu Chuẩn đang một khuôn mặt an tĩnh đứng bên cạnh thầy giáo. Một phòng học ngập tràn nỗi buồn ly biệt cảm xúc biệt ly, xong rồi còn phải chuẩn bị tinh thần đi thi thử, cuộc đời học trò thật không phải là người mà.

Những ngày đầu treo trên cổ nặng đến xương, hết thầy kết thúc. Khang Kế thi xong một môn cuối cùng, từ trường thi đi ra, cố ý đi chậm rì rì, tìm kiếm Thiệu Chuẩn giữa đám người phân tán. Thiệu Chuẩn tuy rằng không cùng trường thi với mình, nhưng cậu ấy sẽ sáng lên, chỉ tùy tiện quét mắt một cái, liền nhìn thấy được. Lặng lẽ đi phía sau bọn học sinh giỏi, Khang Kế mặc cho gió thổi tóc loạn thành một đầu bù xù, trong lòng rất sung sướng, cuộc thi lần này, thật sự rất hy vọng thăng tiến Nhị Trung.

Một đường đi theo đám Thiệu Chuẩn, phát hiện Thiệu Chuẩn có vẻ rất không yên lòng, mặt nhăn mày nhíu, dọc theo đường đi hết nhìn đông tới nhìn tây, dường như đang tìm kiếm cái gì. Khang Kế lòng buột chặt, sẽ không phải là cậu ấy không làm bài được chứ? Sau đó nhìn thấy đám người huyền náo bước vào quán nước. Khang Kế không muốn đi vào giúp vui, mình chỉ là muốn chuyên tâm mà nhìn Thiệu Chuẩn đã một năm nay chưa cẩn thận nhìn, cũng không muốn nhiều lời. Tuy rằng đám kia và mình căn bản là hai cái trận doanh trong một lớp, nhưng dù sao cũng là đồng học cùng lớp, đi vào nhất định phải nói đến nói đi một chút về cuộc thi, hơn nữa nói nhiều rồi có khi sẽ bị khó xử, thôi thà một mình tự nuôi mộng đẹp. Ngồi xuống ghế dài dưới bóng cây, sách vở để ở một bên ngược nhìn trời.

“Bài thi thế nào?”

Khang Kế chuyển mắt, nhìn thấy Thiệu Chuẩn đứng bên người, đang duỗi tay đưa cho mình một chai coca lạnh. Có chút ngẩn người, chớp chớp mắt, người còn đây. Xác định bản thân không có nằm mơ, Khang Kế nhận coca, trong đầu lại biến thành một mảnh keo sữa, ngốc hồ hồ nói: “Àch, cũng khá được, cậu thì sao?”

Thiệu Chuẩn đẩy đẩy Khang Kế sang bên cạnh, ngồi xuống cạnh hắn, tỉ mỉ nhìn cái tên gia hỏa làm cho mình gặp vô số ác mộng này. Gây rất nhiều, cũng trắng hơn năm trước một ít, nhưng bộ dạng vẫn là ngây ngốc, ánh mắt rõ ràng đang nhìn mình lại có điểm thất lạc. Thật sự là cái đứa ngốc. Thiệu Chuẩn đột nhiên cảm thấy có điểm mặt đỏ, vội vàng quay đầu qua, uống một ngụm coca, nói: “Tôi khẳng định đậu Nhị trung, cậu đăng kí trường nào?”

“Mình, mình, mình cũng thi Nhị Trưng.” Khang Kế cảm giác chính mình tim đập muốn không thở nổi, thật sự là vô dụng, một tuần một phong thư tình, chính mình cũng viết đã hơn một năm, như thế nào còn vô dụng như vậy? Ách... Tuy rằng thư tình viết nhiều lắm, nhưng trên thực tế số lần nói chuyện lại đếm trên đầu ngón tay.

Khang Kế lấy lại bình tĩnh, thừa dịp Thiệu Chuẩn nhìn phía trước, nhìn chòng chọc cậu ta không chớp mắt. Sao mà càng lớn càng dễ nhìn, thật kì quái. Làn da trắng trẻo, không giống như mình luôn một thân mồ hôi, cậu ấy có bao nhiêu khoan khoái. Nhìn từ bên mặt, lông mi cậu ấy thật dài, chớp một cái, làm cho chính mình tâm thần không phải của mình nữa. Còn có... đôi môi vừa uống coca, màu nhạt nhạt, môi dưới còn đọng một giọt coca, nửa muốn rơi nửa không... Khang Kế chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tim như nổi trống. Thật muốn...thật muốn cắn một ngụm.

Thiệu Chuẩn biết Khang Kế nhìn chằm chằm mình, cái ánh mắt kia so với bình thường thoát nhìn hung mãnh rất nhiều, một bộ muốn ăn tươi luôn chính mình. Làm hại mình không dám quay đầu, đành phải cứ nhìn xa xa phát ngốc. Qua chừng năm phút đồng hồ, Thiệu Chuẩn thật sự chịu không nổi loại áp lực này, đột nhiên quay đầu lại, híp mắt, chậm rãi hỏi: “Tôi lớn lên để nhìn lắm sao?”

Khang Kế đang còn đang nhìn cậu ta say đắm, chậm rãi gật gật đầu, nói: “Ừm, cậu lớn lên đẹp mắt nhất.”

Thiệu Chuẩn thấy cái mặt ngốc nghếch của Khang Kế, không khỏi cảm thấy thú vị, cố ý dùng thanh âm không làm thức tỉnh hẳn chậm rãi thấp giọng hỏi: “Cho nên, rất thích tôi?”

“Ừm, thích.” Nói xong Khang Kế mới có phản ứng lại, mạnh rụt về sau, mắt trợn trừng, nhìn biểu tình của Thiệu Chuẩn muốn cười không cười, khẽ chớp mi, nhìn mình, hình như không có gì chán ghét, mới buông lòng. Vội vàng xua tay giải thích: “Mình, mình, mình nói thích là, là, là thích bạn học.”

“Ồ?” Thiệu Chuẩn biết rõ đùa ngốc này vì che dấu mà nói lời nói dối, nhưng nghe lời nói như vậy, vẫn là thấy trong lòng không thoải mái mà không rõ nguyên do. Con người xoay xoay, nói: “Thì xong rồi, cậu tính ăn mừng thế nào?”

Ăn mừng? Mẹ nhất định sẽ làm món cá Hoa Cúc mình thích ăn nhất, nhưng cái này đối với Thiệu Chuẩn mà nói, khẳng định không tính là ăn mừng rồi. Vì thế lắc lắc đầu, nói: “Không nghĩ tới.”

“Tôi định buổi tối ra ngoài chơi, cậu đi cùng tôi đi.” Thiệu Chuẩn nói là câu trần thuật, ngay cả cái cơ hội để Khang Kế phản bác cũng không cho.

“Đi đâu?”

“Đi sẽ biết. Ăn cơm xong, tôi tới đón cậu.” Thiệu Chuẩn cái gì cũng không nói, bởi vì nếu nói, nhóc ngốc Khang Kế này nhất định rút lui có trật tự. Đừng nhìn hắn cao cao trắng trắng, kỳ thật nhất gan đòi mạng. Thiệu Chuẩn trong lòng oán thầm.

“Không, không cần đâu, mình tự đi ra là được.” Khang Kế vội vàng xua tay, nghĩ đồng học lúc trước của

mình đều kém xa Thiệu Chuẩn vạn dặm, thực để mẹ nhìn thấy Thiệu Chuẩn, còn không bị gặng hỏi đến mười tám đời tổ tông sao.

Đối với cự tuyệt này, Thiệu Chuẩn lại nhăn mày, trong lòng thầm hừ, đối xử với tôi như vậy, cậu chờ xem. Bĩu môi, đứng dậy, vỗ vỗ vai Khang Kế: “Buổi tối chín giờ, cậu có thể ra ngoài không?”

“Ách...” Khang Kế do dự, đến chín giờ tối viện lý do gì với mẹ mà ra ngoài được đây.

“Thôi đi.” Thiệu Chuẩn nói: “Cậu bảy giờ đi ra, đừng ăn cơm, tôi đưa cậu ăn gì đó rồi đi chúc mừng.”

Ăn cơm cùng Thiệu Chuẩn?! Hai mắt Khang Kế sáng lên, gạt đầu lia lịa.

Ước hẹn rồi, chỉ chờ ban đêm đến đây thôi.

* thanh xuân đầu: mụn

11. Chương 11

Lúc chạng vạng, Khang Kế thấy được một Thiệu Chuẩn có chút khác biệt ở con ngõ trước nhà. Không mặc áo sơ mi trắng, tóc cũng có chút lộn xộn. Áo T-shirt quần bò mài bình thường, Thiệu Chuẩn mặc trên người, thế nào lại khiến Khang Kế có loại cảm giác Thiệu Chuẩn lười biếng cái gì cũng chẳng muốn làm.

Đi đến trước mặt Thiệu Chuẩn, nhìn lại mình quần áo bình thường như đồng phục, Khang Kế có chút thận trọng: “Mình tới trễ rồi?”

“Không có, đi thôi.” Thiệu Chuẩn gạt đầu, xoay người dẫn đường đi ở phía trước. Khang Kế lòng dạ thấp thỏm đi phía sau, nhắm mắt theo đuôi. Thấy Thiệu Chuẩn một mực không cười, hẳn không phải trong lòng thật ra là mất hứng chứ? Nhưng mà, nếu đã mất hứng cậu ấy vì sao còn muốn mình cùng đi chúc mừng? Mình và cậu ấy... kỳ thật cũng không phải rất thân quen, ít nhất cậu ấy đối với mình hẳn là không quen. Nghĩ đến đây, Khang Kế thoáng uể oải.

Trong lúc miên man suy nghĩ, Thiệu Chuẩn mang theo Khang Kế đã bắt được xe, đi về phía trung tâm thành phố. Hai người ngồi ở ghế sau. Khang Kế có rất ít cơ hội gần Thiệu Chuẩn như vậy, không khí nóng mùa hè pha tạp với hơi thở của Thiệu Chuẩn bao lấy Khang Kế kín như bưng. Khang Kế chỉ cảm thấy hít thở khó khăn, cố gắng nhích nhích qua bên cạnh, ngồi nghiêm chỉnh, nhìn thẳng không chớp mắt.

Thiệu Chuẩn thấy bộ dạng áp chế nọ của Khang Kế, âm thầm bĩu môi. Cố ý dựa qua, gác đầu lên vai

Khang Kế, nói: “Cho tôi mượn dựa một chút, thật mệt.”

Tuy rằng không biết Thiệu Chuẩn vì sao lại mệt mỗi vào lúc này, nhưng căn bản không có cơ hội từ chối, Thiệu Chuẩn đã xích lại gần. Mái tóc mềm mại của cậu ta theo xóc nảy của xe, chút có chút không lướt qua cổ anh chàng, quả thực làm cho người ta nhũn cả chân. Khang Kế chịu đựng sự dày vò ngọt ngào mà thống khổ ấy, cảm thấy đường đến trung tâm thành phố dài bao nhiêu, dài như thể dùng cả đời cũng đi không xong. Đến khi thật sự vào thành phố rồi, nhìn Thiệu Chuẩn với đôi mắt có chút mơ hồ, rời đi vai mình, loại cảm giác trống vắng đó, lại làm cho Khang Kế cảm thấy con đường kia sao ngắn vậy, ngắn đến không kịp hồi ức.

Theo Thiệu Chuẩn vào một tiệm cơm mà Khang Kế cả đời cũng sẽ không mơ đến một nơi xa hoa như thế. Thế nhưng, ăn cái gì, Khang Kế cũng không nhớ rõ nữa, bởi vì Thiệu Chuẩn hôm nay đối với mình nhiệt tình ngoài ý muốn, nhiệt tình khiến chính mình rõ ràng càng lúc càng chờ mong, lại càng lúc càng chịu không nổi.

Cái bàn kia rõ ràng không nhỏ, Thiệu Chuẩn thế mà cứ cố tình ngồi cách Khang Kế thật gần, tay còn không chút để ý khoát lên trên vai Khang Kế, nhìn Khang Kế trước sau như một cơ thịt buộc chặt, hô hấp biến hóa, Thiệu Chuẩn có chút đắc ý nho nhỏ. Rót cho Khang Kế ly bia, đưa cho cu cậu.

“Chúng ta, chúng ta... vẫn chưa thành niên mà.” Khang Kế đẩy bia, lấp ba lấp bập giấy dựa vô nghĩa.

“Cho nên mới gọi là chúc mừng chứ.” Thiệu Chuẩn cười đến xán lạn, vênh khéo miệng tạo nên độ cong đẹp mắt: “Chúc mừng mà chỉ làm chuyện bình thường cũng sẽ làm còn gọi gì là chúc mừng?” Thấy ánh mắt Khang Kế né tới né lui, còn có chút do dự, Thiệu Chuẩn chớp mi một cái, dán nguyên khuôn mặt mình vào sát mặt Khang Kế, nhấn giọng chậm chậm nói: “Hay là nói...cậu muốn để tôi đút cho cậu?”

Khang Kế hôm nay chịu khảo nghiệm quá lớn, hơi thở của Thiệu Chuẩn ngay sát trên mặt hắn, từng hơi từng hơi, dường như vuốt ve nóng cháy, Khang Kế chưa từng cảm nhận được cảm xúc mãnh liệt như vậy, chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ nhàng run rẩy, một loại run rẩy vui sướng mà thống khổ. Rõ ràng cảm giác được chỗ nào đó dưới thân bắt đầu cương lên, Khang Kế lập tức đỏ mặt, lùi mạnh về sau, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Ngẩng đầu nhìn thấy Thiệu Chuẩn lại đang hướng về phía mình sát tới, dọa sợ tới mức đoạt lấy ly bia cái một, ngửa đầu ừng ực ừng ực uống xuống. Bia rất lạnh, chung quy làm cho thần kinh thiêu đốt của Khang Kế hạ được chút nhiệt độ.

Rượu cái thứ này, có rồi ly thứ nhất, sau đó thì sẽ dễ nói thôi. Lúc ăn cơm, Khang Kế chỉ cúi đầu ăn, cũng không ngẩng đầu nhìn xem Thiệu Chuẩn. Chỉ cần Thiệu Chuẩn đưa ly qua, mặc kệ là cái gì, sau khi nghiệm mới này giờ thì cu cậu không dám có chút cự tuyệt nào, đưa cái gì đổ vào miệng cái đó. Một bữa cơm, cơm ăn đến không biết mùi vị, bia cũng đã uống đến có chút ngà ngà say, lá gan lớn rất nhiều, lúc ban đầu chỉ dám cúi đầu ăn cơm, sau lại thành nhìn chằm chằm vào Thiệu Chuẩn, nhóc ngốc cứ nhìn chằm chằm Thiệu Chuẩn mà cười.

Khang Kế thế này, kỳ thật không tính là say rượu, chỉ là có chút ngà ngà, có thể làm một ít chuyện bình thường căn bản không dám làm, nhưng nói thật sự thần chí không rõ, còn kém xa lắm.

Thiệu Chuẩn lại một giọt cũng chưa thấm, rất chi là tỉnh táo. Kéo Khang Kế đứng dậy, nhìn cái bộ Khang

Kể ngây ngô cười, trong lòng thầm hừ một tiếng, tôi xem cậu còn có thể chống đỡ đến khi nào! Không chút do dự đi đến quán bar của cậu họ.

Quán bar này rất náo nhiệt, chủ yếu là khiêu vũ, uống rượu, mỗi người đến đây đều rất thời trang, đều rất trẻ tuổi. Nhưng tuổi trẻ đến đẳng cấp như Thiệu Chuẩn và Khang Kế đây, vẫn là có chút khác người. Dù sao cũng là chưa thành niên, nếu thật sự đến chỗ như thế này, vạn nhất bị kiểm tra, thì chính là gây rắc rối cho cậu họ. Chẳng qua, mục đích Thiệu Chuẩn đến đây cũng không phải để chơi với đám người đang điên cuồng phát tiết kia, mục đích của cậu ta là đùa, đùa cái tên gia hỏa ngốc hồ hồ trước mắt này.

Đi vào từ lối của nhân viên, vòng mấy vòng, vào một gian phòng bí mật nhỏ rất nhỏ, tường thủy tinh, bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, bên ngoài nhìn không thấy bên trong, bên cạnh còn có một buồng vệ sinh nho nhỏ. Quanh tường một vòng đều là sofa vừa lớn vừa mềm, ngọn đèn cũng là như sáng như tối, trên bàn sớm bày đầy các thức rượu và điểm tâm. Cái chỗ vừa nhìn đã biết chính là loại phòng để làm chuyện ám muội này, chính là Thiệu Chuẩn mượn cậu họ đêm nay.

Đi vào rồi, ném Khang Kế lên sofa một phát, chốt cửa, nơi này vô tình biến thành đảo không người...

Khang Kế còn nhoài đến tường thủy tinh nhìn ngắm quần ma loạn vũ bên ngoài một cách say sưa, cảnh tượng như vậy chỉ từng nhìn thấy trên TV, thực sự đến tận mắt rồi, Khang Kế quả thật có chút hoa cả mắt. Thiệu Chuẩn thấy bộ dạng Khang Kế nhìn người khác chảy nước miếng như vậy, không khỏi nhú nhú mày, ngồi ở trên sofa, cầm lấy một ly rượu nhìn rất đẹp, nói: “Nào, đến chỗ này ngồi, cũng nhìn được vậy.”

Khang Kế quay đầu lại, nhìn thấy dưới ánh đèn mờ mờ, khuôn mặt Thiệu Chuẩn bị nhòa tối, vẻ mặt xem không rõ lắm, nhưng lại dụ hoặc đến không ngờ. Ngây ngốc đi qua, đón lấy rượu, Thiệu Chuẩn ngay cả câu mời rượu còn chưa kịp nói, đã một ngụm uống luôn. Khang Kế uống xong còn chép chép miệng, nói: “Uống ngon thật, lạnh lạnh ngọt ngọt, còn có vị bạc hà.”

Thiệu Chuẩn nghe vậy nở nụ cười, rượu này là thuần Whisky, tuy rằng mùi vị tuyệt vời, nhưng độ rượu cũng không thấp. Lại rót một ly lớn đưa qua: “Nếu uống ngon, thì uống một ly nữa, hôm nay tôi mời.”

Khang Kế lại uống hai ngụm, một ly vừa mới nãy tưởng kính lên đây rồi, đầu nặng nặng choáng choáng, có phần không chế không được chính mình, nhìn Thiệu Chuẩn thấy đẹp hơn bao giờ hết, thật muốn cắn một ngụm. Khang Kế đưa tay sờ sờ mặt Thiệu Chuẩn, sau đó chậm rãi vuốt ve nơi mình muốn cắn nhất, môi Thiệu Chuẩn thực mềm nha, còn có hơi thở của cậu ấy cũng nhẹ nhàng phất qua đầu ngón tay mình, mỗi một luồng đều dường như có dòng điện chạy qua, cảm giác tê dại, thật thoải mái. Thật muốn cắn luôn đi, lại có chút không dám lắm.

Thiệu Chuẩn chỉ là muốn chuốc say Khang Kế, nhưng không nghĩ tới Khang Kế say rồi lại lớn mật như vậy, người trước mắt lại nhào vào trước ngực mình, si mê nhìn chính mình, ngón tay thô ráp, một chút một chút dùng sức vuốt ve môi mình, Thiệu Chuẩn bị Khang Kế như vậy làm cho dở người, mãi đến khi môi có chút đau mới thần chí trở về. Cũng dám làm đau mình?! Thiệu Chuẩn thấy ngón tay Khang Kế còn tới đây, cắn một ngụm, nhẹ nhàng dùng chút lực, hứ, làm cho hắn cũng đau một phát đi.

Ai biết, Khang Kế lúc này căn bản không biết đau, nếu nói vừa rồi sờ môi là có dòng điện nhỏ, giờ đây bị

Thiệu Chuẩn ngoạm lấy, đầu ngón tay có thể đụng tới đầu lưỡi ướt mềm, loại khoái cảm này chính là điện giật. “Phụt” một tiếng, trong đầu một mảnh tương hồ, hạ thân liền cương lên. Ngón tay Khang Kế càng vói vào theo bản năng, nỗ lực vỗ về chơi đùa đầu lưỡi Thiệu Chuẩn.

Thiệu Chuẩn đã bao giờ bị người đối đãi thô bạo như vậy, lập tức giận dữ, kéo tay Khang Kế ra, la: “Cậu làm gì...a...” Nói còn chưa nói xong, Khang Kế liền thực hành động tác mình đã muốn làm từ lâu, dùng miệng mình, ngoạm lấy miệng Thiệu Chuẩn.

* tửu kính: tác dụng phụ của rượu, say rượu

12. Chương 12

“A...a...um.....” Tiếng Thiệu Chuẩn dần dần bị kìm nén lại, gian phòng trở nên có phần mờ tối ám muội.

Khang Kế cắn miệng Thiệu Chuẩn, kỳ thật cũng không biết như thế nào là hôn môi, chỉ là động chạm theo bản năng, cắn cắn, liếm liếm. Đôi môi kia rõ ràng là không có hương vị, sao mình lại cảm thấy thơm ngon như vậy ta, ngon hơn tất cả những món cá đã từng ăn. Ngậm môi Thiệu Chuẩn trong miệng, răng nhẹ nhàng day nó, dùng đầu lưỡi liếm qua liếm lại, lại mút vào một cái, giống như núm vú cao su vậy. Ăn xong môi dưới lại ăn đến môi trên, ngoài ý muốn nghe được Thiệu Chuẩn phát ra một tiếng rên rỉ.

Kiểu rên rỉ này Khang Kế từng nghe rồi, hơn nữa còn nghe qua rất nhiều lần. A Hoa và ông chồng bặm trợn của cô ta ở cách vách ám dạ hoan ca, giống y như thế này. Tiếng của A Hoa và ông chồng mặt đen chỉ là làm cho Khang Kế buổi vốn tối ngủ không được càng thêm ngủ không được, nhưng tiếng Thiệu Chuẩn rên rỉ lại làm cho mỗi một tế bào trong thân thể Khang Kế đều gọi tên cậu ta.

Khang Kế không biết làm sao để an ủi xúc động xa lạ trên người mình, chỉ có thể ôm Thiệu Chuẩn càng chặt, miệng ở ngoài miệng Thiệu Chuẩn ngốc hồ hồ ma sát không ngừng, lại vẫn là không thể làm tiêu tan dục vọng càng cương càng cao. Khang Kế âm ức phát ra tiếng hừ hừ. Âm thanh của vũ khúc cuồng loạn âm ỉ ngoài kia hỗn tạp vào dục vọng này, lại có sự phụ họa lẫn nhau một cách kỳ diệu.

Thiệu Chuẩn nghe thấy tất cả, ý chí đang mơ mơ màng màng ngoài ý muốn phần nào tỉnh táo lại. Khang Kế đang làm cái gì? Mình lại đang làm cái gì? Mình vì sao lại thỏa mãn với sự thân mật đặc biệt của Khang Kế? Nghĩ cũng nghĩ không ra, nhưng chỉ biết một điều là chính mình lúc này đây dù có như thế nào cũng không có thể bỏ ngang được. Muốn trầm luân, thì cùng nhau đi. Thiệu Chuẩn nhìn Khang Kế bị dục vọng tra tấn đến cơ hồ muốn khóc, trong bụng đột nhiên hạ quyết định.

Tuy rằng cũng là lần đầu tiên, nhưng rõ ràng so với Khang Kế chỉ biết xoay đến xoay đi, Thiệu Chuẩn có thiên phú nhiều lắm. Tuy rằng thân thể bị Khang Kế ghẹo một hồi cũng đang nóng hừng hực, nhưng vẫn có ý chí để phân tích, ừm, vị trí trọng điểm cần bổ sung trọng điểm. Nghĩ đến Khang Kế dường như rất thích đầu lưỡi của mình, Thiệu Chuẩn vươn ra, nhẹ nhàng chạm đến đầu lưỡi của Khang Kế đang bồi hồi

trên môi mình, quả nhiên, Khang Kế là một đệ tử giỏi, cho một cái mạnh mẽ, sau đó, sẽ hoàn toàn tự dựa vào bản năng của mình, bắt đầu quần lấy Thiệu Chuẩn.

Thiệu Chuẩn thực sự rất đẹp, thực sự ngọt ngào. Nhưng Khang Kế hôn đến tê cả lưỡi rồi, ngoại trừ càng thêm nhiều khát vọng, cũng chẳng hề giải quyết được dục vọng gào thét này giờ. Thân dưới cố gắng ma sát trên người Thiệu Chuẩn, rời môi, chu mỏ, nhìn Thiệu Chuẩn một cách tội nghiệp, ánh nước long lanh trong mắt bởi vì dục vọng lại càng khiến cho sự đáng thương ấy trở nên đáng thương mười phần, làm cho Thiệu Chuẩn nhìn thấy nhất thời mềm lòng.

Bất đắc dĩ thở dài, Thiệu Chuẩn lật người lên trên, đặt Khang Kế nằm dưới, hôn môi hắn, trấn an cảm xúc xao động của hắn một chút. Nhẹ nhàng cởi quần hắn, nhìn thoáng qua cái cọc tiêu của hắn đứng thẳng giống như của mình. Đầu óc Thiệu Chuẩn dù có mẫn tuệ đến đâu, gặp loại tình huống này, vẫn là không khỏi đỏ mặt lúng túng. Vốn hạ quyết tâm rồi, giờ thì lại đột nhiên có hơi do dự, bàn tay, làm sao cũng không thể đặt xuống.

Khang Kế chờ Thiệu Chuẩn giải thoát cho mình, mà cậu ta lại trừng mắt nhìn cả nửa ngày cũng chưa phản ứng gì. Hắn say rượu, nửa điểm rục rề cũng chẳng có, nhích người một phát, đưa chính mình vào trong tay Thiệu Chuẩn hãy còn đang do dự. Thiệu Chuẩn hết hồn, muốn buông tay ra, lại bị Khang Kế túm lấy.

Thiệu Chuẩn, Thiệu Chuẩn đáng thương, mắt nhìn Khang Kế trong tay mình đã bắt đầu ma sát theo bản năng. Lúng túng, nhục nhã, kích thích, thậm chí còn có chút khoái cảm kỳ diệu, từ bàn tay chạm vào Khang Kế này, đủ loại cảm thụ nói không rõ kể không tường đánh úp đầu não Thiệu Chuẩn ngay khoảnh khắc động chạm ấy, mặt đỏ tim đập, không biết làm sao. Thiệu Chuẩn cũng là có thời điểm như vậy. Kinh nghiệm lần đầu, nhanh lắm, nhanh đến mức khiến Thiệu Chuẩn không kịp phản ứng để dời tay, cậu chàng đã bắn lên cánh tay Thiệu Chuẩn.

Thiệu Chuẩn vẻ mặt buồn bực nhìn, Khang Kế sau khi thỏa mãn xong thì ngủ say sưa, lại nhìn dục vọng của mình vẫn còn đang cương với cả chất dịch trắng đặc trên tay, khóc không ra nước mắt, mình đây rốt cuộc là chính ai? Khang Kế, hay là chính bản thân mình?

Thiệu Chuẩn bình sinh lần đầu tiên tự an ủi, chính là nhìn khuôn mặt Khang Kế còn đang cười ngây ngô trong mơ, mà đạt cao trào. Hừ, cậu ta còn âm ức, mình đây càng âm ức thì có! Đá đá Khang Kế đang ngủ say như con heo chết, sửa soạn cho mình một chút, rồi sửa soạn cho Khang Kế. Đây gọi là chuyện gì chứ? Thiệu Chuẩn càng ngày càng cảm thấy mình đêm nay thật sự là thất sách.

Không thể qua đêm chỗ cậu họ, ôi chao... Thiệu Chuẩn giống như bà mẹ già, tìm người giúp một tay, kéo Khang Kế đi khỏi.

Lúc Khang Kế tỉnh lại đã là sáng sớm. Mở mắt ra phát hiện, mình đang ở một chỗ xa lạ. Hình như là nhà trọ, phòng ốc sạch sẽ, có hai cái giường. Mình ngủ một cái, còn đang ngủ ở bên kia là... Thiệu Chuẩn?!

Khang Kế kinh hãi, cảnh tượng mùi mẫn tối qua như mơ mà lại không phải mơ, nhất nhất hiện lên trong đầu. Mình hôn Thiệu Chuẩn? Sau đó còn, còn, còn... Tất cả những điều đó... là thật hay giả? Là chính mình ảo tưởng chăng? Thiệu Chuẩn sao có khả năng để mình đối xử như vậy lại còn không xử mình? Quả nhiên vẫn là không thể uống rượu a, vậy mà lại xuất hiện ảo giác không thể nào ngờ tới như thế. Không

biết hồi tối qua lúc mình đang huyền tưởng, là một trò hề thế nào đây. Khang Kế càng nghĩ càng thêm ảo não.

Nhìn Thiệu Chuẩn ngủ giống như một thiên sứ, lại nhớ đến hình ảnh tối hôm qua, Khang Kế không cần chuẩn bị đã lại nóng lên, ngó xem phần dưới của mình, Khang Kế kêu thảm một tiếng, vội vàng bò dậy, thừa dịp Thiệu Chuẩn vẫn chưa tỉnh, phải mau khôi phục trạng thái bình thường đi, ông trời, đừng làm con mắt mất nữa...

Còn chưa kịp đào tẩu, Thiệu Chuẩn đã từ từ tỉnh lại, khoan thai hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

“Mình, mình, mình...” Khang Kế nghiêng người, cố gắng né ánh mắt Thiệu Chuẩn, kẹp chân, vừa nói vừa lùi: “Mình đi nhà cầu!” Nói xong, nhoáng cái lủi vào nhà vệ sinh, “phanh” một tiếng đóng chặt cánh cửa, ngăn cách ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Thiệu Chuẩn.

Thiệu Chuẩn có chút buồn cười nhìn cánh cửa đã đóng lại. Cái bộ dạng kìm nén kia của cậu ta, còn tưởng rằng mình phát hiện không ra sao? Vô luận như thế nào, thái độ của Khang Kế đối với mình lúc này làm cho bản thân mình thấy rất vừa ý, lo lắng, coi trọng, lại còn có dục vọng. Đáng tiếc với tình hình hiện tại quả thật cũng không thích hợp để phát triển sâu thêm. Đến đây buông tha cậu ta đi, hừ hừ, mọi chuyện đợi vào Nhị Trung rồi nói.

Thiệu Chuẩn biết rõ Khang Kế ở trong phòng vệ sinh làm cái gì, nghĩ đến tối hôm qua bản thân chịu ầm ức, cũng nhịn không được ý muốn phá hư chuyện tốt của Khang Kế. Cố ý đi đến cửa buồng vệ sinh, lén lút nghe ngóng, nghe thấy tiếng thở dốc của Khang Kế càng ngày càng nặng, bất thành linh dùng sức mà gõ cửa: “Nhanh lên, nhanh lên, tôi mắc.”

Không ngoài ý muốn, nghe được bên trong “phịch” một tiếng, không biết có phải tiếng Khang Kế ngã hay không. Sau đó là một trận lộn xộn, dường như đánh đổ cái gì đó, bang bang cách cách vang cả buổi, Khang Kế mới mở cửa ra. Thiệu Chuẩn cẩn thận xem xét Khang Kế từ trên xuống dưới, vẻ mặt ửng hồng kì quái, biểu tình nằm trong khoảng vừa lo lắng vừa lúng túng, thân thể còn hơi hơi phát run, quần áo tuy sửa soạn khá chỉnh tề, nhưng mà trên ống quần còn lưu lại một vệt trắng khả nghi.

Thiệu Chuẩn hắc hắc cười hai tiếng, nói: “Cậu ở bên trong làm... gì vậy?”

“Không, không, không làm cái gì.” Khang Kế hươ tay lia lịa, sợ phủ nhận không đủ kịp thời.

Thiệu Chuẩn đột nhiên đổi đi khuôn mặt tươi cười, lạnh lùng nói: “Không làm cái gì sao cậu cứ chiếm lấy bên trong không ra? Không biết tôi mắc lắm sao?!” Nói xong, không thèm để ý đến Khang Kế đang há miệng muốn biện bạch lại không có lý lẽ, “phanh” một cái đem cửa đóng luôn, thiếu chút nữa thì đập tới cái mũi Khang Kế. Ha ha ha ha ha ha, Thiệu Chuẩn úp người trên bồn rửa tay cố nhịn không cười to, thẳng nhóc này cũng quá đáng yêu rồi, nhìn xem cái mặt kinh ngạc lúc cuối của cu cậu, há há, thật sự là làm cho người ta nhịn không được muốn ngược đãi mà.

Bữa tiệc ăn mừng kì lạ này, trong quá trình Khang Kế trăm tư nghìn tưởng không có được chân tướng, kết thúc.

13. Chương 13

Trong kỳ nghỉ hè, Khang Kế nhận được giấy báo trúng tuyển Nhị Trung, cả nhà vui mừng, lại là đại tiệc cá Hoa Cúc.

Đêm đó, Khang Kế tâm mãn vị tức lại viết một phong thư tình cho Thiệu Chuẩn, nói hẳn tương lai muốn tiếp tục ngắm cậu ta. Nhưng là, viết một câu này xong, Khang Kế đột nhiên không biết mình nên nói những gì. Từ sau tiệc chúc mừng khó hiểu đêm hôm đó, bản thân đối với Thiệu Chuẩn không thể chỉ dùng ánh mắt yêu thích đơn thuần để mà chăm chú nhìn nữa. Thư tình chỉ viết mình “đường mộ” cậu, đã không thể biểu đạt loại cảm giác này, cái cảm giác mãnh liệt muốn ôm siết cậu ta vào trong lòng và hôn môi.

Khang Kế hết sức khổ não. Buông giấy bút, hỏi Khang Hồng qua tấm màn vải: “Em gái, em có thứ gì đó đặc biệt thích không?”

“Có chứ, cá Hoa Cúc.” Em gái đáp rõ ràng lưu loát.

Khang Kế vừa nghe, sinh ra một cổ cảm giác vô lực, không biết mình có tất yếu phải tham thảo tiếp với cô em gái thần kinh thô đến có thể làm chày gỗ này hay không. Vùi đầu cả buổi, vẫn là nặn không ra một chữ. Không còn cách nào, lại ngẩng đầu nói: “Không phải đồ ăn. Là cái loại thích vô cùng, dù nhìn thế nào cũng không ghét nó được ấy, em có không?”

“Có chứ, TV đó.” Lần này em gái vẫn như cũ đáp rõ ràng lưu loát, nhưng cũng hoàn toàn chặt đứt ý nghĩ sẽ thảo luận loại vấn đề thâm sâu này với cô em gái trong đầu Khang Kế. Cái sự “bất khả lý giải” của phụ nữ, từ em gái đến mẹ, có thể thấy rõ rành rành. Khang Kế cảm thán một phen, lại một lần nữa vùi đầu vào sự nghiệp lớn là viết thư tình cho Thiệu Chuẩn.

Một đêm phí thời gian, thư tình viết đến nửa đêm, tình mơ ngủ dậy, Khang Kế bất đắc dĩ phát hiện quần nhỏ của mình lại ướt, xem ra tối hôm qua thư tình viết đi sâu quá rồi. Đối với loại chuyện này Khang Kế đã xem như là bình thường, dù sao quần áo mình trước giờ đều là tự giặt, căn bản sẽ không có người phát hiện. Sửa soạn một chút, cưỡi xe đạp cả tảng, đưa thơ tình đi ~

Queo đến phía sau núi, Khang Kế định bụng hái một đóa Dã Khương. Có Thiệu Chuẩn ở trong lòng, Khang Kế ngoài ý muốn phát hiện chính mình thì ra còn biết lãng mạn. Mùa hè tuy rằng cũng là hoa kỳ của loài Dã Khương, nhưng khai hoa so với mùa xuân thu ít hơn nhiều lắm. Khang Kế vòng quanh phía sau núi dạo qua một vòng, mới tìm được một gốc cây vừa lòng. Áp ủ trong tay ngửi một chút, thực thơm, chính là hương vị Thiệu Chuẩn của mình.

Từ xa nhìn thấy hòm thư nhà Thiệu Chuẩn, tâm tình Khang Kế bắt đầu nhảy nhót lên. Đi qua, mở hòm thư ra, quả nhiên, bên trong có một phong thư Thiệu Chuẩn viết cho mình. Cứ như thế loại phương thức một đi một về này đã duy trì khá lâu, nhưng mỗi lần nhìn thấy phong thư Thiệu Chuẩn viết cho mình, Khang Kế đều cảm thấy không có biện pháp không thích Thiệu Chuẩn. Trên phong thư viết như vậy: “Khởi nhìn, chính là viết cho cậu đó.” Bên cạnh còn vẽ một hình chibi Thiệu Chuẩn chỉ tay vào mình, thật đáng yêu. Khang Kế cầm lấy thư, hôn lên chibi Thiệu Chuẩn. Lại đặt thư cùng với hoa Dã Khương vào.

Lưu luyến đi ra.

Sau khi Thiệu Chuẩn thấy Khang Kế đi đến rừng cây nhỏ bên cạnh nhà mình núp xong, mới chậm rì rì xuống lầu. Cố ý dùng vẻ mặt nghiêm túc mở hòm thư, lấy ra thư và hoa, rồi đi vào nhà mà không có bất kì biểu tình gì. Vừa vào nhà, lập tức chạy lên lầu thiết lệ, chạy vội tới phía trước cửa sổ phòng mình, cách rèm cửa sổ nhìn Khang Kế chậm rãi ló người ra khỏi rừng cây, một khuôn mặt mờ mịt và lo lắng ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ. Nửa ngày, mới một bước ngoảnh đầu ba lần mà rời đi.

Hê hê, đồ ngốc. Thiệu Chuẩn ôm hoa vào trong ngực thích thú mũi người môi hôn, nhịn không được vui vẻ. Nhìn thấy vẻ mặt thằng nhóc ngốc kia vì mình mà lo lắng, liền vui vẻ thế này, thật là kỳ quái, cậu ta tương tá cao lớn như vậy, mà sao lại dễ ăn hiếp thế chứ? Vui vẻ một hồi, cầm lấy thư mở ra đọc.

“Thiệu Chuẩn, mình vui lắm, nhận được giấy báo của Nhị Trung rồi, mình lại có thể tiếp tục ngắm cậu rồi. Mình vĩnh viễn không muốn rời xa cậu.” Đương nhiên sẽ không rời xa. Thiệu Chuẩn đọc đến câu này, trong lòng thâm thấy ngọt ngào.

“Dạo này, mình có chút không bình thường, cứ nằm mơ thấy cậu mãi thôi, tỉnh lại cũng chẳng nhớ gì, thật tiếc không thể ngủ lâu thêm một chút, có thể mơ nhiều thêm một chút.” Thiệu Chuẩn nắm tay thật chặt, nét mặt đột nhiên hiện lên một biểu cảm không thể nói rõ.

“Trước kia mình thích nhất là ăn cá Hoa Cúc, giờ mình lại chỉ muốn ăn cậu. Từng miếng từng miếng ăn hết cậu luôn, chẳng biết có cách nào để không nhớ cậu như thế này không.”

“Mình trước kia cũng thích xem TV, TV trong nhà đã nhỏ lại dỏm, ngay cả cái điều khiển từ xa cũng bị chập mạch, nhưng mình vẫn suốt ngày nằm ườn ra bên cạnh xem mê mải, thấy thế nào cũng xem không chán. Khi đó mình cảm thấy, thế giới này chỉ cần cho mình một cái TV, tùy tiện đem nhốt mình ở chỗ nào, mình cũng sẽ rất sung sướng. Nhưng mà, lúc này, mình vậy mà lại cảm thấy TV cũng không có sức hấp dẫn gì, mình chỉ muốn thấy cậu. Đáng tiếc, cơ hội được nhìn cậu không nhiều lắm, đã thế, giờ lại là kì nghỉ, mình chưa bao giờ từng mong mỗi nhanh khai giảng như vậy, bởi vì khai giảng có thể mỗi ngày nhìn thấy cậu. Thiệu Chuẩn, mình thực sự rất thương mộ cậu, nhưng mà, mình không biết nên làm cái gì mới có thể làm cho bản thân ít thương mộ đi một chút, mình có chút sắp chịu không nổi chính mình rồi.”

Thằng nhóc ngốc kia mà cũng có thể viết ra thư tình như này?! Thiệu Chuẩn chỉ cảm thấy trong lòng bị cái gì nhồi vào, hô hấp hoàn toàn rối loạn, cả người xao động. Trời ạ, người này rốt cuộc viết một phong thư như vậy tới đây làm gì? Là để câu dẫn mình chăng?!

“Kỳ thật, mình cũng không phải chỉ muốn nhìn cậu mà thôi, ý tưởng của mình đối với cậu càng nhiều, càng ghê tởm. May mà cậu không biết mình là ai, bằng không mình thực sự không có dũng khí nói ra. Mình suốt ngày nghĩ, mình muốn ôm cậu, hôn cậu. Hôn cậu giống như trong TV ấy, hôn bằng lưỡi ấy... Mình muốn sờ cậu, còn muốn...” Một đoạn này là đồ rồi lại sửa, sửa rồi lại đồ, một mảnh đen thui, nhìn không rõ lắm, nhưng Thiệu Chuẩn đoán cũng có thể biết được, Khang Kế muốn làm gì.

Một ngọn lửa, “phùng” một tiếng, trong giây lát đã đốt Thiệu Chuẩn thành tro tàn. Không có năng lực chống cự, không năng lực chống cự Khang Kế, không năng lực chống cự thứ cảm tình này. Rốt cục nhịn không được, nhắm mắt, tự tay an ủi. Ấn tượng đêm đó quay cuồng trong đầu, thân thể xinh đẹp của

Khang Kế, nụ hôn kích tình của Khang Kế, còn có tiếng rên rỉ đứt quãng và ánh mắt tội nghiệp của Khang Kế. Giống như thủy triều ập đến đây, Thiệu Chuẩn sụp đổ rồi.

Nằm trên thảm, chậm chậm bình phục hô hấp nặng nề của mình. Hận đến rằng cũng ngứa. Tên Khang Kế kia, một phong thư viết đến, nhất định là để ghẹo người chứ gì? Hừ, hừ, hừ, ta không dễ chịu, cũng tuyệt đối không cho người sống tốt đâu, nhà người chờ xem, ta đây sẽ viết một phong thư khiến cho người không cách nào an bình nổi.

“Được rồi, mình viết lá thư này viết thực sự lâu, sửa đi sửa lại vài lần, mình cũng không biết nói như thế nào nữa. Gần đây mình có hơi khang khác. Nhưng mình thế nào cũng nói không rõ được, chỉ có thể nói thành như vậy, mặc kệ cậu hiểu không hiểu, mình chỉ có thể nói: mình dưỡng mộ cậu hơn cả trước kia rồi. Cậu cũng để ý mình nhiều một chút đi. Kí tên: Người dưỡng mộ cậu”

Thiệu Chuẩn xem hết thư, nói không rõ là cảm giác gì, ban đầu vẫn là ngọt ngào, sau đó đến lúc chọc cho mình nổi lửa, lại sinh ra chút tức giận, kỳ thật cái giận đó chắc là vì có phần hận bản thân không thể tự khống chế, nhưng dù biết rõ là giận chó đánh mèo, vẫn là muốn giận chó đánh mèo mà thôi.

Mang theo tức giận, Thiệu Chuẩn cất đi “phong thư tình dính tình dịch” nọ. Trong cơn mỗi một không chịu nổi, bắt đầu cấu tứ thư hồi âm, một phong thư tình tình ý miên man chứa đầy tâm tư trả thù. Hừ, không cho tên Khang Kế này đọc đến hỏa thiêu là không được!

* tâm mãn vị tức: lòng vui vẻ bụng no nê

* tham thảo: tham khảo + thảo luận

14. Chương 14

Thời gian như con thoi, thoi đưa, thong thả trôi đi mang theo những sự kiện không ngừng lặp lại.

Khang Kế quả nhiên nhận được hồi âm do Thiệu Chuẩn dày công chế tạo. So với Khang Kế thì Thiệu Chuẩn hành văn tốt hơn nhiều, chưa nói đến vấn đề không sai chính tả, mà là tính biểu đạt chuẩn xác, tính kích động tâm tình, cũng tốt hơn Khang Kế gấp trăm lần. Vì thế, không thể tránh khỏi, phong thư hồi âm tình chân thực thiết này đã trở thành “lá thư tự an ủi” cố định của Khang Kế, vâng, không sai, chính là tự đọc tự an ủi.

Năm nay, Khang Kế và Thiệu Chuẩn đều đã mười sáu tuổi, dự vọng ở cái tuổi này tới rất dữ dội lại không thể nào chống cự. Với Thiệu Chuẩn mà nói là không thể nào chống cự, với Khang Kế mà nói, là căn bản không nghĩ tới chống cự. Chuyện gì về Thiệu Chuẩn, bất kì cảm xúc nào của bản thân, Khang Kế đều coi là tự nhiên phải thuận theo, “Thiệu Chuẩn đẹp như vậy, mình nhớ cậu ấy đến thế nào, cũng là không

đủ.” Đây là cách nghĩ của Khang Kế. Chồng cự? Ở trong thế giới cảm tình mà Khang Kế dành cho Thiệu Chuẩn, từ này cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại.

Vì thế cùng là một phong thư cổ động tình ý và dục vọng, đối với Thiệu Chuẩn mà nói, là dâng lên dục vọng đồng thời dâng lên tức giận, đối với Khang Kế mà nói, là dâng lên dục vọng đồng thời dâng lên vui sướng. Thiệu Chuẩn không đạt được mục đích cũng không tự biết, ở nhà dào dạt đắc ý chờ đợi phong thư tình tiếp theo.

Khang Kế chỉ biết trung thực với bản thân mình, lúc viết thư không có dùng từ ngữ hoa mỹ, nhưng nhờ vào chân tình vẫn có thể dẫn động Thiệu Chuẩn. Tình càng sâu đậm, thư càng tha thiết, Thiệu Chuẩn càng buồn bực, hồi âm càng chọc người, sau đó Khang Kế càng thân mật, cứ như vậy qua lại tuần hoàn. Thế là, một kỳ nghỉ hè, Thiệu Chuẩn có cảm giác bản thân đang đấu trí đấu sức, khụ... sức phần thân dưới. Còn Khang Kế lại cảm giác bản thân chính là một vốc tro do hạnh phúc đốt thành, nhẹ muốn chết, một trận gió tùy tiện thổi đến, thì có thể thổi mình lên trời cao.

Nghỉ hè dài đằng đẵng, Khang Kế ngoại trừ một tuần một lần có thể nhìn thấy bóng lưng Thiệu Chuẩn ra lấy thư, căn bản không có cơ hội ngắm nhìn Thiệu Chuẩn một cách trọn vẹn, một cách cẩn thận. Cấp thiết mong ngóng khai giảng, có thể nhìn không kiêng dè, thậm chí có thể lên lút tới gần. Một kỳ nghỉ hè, Khang Kế đều là nhờ vào chơi bóng rổ để phát tiết tinh lực bởi vì nhớ nhung Thiệu Chuẩn mà dâng lên vô hạn của mình. Xem Khang Kế phơi nắng có bao nhiêu đen, thì biết số lần cu cậu nhớ nhung Thiệu Chuẩn có bao nhiêu thường xuyên.

Rất cục cựa khai giảng. Từ nhà đến Nhị Trung so với trường sơ trung thì xa hơn nhiều, lái xe cần nửa giờ mới đến. Tuy rằng khởi hành trước giờ, nhưng khi Khang Kế đến trường Nhị Trung thì trên sân thể dục cũng đã đông như cái chợ đồ ăn, tiếng người ồn ào. Học sinh năm trên hẳn là vẫn chưa tới, vây quanh ở bảng thông báo đều là học sinh mới. Trên bảng dán thông tin phân lớp, xem xong có người vui có người buồn.

Khang Kế chen đi qua, dò xem từng hàng. Lớp I, Khang Kế thấy được tên Thiệu Chuẩn, mắt sáng rực lên một phát, nhưng là cứ thế xem hết danh sách lớp I, cũng không có tên mình, trong lòng nhất thời lạnh lẽo. Sau đó tùy tiện lướt lướt, nhìn thấy tên mình gốc hồ hồ nằm ở góc danh sách lớp III.

Hụt hẫng, hụt hẫng mãnh liệt. Vui sướng của một kỳ nghỉ hè, giờ này biến thành hư không. Khang Kế cảm thấy cả người rã rời cả ra, rụt vai còng lưng cúi đầu, chậm chậm xoay người, định bụng rời đi, lại đột nhiên tông vào lồng ngực ai đó đằng sau. Hữu khí vô lực ngẩng đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt mà mình mong nhớ ngày đêm, khuôn mặt Thiệu Chuẩn. Về mặt Thiệu Chuẩn kỳ quái cực kì, Khang Kế đoán không ra ý tứ trong đó, chỉ biết là cậu ta đang dùng ánh mắt sáng sủa nhìn hắn. Khang Kế đột nhiên sinh ra vô hạn tủi thân, đứng nhìn Thiệu Chuẩn không nhúc nhích.

Thiệu Chuẩn cũng thấy được danh sách phân lớp. Tâm tình không phải đơn giản một từ hụt hẫng có thể diễn tả. Nhìn Khang Kế xoay qua đây, chờ Khang Kế đứng đến đây, vô ý thức đỡ hắn một phát, còn chưa nghĩ ra đối mặt hắn thế nào, đã nhìn thấy Khang Kế vừa cao vừa to lại lộ ra ánh mắt tội nghiệp với mình, nhìn mà trong lòng thất lại một cái, bàn tay đỡ hắn cũng không buông xuống, mấp máy môi, lấy lại bình tĩnh, kéo Khang Kế thần chí còn chưa trở về rời khỏi đám đông.

Ngày đầu năm học đến để báo danh, tất cả mọi người tập trung từ lớp học đến sân thể dục. Thiệu Chuẩn

kéo Khang Kế đến lầu thí nghiệm không có một bóng người, tìm một chỗ râm mát trên cỏ ở bên cạnh, ngồi xuống.

Khang Kế này giờ vẫn ngây ngốc, tội nghiệp nhìn mình, Thiệu Chuẩn biết. Trong bụng thầm mắng đứa ngốc này, biểu hiện rõ ràng như vậy, là sợ mình không biết cậu ta là cái tên viết thư tình sao? Cùng hấn giả ngu phải buộc bản thân trở thành một kẻ còn ngốc hơn cả đứa ngốc, thật sự là một chuyện siêu cấp khiêu chiến tự tôn.

Thiệu Chuẩn hiểu tâm tình Khang Kế lúc này, bởi vì chính mình cũng như hấn. Bản thân nhất thời mềm lòng kéo hấn đi, nhưng hôm nay nên an ủi hấn thế nào mà lại không phải đem mọi chuyện nói toạc ra, thật sự làm cho người ta hao tâm tổn sức, càng huống chi bản thân nào giờ căn bản chưa từng an ủi ai cả. Thiệu Chuẩn thở dài, nằm xuống, lại phát hiện Khang Kế túm mình túm chặt muốn chết, bản thân vừa nằm, kéo theo Khang Kế cũng nằm xuống, nằm nghiêng ngay bên cạnh mình, vẫn đang nhìn không hề chớp mắt, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

Thằng nhóc này muốn làm cái gì?! Thiệu Chuẩn nổi giận. Mình đây giả ngu dễ dàng lắm sao? Cậu ta còn khiêu chiến giới hạn của mình như vậy. Vừa hướng phía bên cạnh nhích qua một cái, đã nhìn thấy biểu tình Khang Kế trở nên càng ủy khuất, môi cũng vầu lên rồi, Thiệu Chuẩn đành phải dừng lại, cũng nhìn cu cậu, chờ chàng nói trước.

“Thiệu Chuẩn, mình muốn cùng lớp với cậu.” Khang Kế nói xong, nhích lại gần bên người Thiệu Chuẩn. Lúc này, Khang Kế căn bản quên mất tiêu sự giả tạo là hấn và Thiệu Chuẩn không quen...

“Ồ? Vì sao thế?” Nếu Khang Kế đã không mọc mắt như vậy, mình cần gì phải đau khổ giãy dụa? Thằng nhóc dựa vào bên người mình như thế này, nói về sinh lý, mình còn không biết có bao nhiêu là thoải mái nữa kia. Thiệu Chuẩn thuận theo, đuổi người ra, để Khang Kế dựa vào người mình. Chớp chớp mắt, hỏi ra một câu như thế, xem bản thân Khang Kế có định thừa nhận hay không.

Thấy Thiệu Chuẩn ở gần mình đến thế này, lộ ra biểu tình dương dương tự đắc, Khang Kế dần dần mê muội đi, đầu óc hồ đồ hết cả, sát mặt tới, cơ hồ muốn dán lên, lẩm bẩm nói: “Thiệu Chuẩn, cậu thật là đẹp...”

Cảm giác Khang Kế sắp hôn đến nơi, tim Thiệu Chuẩn đập loạn thành thịch, không biết lúc này nên cự tuyệt, hay là nên nhắc nhở cậu chàng một phát. Nhưng mà, mình cũng rất muốn hôn cậu ta... Mắt thấy môi Khang Kế cách mình càng lúc càng gần, hô hấp của Thiệu Chuẩn bắt đầu nặng.

Không được, không được! Thần chí Thiệu Chuẩn tỉnh lại, đây là trong vườn trường, dù không có ai đi nữa, thì cũng là chỗ công cộng. Thế là nhẹ nhàng nghiêng đầu, tránh đi môi Khang Kế, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Bởi vì tôi trông dễ nhìn, cho nên cậu muốn cùng lớp với tôi?”

“A?!” Khang Kế bỗng nhiên tỉnh ra, giống như điện giật, vội vàng nhảy ra, ngã xuống cách đó một thước, khiếp sợ nhìn Thiệu Chuẩn đang dùng ánh mắt mỉa mai nhìn mình. Xong rồi, xong rồi, Thiệu Chuẩn cậu ấy, Thiệu Chuẩn cậu ấy bị mình xúc phạm rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ... Khang Kế đứng ngay đó, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thiệu Chuẩn thâm thở dài, biểu tình không thay đổi, khóe miệng vẫn cười mỉm chứa chút tàn nhẫn đứng dậy đi qua, ngồi xổm bên người Khang Kế, chậm rãi nói: “Tôi biết có một cách để cậu cùng lớp với tôi.”

“Cách gì?” Cặp mắt Khang Kế sáng ngời, cũng bắn khoản hết nỗi vấn đề vì sao Thiệu Chuẩn lại không tức giận.

“Cậu cố gắng học tập, nếu nhiều lần thi đứng thứ nhất lớp III, học kỳ sau có thể vào lớp I.” Những lời này Thiệu Chuẩn nói từng chữ một, đôi mắt nhìn chăm chăm Khang Kế, dùng một loại phương thức như là thôi miên đem lời nói đóng đinh vào trong đầu Khang Kế.

“Cái gì... Có ý gì?” Nghe được hai chữ học tập, Khang Kế có chút nhức đầu, cũng không dám lập tức phản bác.

“Lớp I là lớp ưu tiên, có chế độ đào thải.”

“Vậy, không bằng cậu tới lớp III đi, tốc độ nhanh hơn.” Khang Kế nghĩ ra một biện pháp tốt, đắc ý cười nói.

“Hừ.” Thiệu Chuẩn cười lạnh một tiếng: “Là cậu muốn cùng lớp với tôi, chứ nào phải tôi.” Nói xong đứng thẳng người dậy phui phui cổ dính, vừa đi vừa nói: “Nghĩ kĩ rồi, thì đến đăng kí nhé, đừng ngày đầu tiên đã đi trễ.”

“A? Đợi mình với...” Trong vườn trường lưu lại bóng dáng hối hả của Khang Kế.

15. Chương 15

So với lớp III thì điều kiện của lớp I kém rất nhiều. Nếu không phải bởi vì Thiệu Chuẩn, kỳ thật Khang Kế càng thích lớp III hơn. Đối với không khí giáo dục thì cứ trầm lặng, Khang Kế có bản năng bài xích, giờ đây vào được Nhị Trung đã là cơ hồ muốn lấy mạng nhỏ của hắn rồi, nghĩ đứng thứ nhất lớp III... Khang Kế cảm thấy đó gọi là cường nhân sở nan. Để mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Thiệu Chuẩn, còn không bằng làm cái kính tiềm vọng chiếu đến cửa sổ lớp I đi, như vậy có khi nhiệm vụ còn đơn giản hơn một chút. Ấy, đương nhiên, tất cả đều là vọng tưởng mà thôi.

Lớp III xem như lớp tạp nham của trường điểm Nhị Trung, mặc dù có một số ít là cố gắng thi vào giống như Khang Kế, nhưng những người dựa vào thành tích còn lại... phần lớn đều là cha mẹ có tiền, tài trợ cho trường nên được một chỗ. Ban đầu Khang Kế còn sợ hãi lớp này oán khí quá nặng, ở chung không tốt. Kết quả, sau một tuần ngây người ở lớp III, Khang Kế phát hiện rằng ở cái trường này, lớp III thật sự là một cái ốc đảo đó nha, sự học giao cho lớp I lớp II thì tốt rồi, lớp III chỉ dùng để bồi dưỡng thêm cho những học sinh có sở trường đặc biệt thôi. Cho nên, một tuần trôi qua, Khang Kế thuận lợi gia nhập Câu lạc bộ bóng rổ.

Thật sự rất thích cuộc sống tự do tự tại như vậy. Đối với lớp I – nơi mà trong cuộc sống chỉ còn có mỗi

một việc là thi cử, trong lòng Khang Kế có sợ hãi, còn có chút thông cảm nữa. Chỗ như vậy, chỉ có hoàng tử tài năng như Thiệu Chuẩn mới thuận lợi sinh tồn tiếp, còn dạng cây tiên nhân cầu như mình đây, vẫn là ngoan ngoãn đứng ở nơi ánh nắng tràn đầy thì tốt hơn.

Từ sau khi bắt đầu “dưỡng mộ” Thiệu Chuẩn, lần đầu tiên Khang Kế có ý nghĩ của chính mình. Mình muốn ở cùng một độ cao với Thiệu Chuẩn, thì không thể đứng cùng một nơi. Dùng cách của Thiệu Chuẩn, mình sẽ vĩnh viễn tự ti, vĩnh viễn đều là nhìn lên cậu ấy. Không cần, không cần cách đó. Cảm tình mà mình muốn là một đối một, quan hệ ngang hàng, duy nhất. Lần đầu tiên Khang Kế viết cho Thiệu Chuẩn một phong thư tình “không liên quan đến cảm tình, có liên quan đến tôn nghiêm”.

Lúc đi gửi thư tình, vẻ mặt Khang Kế nghiêm túc giống như đi chiến trường vậy, vừa hồi hộp vừa hưng phấn. Khi Thiệu Chuẩn nhìn thấy một Khang Kế trịnh trọng như thế từ cửa sổ, thì cũng âm thầm cả kinh, chỉ sau một đêm mà thằng nhóc này dường như trở nên có chút khác thường.

Chờ khi Thiệu Chuẩn mở thư, tức giận đến độ tóc đều dựng đứng lên rồi. Phong thư trôi chảy lưu loát kia chỉ có một ý tứ, chính là người này không định đứng thứ nhất để cùng lớp với mình. Đối với việc Khang Kế có muốn đứng thứ nhất hay không, Thiệu Chuẩn cũng không để ý, cái mà Thiệu Chuẩn để ý chính là, Khang Kế đã không còn nhiệt tình cố gắng theo đuổi mình nữa. Không có nhiệt tình ấy, vậy tất cả mọi chuyện trước giờ, chẳng phải đều thành trò cười hay sao?! Thiệu Chuẩn không thể chấp nhận.

Vì thế, buổi chiều ngày đó, Thiệu Chuẩn tìm được Khang Kế ở sân bóng rổ. Hình như là hai đội đang có trận đấu trù bị. Híp mắt nhìn Khang Kế bay nhảy hiếu động dưới ánh mặt trời, cười thật thoải mái, cười thật tự tin. Bên sân bóng còn có một đám người ủng hộ cho hắn và đồng đội. Sự nhiệt tình và tiếng gào thét liên hồi vọng đến đây, Thiệu Chuẩn có chút bất ngờ, mình hiểu biết quá ít về Khang Kế. Vẫn luôn cho rằng, Khang Kế chính là một nam sinh ngây ngô mãi dõi theo mình, mãi đi theo bước chân mình, hắn hẳn là luôn lo lắng, chất phác, thậm chí tội nghiệp. Khang Kế đầy đầu đầy thân mồ hôi, lại nhanh nhẹn tự tin trước mắt này, tuy rằng hấp dẫn, nhưng mà mình không biết.

Đứng ở ngoài sân bóng ngẩn người, mãi cho đến khi trận bóng kết thúc và tiếng cười vang lên thì Thiệu Chuẩn mới bừng tỉnh. Có lẽ Khang Kế nói đúng, mỗi người đều nên có cuộc sống của chính bản thân mình. Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Thiệu Chuẩn vẫn cảm thấy mất mát. Có loại cảm giác bị vứt bỏ, thê lương và phần nộ cùng tồn tại. Nhìn Khang Kế một hồi, cho đến khi Khang Kế chuyển mắt lại đây, còn đang ngây sùng, thì Thiệu Chuẩn vung tay bước đi.

Vốn dĩ Khang Kế đâu có ngờ tới sẽ nhìn thấy Thiệu Chuẩn ở sân bóng. Nét mặt Thiệu Chuẩn trước sau như một làm cho mình đoán không ra, nhưng mà hành động cậu ấy vừa thấy mình nhìn lại liền nhú mày xoay người bước đi, cho thấy, cậu ấy đang giận. Khung hoảng một cách vô thức, nhắc chân muốn đuổi theo, thì bị đồng đội kéo lại hỏi: “Đi đâu? Hiệp sau bắt đầu liền đó.”

“A?” Khang Kế quay đầu lại nhìn đồng đội, nhìn khán giả, mới suy nghĩ lại, mình và Thiệu Chuẩn một chút cũng không thân, cho dù có đuổi theo cũng có tư cách gì để nói ra lời đầu chữ. Bất đắc dĩ ngồi lại, tâm tình chìm xuống đáy cốc. Hữu khí vô lực nói: “Không có gì, không có việc gì.”

Nửa hiệp sau bắt đầu, Khang Kế liên tiếp sai lầm, làm cho mọi người hoàn toàn thất vọng, sau một trận tiếng than thở, Khang Kế bắt đầu phấn chấn, bỏ lại tất cả tâm tư, một lòng nghĩ đến trận đấu đi, thế tiến công mang theo oán khí trở nên sắc bén lạ thường, đối phương bị khí thế của Khang Kế áp đảo. Cuối cùng

đội Khang Kế đã chuyển bại thành thắng, kết quả này khiến Khang Kế trở thành anh hùng chỉ trong nháy mắt, nhưng trong tiếng hoan hô ấy Khang Kế lại cảm thấy mất mát.

Liên tục bốn ngày, Khang Kế đều không nhìn thấy Thiệu Chuẩn. Rõ ràng nghe nói cậu ấy đã đi học, nhưng tại sao cậu ấy có thể đến đi không chút tung tích nào, thậm chí nghỉ giữa giờ cũng không ra khỏi phòng học, Khang Kế cảm giác chính mình sắp điên rồi, cả đầu óc toàn là khuôn mặt với biểu tình không rõ khi Thiệu Chuẩn bước đi ngày hôm đó. Ngoại trừ dùng bóng rổ để xả khí, Khang Kế không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngày thứ năm, Khang Kế thật sự nhịn hết nổi. Sáng sớm, Khang Kế ra khỏi nhà sớm hơn bình thường, nấp ở rừng cây nhỏ gần Thiệu gia, nhất định phải nhìn thấy Thiệu Chuẩn.

Trời âm u, dù sao là mùa thu, sớm chiều gì cũng đều lạnh lạnh, mặc đồng phục ngắn tay, Khang Kế vẫn cảm thấy gió thổi qua cũng làm cho người ta run cả lên. Càng ngoài ý muốn chính là, không đợi được Thiệu Chuẩn, mà lại đợi được một trận mưa đột nhiên kéo tới.

Gió thu mưa thu sâu giết người. Khang Kế bị mưa dầm cho lạnh thấu tim. Rốt cục đợi được Thiệu Chuẩn cầm dù bước ra cửa chào cha mẹ với khuôn mặt tươi cười, rồi quay đầu đi, mặt không chút cảm xúc đi đến trạm xe.

Thiệu Chuẩn có vẻ gầy một chút, đồng phục cậu ấy mặc trên người trông rộng thùng thình. Hơn nữa cậu ấy cũng không vui vẻ, nhìn lúc cậu ấy quay người đi, lập tức khuôn mặt không còn tươi cười, chắc không phải là vì mình mà giận đấy chứ? Khang Kế có chút xót Thiệu Chuẩn cũng có hơi hơi đắc ý, đứng ở xa nhìn Thiệu Chuẩn càng đi càng xa, Khang Kế đánh cái hắt xì.

Một đường đội mưa đến trường học, Khang Kế thành con chuột lột. Khang Kế luôn luôn ỷ vào thân thể mình tốt, chưa bao giờ chú ý đến mấy chuyện vặt vãnh này, cứ thế để cả người ướt đầm như vậy mà ngồi hai tiết trong lớp học, rốt cục, tiết vật lý thứ ba Khang Kế bắt đầu cảm thấy choáng choáng váng váng, cả người vừa nhức mũi vừa đau đốn, nằm úp trên bàn không động đậy.

Bởi vì tiếng hít thở của Khang Kế quá nặng nề, nghe vào thì cứ như đang ngáy ngủ. Giáo viên vật lý nhíu mày kêu tên hai lần cũng không thấy cậu chàng đáp lại, thế là hỏa lên nha, lạnh giọng cả giận nói: “Bạn ngồi bên gọi Khang Kế một tiếng, bảo cậu ta muốn ngủ thì về nhà ngủ!”

Đồng học bên cạnh vừa che miệng cười vừa đẩy đẩy Khang Kế: “Khang Kế, Khang Kế.” Im không nhúc nhích, đành phải lay mạnh hơn một chút, ai biết một chút này lại đẩy Khang Kế mềm nhũn té luôn xuống đất.

Cả lớp ồ lên, giáo viên thế mới biết Khang Kế đây là hôn mê, chứ không phải ngủ. Kinh hãi, đi qua sờ sờ trán Khang Kế, nóng dọ người, vội vàng kêu mấy nam sinh có sức lực, đưa Khang Kế đến phòng y tế.

Khang Kế với thân thể khỏe mạnh bị đau rồi.

* cường nhân sở nan; miễn cường người ta đi làm việc họ không thể làm hoặc không muốn làm

16. Chương 16

Khang Kế người như thế, không sinh bệnh thì thôi, cả đời không bệnh đã bệnh thật sự nặng. Khiến cả nhà Khang gia lâu nay khó được ôn nhu lần này đều kích phát tất cả ra rồi. Mỗi ngày cơm bưng nước rót, ép buộc Khang Kế ở trên giường lo sợ bất an nằm hai ngày mới bỏ qua. Vì thế, hôm nay, Thiệu Chuẩn trải qua một ngày cuối tuần trống rỗng, không nhận được thư tình.

Thứ Hai Khang Kế giãy dụa muốn đi học, mẹ Khang không lay chuyển được, đành phải đáp ứng. Khang Kế cơn sốt tuy rằng đã lui, nhưng còn có chút không khỏe, mẹ Khang giúp hắn mặc quần áo rất dày, bao kĩ giống như bánh chưng, đi vào trường học. Không bệnh thì cũng bị một thân quần áo bao cho ra thêm vài phần bệnh thôi. Đến trước cửa lớp học, theo thói quen nhìn nhìn qua lớp I, lại vừa lúc nhìn thấy Thiệu Chuẩn mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó nhìn chính mình.

Khang Kế cũng dừng lại cước bộ, ngây ngốc nhìn Thiệu Chuẩn. Thiệu Chuẩn nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên chậm rãi đi tới, cầm lấy cánh tay hắn, hỏi: “ Sinh bệnh? ”

” Ân. Đã tốt lắm rồi.” Khang Kế có chút co quắp, lùi lại sau hai bước.

Thiệu Chuẩn nhú mày, nói: “ Còn không có khỏi, đi học làm gì?! ”

Chẳng lẽ có thể nói, mình là bởi vì muốn nhìn thấy cậu, cho nên mới đến? Khang Kế ấp úng nửa ngày, nói: “ Đã tốt rồi, tốt, tốt thật mà.”

Thiệu Chuẩn mày nhăn càng sâu, thở dài nói: “ Cậu đi về trước đi, hảo hảo nghỉ ngơi nghỉ ngơi, tôi giúp cậu xin phép.”

Khang Kế chậm rãi phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu, rất kỳ quái hỏi: “ Thiệu Chuẩn, như thế nào đột nhiên quan tâm mình như vậy? ” Chúng ta rất thân quen sao?

Thiệu Chuẩn sững sốt, ánh mắt có chút chật vật hướng bên cạnh né tránh, buông tay ra, rất nhanh nói: “ Đồng học thôi, nhìn đến liên quan tâm một chút, chuyện thực bình thường, cậu nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?! Chạy nhanh về nhà đi, cậu mạnh cái gì?!”, nói đến lời cuối cùng, cơ hồ có chút nghiêm khắc, dọa Khang Kế nhảy dựng. Chạy nhanh về đường cũ quay lại bãi đậu xe.

” Khang Kế, cậu chạy đi đâu? ” Tiếng Thiệu Chuẩn ở phía sau vang lên.

” Mình, mình lái xe đến.” Khang Kế dừng lại đáp.

Thiệu Chuẩn nhìn nhìn khuôn mặt không có huyết sắc khó thấy được, thần sắc trầm xuống, thì thào tự nói: “ Cậu như vậy, còn lái xe sao, nửa đường té ngã cũng chưa người biết.” Hừ lạnh một tiếng, tiến lên kéo Khang Kế hướng bãi xe mà đi.

” Đưa chìa khóa cho tôi.” Thiệu Chuẩn chuẩn xác đi đến trước xe mô tô của Khang Kế, đưa tay hướng Khang Kế nói.

” A? ” Khang Kế theo quán tính đem chìa khóa đưa qua, nhìn Thiệu Chuẩn đem xe đẩy ra, khó hiểu nhìn Thiệu Chuẩn: “ Cậu làm gì vậy? ”

” Lên xe.” Thiệu Chuẩn không để ý tới hắn, chỉ chỉ ra sau, ra lệnh một tiếng, Khang Kế mới hiểu được. Tuy rằng không biết tại sao mà Thiệu Chuẩn tình đồng học nặng thế này, nhưng có thể được người mình ” dưỡng mộ ” chiếu cố như vậy, nói như thế nào đều là một cái hỉ sự. Khang Kế lên xe, Thiệu Chuẩn chậm rì rì lên đường.

Ban đầu, Khang Kế ngồi sau lưng Thiệu Chuẩn thực câu nệ, dựa cũng không dám dựa, ôm cũng không dám ôm, chỗ nào cũng không dám động Thiệu Chuẩn, chỉ vịn tay ở phía sau yên xe, ngồi mà nơm nớp lo sợ. Thiệu Chuẩn thấy hắn như vậy, mặt nhăn mày nhu, thậm chí một tiếng ngu ngốc, nói: “ Cậu tốt nhất bám tôi cho tốt, đừng để một hồi lại ngã xuống.” Nói xong, cố ý làm cho xe lượn hai cái, Khang Kế sợ tới mức đành phải hai tay đỡ lấy thắt lưng Thiệu Chuẩn, ai biết này vừa đỡ, lượn còn lợi hại hơn, nửa ngày mới bình thường trở lại.

Mùa thu gió thổi trên mặt Thiệu Chuẩn, làm thân nhiệt hắn tiêu tán một ít. Thì ra cũng không lạnh như mình nghĩ. Cảm giác Khang Kế ngồi ở phía sau đem hết thấy phó thác vào mình rất mỹ diệu. Thời điểm tay hắn đụng tới thắt lưng, chính mình cũng nhận không được hai tay mềm nhũn, thiếu chút nữa vô lực cầm tay lái, may mắn cuối cùng cầm giữ được.

Một đường này, Khang Kế nhìn gió thổi tóc Thiệu Chuẩn, cả cái mũi tràn đầy hương vị Thiệu Chuẩn, không khỏi tâm tư một chút một chút dao động. Từ đỡ lấy thắt lưng Thiệu Chuẩn, đến ôm lấy thắt lưng Thiệu Chuẩn, đến ghé vào trên lưng Thiệu Chuẩn, từng bước một to gan lên. Thiệu Chuẩn đều không có lên tiếng, không có vẻ phản đối, cũng không có cao hứng, vô tâm hưởng thụ Khang Kế ngọt ngào. Cuối cùng, Khang Kế còn tại trên lưng Thiệu Chuẩn cọ cọ, biểu đạt hắn rất thoải mái. Mỗi một động tác sẽ đưa tới một đoạn lượn. Thật hy vọng đoạn đường có thể dài chút nữa, dài chút nữa.

Gió nhẹ nhàng mà thổi, cảnh vật bốn phía chậm rãi lui ra sau, ánh nắng đem hết thấy làm cho chói nhòa, tiếng động nào cũng đều không xen được vào thế giới một xe hai người.

Hai người trầm mặc trong không khí vi diệu, chìm đắm trong trong không khí vi diệu. Mang theo tâm sự, âm thầm vui mừng, lại tâm ý tương thông. Chỉ nghĩ một đoạn đường sẽ như vậy mà qua, Thiệu Chuẩn lại đột nhiên nghe được thanh âm Khang Kế: “ Nhìn xem, hoa Dã Khương! ” Thiệu Chuẩn bị hoảng sợ, uốn éo đầu xe, không giữ chặt, hai người song song ngã vào bãi cỏ bên đường, chuẩn xác mà nói, là một khoảnh hoa Dã Khương.

Ngã cũng không đau, trên đất còn có hoa. Thiệu Chuẩn vội vàng đi qua nâng dậy bệnh nhân Khang Kế, nói: “ Có bị sao hay không? ”

Khang Kế cười hì hì từ phía sau vươn tay đến, cầm trên tay một nhành hoa Dã Khương, nói: “ Tặng cho cậu.”

Thiệu Chuẩn ngậy người. Tuy rằng từ trước Khang Kế cũng từng tặng mình hoa Dã Khương, nhưng chưa bao giờ chính tay đưa như vậy, cảm giác giáp mặt này, quả nhiên bất đồng rất lớn. Thiệu Chuẩn nhìn, mặt còn kề cận Khang Kế đang cười đến sáng lạn, cầm hoa Dã Khương... Ách, ở trong mắt hẳn cũng chính là mình, đưa cho mình, cảm giác này thật đúng là có điểm quái, cũng có chút thỏa mãn. Nhịn không được cười, giả không được nghiêm túc, Thiệu Chuẩn tiến lên, nhận hoa, lấy tay giúp Khang Kế lau lau đất trên mặt, cười tủm tỉm nhìn Khang Kế, ôn nhu nói: “ Đi thôi.”

Hai thiếu niên vẻ mặt ngây ngô cười, một lần nữa đi, hoa Dã Khương cài ở đầu xe, một đường phẳng phất mùi hoa.

Đến phân cách phố, nhìn thấy quen thuộc người đến người đi, hai người đều có một chút thanh tĩnh. Thiệu Chuẩn gợi lên khóe miệng cười cười, cố ý hỏi: “ Khang Kế thực thích hoa Dã Khương? ”

” A? ” lời này hỏi xong Khang Kế thiếu chút nữa từ sau xe ngã xuống, nửa ngày mới lắp bắp: “ Ân, thích.”

” Sẽ thích bao lâu? ”

” Cái gì? ”

” Sẽ cả đời chỉ thích một loại hoa này sao? ”

Hoa khác cũng đẹp lắm nha, vì cái gì cả đời chỉ thích một loại hoa này? Khang Kế trừng mắt nhìn, nghĩ nghĩ, cảm thấy Thiệu Chuẩn hỏi rất kỳ quái, sẽ không là... cậu ấy biết chính mình là người viết thư tình kia đi?!!! Nghĩ đến khả năng này, Khang Kế sợ tới mức nửa ngày cũng nói không nên lời, chỉ nhìn lưng Thiệu Chuẩn ngẩn người, đáy lòng muốn bỏ chạy, thân mình lại cứng ngắc ở nơi nào, căn bản không thể động đậy.

” Như thế nào? Vấn đề này rất khó trả lời? ” Thiệu Chuẩn thanh âm lạnh lạnh.

” Ách... Không phải. Mình chỉ là tò mò Thiệu Chuẩn như thế nào đột nhiên cũng quan tâm đến suy nghĩ của mình đối với hoa Dã Khương? ” Khang Kế chính là nhất thời sốt ruột, tùy tiện tìm một câu đáp, lại không nghĩ rằng lời này vào tai Thiệu Chuẩn là phi thường khiêu khích.

Đây là người theo ta ngoạn trò chơi nha, Khang Kế, nhìn không ra đấy, xem ai chống đỡ không được nói ra đây? Vậy người vẫn có thể hảo hảo mà chờ đi. Lạnh thanh âm, lạnh mặt, lạnh không khí, Thiệu Chuẩn nói: ” Đến nhà cậu, xuống xe đi.”

17. Chương 17

Qua một khoảng thời gian bỗng nhiên lãnh đạm nói chuyện, mãi cho đến trước Trung Thu, thái độ của Thiệu Chuẩn đối với Khang Kế thực sự biến thành bạn học bình thường, vừa không quá thân mật, cũng sẽ không cố ý lảng tránh. Dường như sự quan tâm đặc biệt, bầu không khí đặc biệt của buổi sáng ngày đó, chẳng qua là Khang Kế ảo giác mà thôi. Nếu không phải thư hồi âm của Thiệu Chuẩn trước sau như một vẫn dùng thái độ cao cao tại thượng biểu đạt quan tâm nhiệt tình, Khang Kế sẽ nghĩ rằng Thiệu Chuẩn đã biết hết rồi, may mắn không có. Khang Kế thâm cảm thấy may mắn, đồng thời, lại có một chút nhỏ nhỏ không cam lòng.

Trung Thu, trường học cho nghỉ nửa ngày. Khang Kế vừa về nhà đã bị mẹ và em gái chộp tới làm cu li, nguyên nhân chính là em gái nói không thích ăn bánh Trung Thu bán sẵn, muốn tự mình làm. Vì thế, hai phụ nữ nhà họ Khang dư thừa sức sáng tạo và nhiệt tình vung tay múa chân phía sau Khang Kế, Khang Kế một phen sung sướng, nhào bột, làm nhân, bánh nướng áp chảo. Nhìn thấy thành phẩm và vẻ mặt như con mèo tham ăn của em gái, đều làm cho người ta có cảm giác thành tựu.

Mẹ Khang cười tủm tỉm nhìn thấy anh em hòa thuận như vậy cũng quyết tâm bắt hai đứa ở nhà, còn mình ra ngoài bán cá với chồng. Khang Hồng ăn no xong cũng hiểu được hoạt động kế tiếp không thú vị, đem phòng bếp giao cho anh hai, còn cô nhóc thì chạy ra ngoài chơi.

Một mình Khang Kế máy móc dọn dẹp, tâm tư bay xa, miên man suy nghĩ, không có gì đều là nghĩ đến Thiệu Chuẩn. Thái độ Thiệu Chuẩn đối với mình lúc sáng lúc tối, khi hảo khi hống, giờ thì lại đứng đắn bất thường khiến cho mình không có một chút không gian mơ màng. Cái đêm chúc mừng kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nếu nói là mình ảo tưởng sao lại có vẻ như rất thật? Cậu ấy sao lại đột nhiên cùng một đồng học căn bản không thân quen đi ra ngoài chúc mừng? Thái độ Thiệu Chuẩn đối với mình thật sự làm cho mình nhìn không ra.

Khang Kế thở dài, thật nhớ Thiệu Chuẩn. Cả tuần nay đều chỉ là khách sáo mỉm cười, một tiếng “Chào!” khi gặp mặt, làm cho người ta rất không thỏa mãn. Khang Kế lại thở dài, nhìn bột khô vàng trong nồi, toàn là vẻ mặt Thiệu Chuẩn cười như không cười, còn có ngày đó trên đường đưa mình về, tình cảnh tự tay lau vết bẩn trên mặt mình, nghĩ, mặt lại nóng lên rồi.

Trung Thu đến, Trung Thu đến, đêm đoàn viên. Mình và Thiệu Chuẩn rõ ràng chỉ cách một con phố, lại xa giống như Thiên Hà, thật sự là không công bình, hết như Ngưu Lang Chức Nữ... Không đúng, không đúng, Ngưu Lang Chức Nữ còn có hai đứa con, còn mình và Thiệu Chuẩn trừ bỏ mấy phong thư tình cái gì cũng chả có, ngay cả nắm tay cũng chưa có cơ hội nữa là. Nghĩ đến ngón tay Thiệu Chuẩn thon dài trắng mịn, Khang Kế oán khí tận trời, thật sự là rất không công bình ~~~ hung hăng dùng bột xoa cái mặt, lại nữa rồi.

Nhìn bột này, tâm tư động lại động. Khang Kế buông tay bắt đầu hành động.

Buổi tối ăn cơm xong, Khang Kế mượn cơ ngắm trăng, đi ra ngoài một mình. Ánh trăng sáng vô cùng, Khang Kế mang quà tặng đi đến nhà Thiệu Chuẩn.

Lúc này Thiệu gia chỉ có đèn ở phòng khách là sáng, trong phòng náo nhiệt. Khang Kế một người đợi ở rừng cây nhỏ, chờ đến cơ hồ sắp ngủ luôn mới nhìn thấy phòng Thiệu Chuẩn sáng đèn, một lát sau đã thấy bóng dáng Thiệu Chuẩn in trên bức màn. Thiệu Chuẩn đi tới đi lui, Thiệu Chuẩn ngồi xuống, Thiệu Chuẩn lấy đồ, đột nhiên, Thiệu Chuẩn bắt đầu cởi quần áo... Khang Kế nhìn mà trợn mắt há mồm, cơ hồ đã quên chính mình là tới làm cái gì. Mãi đến khi Thiệu Chuẩn thay quần áo xong, mở cửa sổ ra rồi ngẩn người nhìn ánh trăng, Khang Kế mới tỉnh lại.

Rón ra rón rén đi qua, đặt quả lên trên hộp thư, lại rón ra rón rén trở lại. Tìm vài hòn sỏi nhỏ, một viên một viên đánh động Thiệu Chuẩn, nhắm mục tiêu mà ném, mới ném hai cái thì ném tới trán Thiệu Chuẩn, nghe thấy Thiệu Chuẩn nhẹ giọng a một tiếng kêu đau, Khang Kế lật đật dừng tay, thầm nghĩ, mình có phải xuống tay quá nặng rồi không?

Thiệu Chuẩn bị ném trúng, trong nháy mắt liền khẳng định là thằng nhãi Khang Kế đến rồi đây. Trong lòng vui vẻ, theo thói quen nhìn về phía hộp thư, quả nhiên không thấy được người mà thấy trên hộp thư có một gói không biết là cái gì.

Độp độp độp chạy xuống lầu, tìm cái cớ ra ngoài. Đi đến trước hộp thư, nhìn thấy... cơ nhiên là hai cái... ách, xem như bánh trung thu đi? Bánh trung thu hình tim? Thực ngốc! Thiệu Chuẩn bật cười, cầm lên, cắn một ngụm ở đầu quả tim. Quả nhiên Khang gia đặc sắc, bánh trung thu cũng là nhân thịt bò, chẳng qua mùi vị cũng không tệ lắm đâu.

Thiệu Chuẩn biết Khang Kế ở rừng cây nhỏ, biết cu cậu đang nhìn mình. Ban đêm ánh trăng sáng ngời, người cũng trở nên mê man, không muốn vào nhà, cũng không biết mình có nên đi qua bắt hẩn lại hay không. Không có chủ ý gì cứ thế đứng trước hòm thư cắn tiếp từng miếng từng miếng bánh trung thu.

Không phải không nhớ đứa ngốc này. Chỉ là không muốn nhận thua. Vừa rồi mở cửa sổ, nhìn thấy vầng trăng thật to ở xa tít, còn nghĩ mặt trăng đêm nay thật có chút tựa tựa nụ cười của Khang Kế, đặc biệt trong suốt. Bánh trung thu rất lớn, Thiệu Chuẩn rõ ràng không đói bụng vẫn ăn bằng hết, cảm giác có chút nê bụng. Không muốn rời đi, lại do dự nghĩ có nên bắt người hay không đây, tâm tình này làm cho Thiệu Chuẩn rất khó xử. Vừa rồi còn có bánh trung thu, bây giờ mình đứng không không ở chỗ này, có phải có chút kì quặc hay không?

Tư tiền tưởng hậu, tư tiền tưởng hậu. Thiệu Chuẩn vẫn là nén không được nổi nhớ nhưng, ý muốn kè cặn trong lòng mình. Mang theo nụ cười ám muội, đột nhiên xoay người đi về hướng rừng cây nhỏ.

Khang Kế vốn nấp ở chỗ này, cảm thấy mỹ mãn. Ánh trăng khiến cho Thiệu Chuẩn tỏa sáng như tinh linh, dường như có ánh sáng lấp lánh. Mà tinh linh này đang ăn bánh trung thu do mình làm, hơn nữa vừa ăn vừa cười, Khang Kế càng nhìn càng cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng mà, lúc này đây trên mặt tinh linh mang theo cái nụ cười mà mình vẫn thường nhìn thấy cũng thường không thể hiểu được, từng bước một tới gần mình. Thế này... tinh linh lại đột nhiên biến thành ác ma. Khang Kế nấp ở rừng cây nhỏ không biết làm sao, đi cũng không được, trốn cũng không có chỗ trốn.

” Khang Kế! Cậu ở trong này làm cái gì?” Thiệu Chuẩn cầm cánh tay Khang Kế, cười tủm tỉm hỏi.

” Minh, mình, mình...” Khang Kế lấp bắp tìm không ra lý do.

Thiệu Chuẩn giơ lên một gói to, kề mặt đến trước mặt Khang Kế, cười càng thêm ác chất, hỏi: “ Đây là cậu đưa à? ”

Lại là như vậy, lại là như vậy. Thiệu Chuẩn mặc áo ngủ ở gần cỡ nào, còn cố ý đưa mặt sát lại đây hỏi, hơi thở phả lên mặt hắn, hắn thế nào còn có thần chí nói chuyện? Khang Kế thầm oán thán, theo bản năng xua tay phủ nhận: ” Không, không phải, không phải mình đưa.”

“Ồ? ” Thiệu Chuẩn nhấn giọng, chậm rãi hỏi: “Vậy cậu có thể nói cho tôi biết, vì sao đêm Trung thu cậu chẳng ở nhà, lại nhân lúc muộn như vậy ở trong rừng cây nhỏ nhà tôi? Cậu đến đây làm gì vậy? ”

“Mình, mình, mình không làm gì hết.” Bị bắt tại trận, tên ngốc Khang Kế nào có thể nghĩ ra cái lý do gì hợp lý? Không khỏi âm thầm kêu khổ.

Thấy Khang Kế lo lắng, Thiệu Chuẩn còn có chút vui vẻ. Đưa tay chỉnh chỉnh cổ áo Khang Kế, cười tùm tùm nói: “Không sao cả, cậu ngấm lại cho kĩ, cho tôi cái lý do. Tôi không vội, cậu có thể chậm rãi nghĩ, tôi ở đây với cậu.”

18. Chương 18

Đêm Trung Thu rất mát mẻ, Khang Kế lại rõ ràng ra một thân mồ hôi lạnh. Mắt thấy Thiệu Chuẩn thư thái ngồi vào cạnh bên mình, biểu tình đang chờ đến khi mình nghĩ ra đáp án. Ánh mắt Thiệu Chuẩn làm cho Khang Kế khẩn trương gần chết, lại ần ần có chút hưng phấn. Thấy Thiệu Chuẩn tuy rằng vấn đề hỏi rất sắc bén, hành vi nhưng không có gì ác ý, Khang Kế thu mồ hôi lạnh, lấy lại bình tĩnh, thừa dịp đêm tối tham lam nhìn chằm chằm Thiệu Chuẩn.

Thiệu Chuẩn chỉ mặc áo ngủ và mang dép lê, nhìn qua tự nhiên tăng thêm một ít cảm giác thân cận. Áo ngủ rộng thùng thình, theo cổ áo và tay áo nhìn vào đều có thể nhìn thấy thấp thoáng thân thể. Dưới ánh trăng, làn da Thiệu Chuẩn hiện ra một loại cảm xúc giống như ngọc, Khang Kế thật muốn sờ sờ thân thể, nhưng là không dám.

Lại là như vậy, nhất ngữ không phát, lại không khí ái muội. Thiệu Chuẩn bị Khang Kế nhìn như sói rình mồi một lúc lâu, ngay cả ngón chân cũng đều biến thành màu phấn hồng. Thật là, rõ ràng là mình chiếm thượng phong, bị hắn nhìn như vậy dường như lập tức liền bị vây vào nhược thế.

Thiệu Chuẩn lo nghĩ, quay đầu hỏi: “ Cậu trên người có mang tiền hay không? ”

” Có, có chút.” Khang Kế trở về từ trong mê đắm, sờ sờ túi tiền, đều là nhện bữa sáng tiết kiệm được.

” Kia, cậu đi mua mấy chai bia, tôi dẫn cậu đến một chỗ.” Thiệu Chuẩn cười cười, huyền hoặc mắt Khang Kế, nửa ngày hần mới ngốc hồ hồ gật đầu. Đi mua bia, còn từng bước một quay đầu dằn dò: ” Ở chỗ này chờ mình, mình lập tức trở về.” Thiệu Chuẩn cười gật đầu.

Uống bia... xem như chủ ý hư hỏng đi? Nhưng là cơ hội tốt như vậy như thế nào có thể bỏ qua? Thật muốn cứ như vậy ngốc nghếch trở về. Mình rồi nhất định sẽ có mấy buổi tối ngủ không yên. Không có bia rượu vốn không có lý do thân cận, này thật đúng là chơi trò ” đến chết không thừa nhận “.

Quả nhiên chỉ một lát sau Khang Kế chạy đến độ đầu đầy mồ hôi trở về, nhìn thấy Thiệu Chuẩn còn ngồi đó mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thiệu Chuẩn đứng dậy, giữ chặt tay Khang Kế, cảm giác rõ ràng Khang Kế cứng đờ, sau đó nắm lại chặt còn hơn mình. Thiệu Chuẩn cười cười, thật sự là cái đứa nhỏ đáng yêu. Lôi kéo Khang Kế đi đến vườn sau nhà mình, đây có cái gara hai tầng, tầng dưới đậu xe, tầng trên làm nhà kho. Nóc gara rất lớn lại bằng phẳng, Thiệu Chuẩn trước đây thường đến ngồi.

Kéo tay Khang Kế từng bước một lên thang lầu, vừa đến trên nóc gara Thiệu Chuẩn chợt nghe Khang Kế nhẹ nhàng kêu lên thích thú. Quả thật là chỗ tốt, lâu không có người đến mọc chút cỏ dại, thậm chí còn để lại mấy rương y phục dài thời trước. Đứng giữa nóc nhà, cảm thấy toàn bộ thiên không đều thuộc về chính mình, ánh trăng sáng ngời trong suốt chiếu đến nhân tâm, một cõi rộng mở.

Khang Kế vui vẻ đi qua, cảm này cảm nọ, bắt đầu đùa nghịch cái bàn vừa bẩn vừa cũ. Một thứ một thứ bày ra, Thiệu Chuẩn định đến đây lại bị Khang Kế xua tay ngăn cản. Cởi áo khoác của hần lau lau, chuẩn bị cho tốt mới kéo Thiệu Chuẩn qua ngồi, ngồi bên cạnh hần, hần cảm thấy mỹ mãn thở dài.

Khang Kế mua không ít, trừ bỏ bia còn có chút món kho. Một người cầm một lon bia, đối mặt ánh trăng mà uống.

” Chỗ này tốt chứ? ” Uống được một nửa, Thiệu Chuẩn hỏi.

” Ân, đặc biệt thích.” Khang Kế ánh mắt lợm lợm, dường như trong mắt hần có ánh trăng.

” Cậu có cái gì không thích?! ” Thiệu Chuẩn nhẹ nhàng mà hừ một tiếng, nho nhỏ thanh âm thì ào: ” Cái gì đều thích, này thích có vẻ thật không giá trị.”

” Không phải, không phải.” Khang Kế thấy Thiệu Chuẩn biểu tình cô đơn thì nhanh xua tay phủ nhận: ” Nói thích, chính là bởi vì, bởi vì...” bởi vì nửa ngày cũng chưa nói ra cái kết quả.

” Bởi vì sao? ” Thiệu Chuẩn ngẩng đầu nhìn Khang Kế vẻ mặt vội vàng.

Bị Thiệu Chuẩn chuyên chú nhìn như vậy, Khang Kế đỏ mặt, cúi đầu, nửa ngày mới nhẹ giọng nói: ” Bởi vì có Thiệu Chuẩn cậu ở đây...” nói xong, đột nhiên xấu hổ đến độ đầu cũng không dám ngẩng lên.

Một mảnh trầm mặc. Thiệu Chuẩn cứ như vậy cười tủm tỉm nhìn Khang Kế cúi đầu ngượng ngùng, không

nói lời nào.

Thiệu Chuẩn chẳng lẽ bởi vì lời mình nói nên sinh khí?! Khang Kế đợi không được trả lời liền trở nên khẩn trương, lấy dũng khí mạnh ngẩng đầu lên muốn nhìn biểu tình Thiệu Chuẩn, lại đột nhiên nghe được Thiệu Chuẩn hỏi: “ Kia... rốt cuộc cậu đêm nay đến nhà tôi làm cái gì? ”

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, Khang Kế cả kinh, không kịp trấn định đành phải che dấu bản thân kích động, nhanh nhanh ngửa đầu từng ngụm từng ngụm uống bia. Muốn chính là hiệu quả này, bằng không hẳn như thế nào sẽ ngoan ngoãn uống? Thiệu Chuẩn cười cười, nhìn bia tràn ra từ miệng Khang Kế một đường dọc theo cổ chảy xuống, biến mất ở chỗ sâu trong cổ áo. Không khỏi mấp máy môi, tâm tư giật giật. Buông lon bia, đột nhiên bả đầu tựa vào vai Khang Kế, mê muội nói: “ Đầu có điểm vụng, để cho tôi dựa vào dựa vào...” nói xong, còn hướng cổ Khang Kế cọ cọ.

Khang Kế uống hai lon bia cũng không say, chính là có điểm mơ mơ màng màng. Mà lúc này Thiệu Chuẩn ở trong lòng rõ ràng là say, mình nên làm cái gì bây giờ? Khang Kế tim nhảy múa lợi hại, cứng đờ nửa ngày không biết nên làm sao bây giờ?

Qua một hồi lâu, không biết Thiệu Chuẩn có phải hay không đang ngủ, không giữ được cân bằng bắt đầu chậm rãi trượt xuống. Khang Kế vội vàng nắm vai Thiệu Chuẩn, ổn định thân thể vô lực. Thiệu Chuẩn cũng không nhẹ, lại tiếp tục trượt, Khang Kế bảo trì tư thế này cũng rất khó, đành phải nhẹ nhàng từng chút một buông ra, đem đầu Thiệu Chuẩn đặt trên đùi.

Ghế dựa rất dài, Thiệu Chuẩn duỗi thân nằm ở trên, đầu gối lên đùi hắn, Khang Kế cứng ngắc, trong lòng âm thầm buồn cười. Đang giả bộ ngủ nhưng ánh mắt hơi hơi mở, lại nhìn thấy Khang Kế vẻ mặt si mê nhìn mình. Liền như vậy vẫn nhìn chính mình, ánh mắt này làm cho Thiệu Chuẩn mặt đỏ, thân thể không khỏi nóng lên. Đòi mạng, không lay động tiểu tử này, tự mình hại mình sao.

Thiệu Chuẩn xem như vô tình xoay người, tay ôm thắt lưng Khang Kế, hô hấp lại đối diện hạ thân hắn. Khang Kế thể nào chịu được? Cảm giác hơi thở Thiệu Chuẩn dường như có lửa, đem chính mình châm ngòi. Oanh một tiếng, hắn buộc chặt thân thể, cúi đầu xuống nghe ngóng, Thiệu Chuẩn hô hấp đều đều trầm trọng, hẳn là đang ngủ.

Khang Kế rốt cuộc nhịn không được, nhẹ nhàng ôm lấy Thiệu Chuẩn, khẩn trương theo dõi người ta, sợ Thiệu Chuẩn tỉnh. Thực hiển nhiên Thiệu Chuẩn không định tỉnh, chính là cố ý hờ hờ vài cái, ngoài việc dọa Khang Kế nhảy dựng còn cộng thêm tác dụng thúc giục tình.

Ấu yếm ôm người vào trong ngực, Khang Kế dùng miệng một lần lại một lần lướt qua mặt Thiệu Chuẩn, hôn qua ánh mắt, hôn hai má, hôn lên đôi môi hắn khát vọng đã lâu.

Dựa vào kí ức trong mơ, Khang Kế dùng đầu lưỡi mở ra miệng Thiệu Chuẩn, một chút một chút đoạt lấy. Thật ngọt, thật muốn đem người trong lòng toàn bộ ăn luôn. Khang Kế bắt đầu một chút một chút cuồng loạn. Ban đầu còn sợ làm người tỉnh lại, sau đó thì hôn đến hàm hồ, hơn nữa Thiệu Chuẩn còn đáp lại, Khang Kế trong đầu tất cả đều là dục vọng, tất cả đều là bản năng. Căn bản hắn nghĩ không ra trên thế giới này còn có từ mềm mỏng, ôm càng ngày càng chặt, hôn càng ngày càng thâm.

19. Chương 19

Càng ôm càng chặt, càng hôn càng sâu. Khang Kế muốn đem Thiệu Chuẩn hung hăng dung nhập vào thân thể của chính mình luôn đi, nếu vậy, mình sẽ không mỗi ngày mong nhớ, mỗi ngày gặp không được. Có chút cuồng loạn, Khang Kế buông môi ra, theo bản năng hôn đi xuống. Quá cơ khát, ánh mắt Khang Kế một mảnh màu đỏ, dùng răng nanh nhẹ nhàng nhay cắn động mạch cổ Thiệu Chuẩn, tay lần theo áo ngủ rộng thùng thình vói vào vuốt ve thân thể, ôi, thích thật, thích ghê đi. Khang Kế chỉ cảm thấy hạ thân cứng rắn như sắt, không biết làm sao.

Khang Kế không biết nên làm sao phát tiết lửa tình, chỉ có thể hôn hôn, vụn vụn qua lại trên người Thiệu Chuẩn. Mãi đến khi Thiệu Chuẩn rên rỉ một tiếng Khang Kế mới thức tỉnh. Không xong rồi, tỉnh rồi sao? Cậu chàng lật đặt ngẩng đầu lên nhìn xem Thiệu Chuẩn, quả nhiên thấy đôi mắt nửa mở, giống như tỉnh lại tựa như không tỉnh.

Thiệu Chuẩn không biết bộ dạng mình ở trong mắt Khang Kế có bao nhiêu mê người, áo ngủ do bị ôm và vuốt ve mà rơi ra, thân thể xinh đẹp bị thiếu niên nhìn không xót chút gì. Tóc cũng là lộn xộn, biểu tình một vẻ mê man. Đôi mắt khép hờ, môi cũng bị hôn sưng tấy hơi hơi nhếch lên, dường như muốn được hôn.

Thần chí Khang Kế căn bản chưa kịp tỉnh táo, đã lại chìm xuống. Không để ý tới Thiệu Chuẩn có biết hay không, phát hiện hay không phát hiện. Khang Kế cảm thấy trong lỗ tai hắn chỉ nghe được mỗi thanh âm máu chảy, khắp nơi nóng bức không thể nào phát tiết, trong mắt chỉ có một người này, người mà hắn yêu nhất này. Cúi đầu xuống, lại một lần nữa hôn lên môi Thiệu Chuẩn.

Thiệu Chuẩn không nghĩ sẽ phát triển trở thành kịch liệt như vậy, nhưng là trước mắt chính mình cũng bị dục hỏa đốt người, căn bản vô lực chống cự. Thế là thôi thì cũng thuận theo, vòng tay qua đầu Khang Kế hôn càng sâu sắc.

Hai thiếu niên cúi khô lửa bốc, lại sơ khuy tình quan*, chỉ lo kịch liệt thỏa mãn trước lại không biết làm thế nào để hưởng thụ một cách thực sự. Ngốc nghếch vụn vụn ma sát qua lại, căn bản không giải quyết được vấn đề, rên rỉ càng lúc càng lớn, động tác cũng càng lúc càng lớn, rốt cục song song ngã trên bãi cỏ đại.

Một cú ngã ấy, đánh cho hai đứa đều tỉnh ra, dù rằng thân dưới vẫn còn quấn lấy nhau, nhưng cũng chẳng dám động dẩy nữa. Khang Kế nhìn thấy Thiệu Chuẩn một thân hỗn loạn nằm trên cỏ, mở to một đôi mắt to ướt át nhìn mình, không khỏi phát hoảng, đây là chính mình bắt đầu mà, trời ạ, mình sao lại hồ đồ như vậy?

Thiệu Chuẩn chớp mắt hai cái, dùng thanh âm vô tội thuần khiết nhất hỏi: “ Tôi vừa rồi chẳng qua chỉ là uống một lon bia của cậu, cậu cũng đâu cần phải đá tôi xuống đây đâu chứ? ”

“A? Gì cơ? ” Khang Kế ngẩn người nhìn chằm chằm Thiệu Chuẩn, lời này chính mình tự hiểu được, nhưng thế nào lại ngã cùng nhau, mình hoàn toàn không thể nói.

“Hay là tôi ngủ rồi tự mình ngã xuống dưới? ” Thiệu Chuẩn âm thầm đảo liếc mắt xem thường, còn muốn mình tìm bậc thang cho hắn leo xuống, tên đàn này.

“Ngã, ngã xuống dưới...” Khang Kế lặp lại câu trả lời vô vị, bởi vì hắn thật sự không cách nào hình dung tình huống quỷ dị vừa rồi, một màn kịch liệt hôn và vuốt ve, hóa ra chính là một mình mình tự động dục sao? Thiệu Chuẩn... không phải mất trí nhớ hơi lỗ rồi sao? Chẳng lẽ uống bia có công hiệu mạnh như vậy?

Thiệu Chuẩn cố ý nhìn nhìn mặt trắng nói: “Ày da, thời gian không còn sớm, tôi muốn về nhà ngủ. Thấy cậu mời tôi uống bia như vậy, hôm nay sẽ không truy vấn cậu vì cái gì buổi tối đến nhà tôi nữa.” Nói xong, cũng không quay đầu lại, đứng dậy bước đi.

Còn mình Khang Kế ngây ngốc đứng ở nóc nhà nhìn đồng hồ nửa đêm, tư vị trong lòng nói không nên lời.

Ngay sau đó, một đứa ở nóc nhà đối diện ánh trăng, một đứa ở trên giường trong phòng, nhớ lại, cùng nhau tự an ủi. Đáng thương thay một đôi người không thể nào giải thoát cảm tình và dục vọng.

Sau đó những ngày bình thường như nhau trôi qua, chỉ là hai đứa trẻ mới nếm thử tình dục tình vọng đã có khát vọng tiếp xúc thân thể nhiều hơn. Bình thường ở trong trường học lại thường xuyên cảm thấy phấn khích. Thiệu Chuẩn dù sao cũng đã là học sinh giỏi, hướng hồ lại lớn lên với một bộ dạng đẹp mắt, thái độ luôn luôn là nho nhã lễ độ, loại phong độ quý ông này đã chinh phục được một đám nữ sinh. Khang Kế trở thành chân chủ lực nhất của đội bóng rổ, tuy rằng học tập bình thường nhưng người lại vô cùng sáng lạng, trên sân bóng lại nổi bật một không hai, cho nên cũng thành một loại thần tượng vườn trường khác.

Hai người không có cơ hội để chạm trán, ngoại trừ nghe một chút tin tức này nọ về đối phương cũng chỉ có thể ánh mắt giao hội trong thời gian đối tiết ngắn ngủn. Chưa đủ nha chưa đủ, chỉ có thư tình thôi thật sự làm cho người ta cảm thấy vẫn chưa đủ.

Nháy mắt cũng sắp đến lễ Giáng Sinh, trong trường học bắt đầu xôn xao rồi, dịp này trường học cũng không cho nghỉ nhưng bọn học sinh vẫn bàn luận say sưa. Gần đây Khang Kế thường xuyên nghe thấy các nữ sinh thảo luận sau khi tan học sẽ trải qua Giáng Sinh như thế nào. Khang Kế không biết từ lúc nào thì Giáng Sinh cũng trở thành ngày hội của người Trung Quốc, không hiểu, hoàn toàn không hiểu. Nhưng nhìn thấy các nữ sinh chuẩn bị kế hoạch lãng mạn và quà tặng, tâm tư hân động đây, nghĩ, có nên mua quà cho Thiệu Chuẩn không ta. Mua quà gì thì tốt nhỉ?

Chiều đó sau buổi huấn luyện bóng rổ, đội bóng nói cười huyên náo một giờ mới ồn ào giải tán. Hôm nay đến phiên Khang Kế dọn dẹp dụng cụ. Phòng dụng cụ thể dục ở bên trong cầu thang lầu một. Mở cửa đi vào, một cái cửa sổ thật to, đối diện phía trước là bức tường vây khuôn viên trường, ở giữa là bãi cỏ và cây cối.

Chỗ này yên lặng vô cùng, rất ít người đến, hết sức thích hợp làm một số chuyện bí mật. Ngẫu nhiên sẽ có người ngồi trên cỏ yêu đương vụng trộm ở ngoài cửa sổ, cả đội bóng rổ đều biết, thường xuyên rủ nhau ở trong phòng rình coi. Loại trò chơi thanh xuân này Khang Kế cũng chơi đùa vài lần, ban đầu còn biết xấu hổ, sau này khi đã trải qua tiếp xúc thân mật cùng Thiệu Chuẩn thì lại đột nhiên sinh ra tò mò đối với loại chuyện này.

Khang Kế đem toàn bộ dụng cụ sắp xếp đầu vào đây xong, vừa thở phào một hơi, chợt nghe thấy ngoài cửa sổ có giọng nói của nữ sinh. Khang Kế mau mắn cúi thấp người nhích đến bên cạnh cửa sổ, một chút một chút nâng đầu lên, nhìn thấy một đôi nam nữ đối mặt nhau đứng ở dưới tầng cây phía trước cửa sổ.

Cô bé xinh đẹp đáng yêu, còn hơi quen mặt, nhưng nhớ không ra. Nam sinh bị cây che hơn phân nửa người nên nhìn không ra là ai. Khang Kế nghĩ có chút đáng tiếc, không phải tiết mục yêu đương vụng trộm. Nhưng dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, Khang Kế áp đầu nằm úp sấp trên cửa sổ bắt đầu thưởng thức.

“... Em thích anh lắm, có thể làm bạn trai của em không? ” Cô bé cúi thấp đầu, giọng thật nhỏ, nghe được ngất quăng, Khang Kế thâm la đáng tiếc.

Im lặng một hồi lâu, Khang Kế không khỏi có chút hận nam sinh kia chậm rì, sắp buông tha cho kịch chạy lấy người thì chợt nghe thấy giọng của nam sinh nhẹ nhàng hỏi: “Cậu... thích tôi ở điểm gì? ”

Thiệu Chuẩn?! Cái giọng này là của Thiệu Chuẩn mà! Khang Kế thiếu chút nữa từ cửa sổ ngã xuống dưới. Một khi đã biết người này là Thiệu Chuẩn, Khang Kế bắt đầu hận, hận Thiệu Chuẩn cự tuyệt không đủ tuyệt đối, vì cái gì phải hỏi người khác thích cậu ấy điểm gì? Cậu ấy tốt như vậy, đương nhiên điểm nào đều thích, này còn phải hỏi?! Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét! Khang Kế nôn nóng bất an, lại bất lực. Tim đập bùm bùm như điên, không phải bởi vì lo lắng, mà là bởi vì buồn bực, rất buồn bực. Lại nằm úp sấp bên cửa sổ, dính sát vào cửa sổ, định bụng nghe hai người nói chuyện cho kĩ hơn.

===

*sơ khuy tình quan: lần đầu qua cửa tình (nên thiếu sót)

20. Chương 20

Làm sao cũng không nhìn rõ biểu tình Thiệu Chuẩn, chợt nghe thấy nữ sinh kia ngượng ngùng: “Nói không rõ nữa, chỉ biết là thích, vừa nhìn thấy anh đã đặc biệt...”

Đặc biệt cái gì, Khang Kế không có nghe thấy, bởi vì hắn nhìn thấy Thiệu Chuẩn đi từng bước về phía trước, vừa vặn có thể nhìn thấy toàn cảnh. Sau đó, sau đó... Khang Kế nhìn thấy Thiệu Chuẩn cũng đang nhìn mình, mặt không biểu tình cũng không chớp mắt nhìn mình. Thiệu Chuẩn nhìn thấy Khang Kế một chút cũng không kinh ngạc, dường như sớm biết cụ cậu sẽ ở trong này, Khang Kế nhưng thật ra bị kinh hoảng mà lui từng bước, đột nhiên nhìn thấy Thiệu Chuẩn mở miệng nói chuyện, lại nhanh nằm úp sấp xuống, cẩn thận lắng nghe.

Phòng dụng cụ tuy rằng ở lầu một nhưng so với mặt đất thì nó cao hơn một chút. Thiệu Chuẩn ngửa nửa đầu ghé vào cửa sổ nhìn Khang Kế, hỏi: “Cậu có thể thích tôi, tôi rất cảm ơn. Nhưng... cậu có thể thích bao lâu?”

Khang Kế sững sờ. Thiệu Chuẩn với biểu tình như vậy, ánh mắt như vậy, Khang Kế không rõ ràng lắm. Thiệu Chuẩn rốt cuộc là hỏi nữ sinh trước mặt hay là đang hỏi mình? Theo bản năng Khang Kế thì thào: “Cả đời”. Câu trả lời này là hai người cùng trả lời, tiếng của nữ sinh ngoài cửa sổ rất kiên định, tiếng Khang Kế bên trong cửa sổ lại không hiểu sao có chút thương cảm, nhìn chằm chằm vào Thiệu Chuẩn, không biết làm sao.

Thiệu Chuẩn bị một người khác tỏ tình, mà cậu ấy... không cự tuyệt. Trong lòng Khang Kế vốn là lửa giận ngập trời, nhưng hần nhìn thấy Thiệu Chuẩn nhìn mình với vẻ mặt mê man, tất cả cảm xúc liền vội vàng biến thành thương cảm. Chỉ có thể nhìn một đôi nam nữ hai bên tâm sự ở trước mắt, trong lỗ tai rốt cuộc nghe không được thanh âm gì. Ngơ ngác, ngây ngốc, Khang Kế hóa thành một pho tượng, pho tượng mãi nhìn Thiệu Chuẩn.

Khang Kế không biết đã xảy ra chuyện gì, nữ sinh kia đột nhiên gục đầu xuống khóc nức nở, mắt Thiệu Chuẩn không nhìn Khang Kế nữa, đi qua, đi qua... rồi đặt tay lên vai cô bé miệng thì thào không biết đang nói gì. Khang Kế khựng một chút, đứng dậy, căn bản cũng nhớ không nổi cần phải che dấu tung tích, ló người ra ngoài cửa sổ nhìn một chút, vẻ mặt không thể tin được nhìn Thiệu Chuẩn và nữ sinh kia kề cận bên nhau. Khang Kế chưa từng nhìn thấy Thiệu Chuẩn cùng người khác thân cận như vậy, không phát hiện chính mình đã vậy còn quá đỗi không thể chịu đựng được.

Thiệu Chuẩn ngẩng đầu nhìn nhìn hần, lại cúi đầu, không biết nói gì đó với nữ sinh kia, vỗ vỗ vai cô bé, nữ sinh nức nở bước đi. Trên bãi cỏ chỉ còn lại mỗi mình Thiệu Chuẩn, Thiệu Chuẩn cúi đầu dường như đang trầm tư điều gì. Khang Kế lúc này mới hơi tỉnh lại, mình vừa nhìn thấy cái gì? Hơn nữa đến cuối cùng vậy mà lại trắng trợn công khai đứng nhìn, này... cách làm này quả thật có chút quá phận. Khang Kế không để ý trái tim thất lại trong lòng mình, chậm rãi nghiêng đầu lùi về, định bụng đóng cửa sổ lại, làm bộ chuyện vừa rồi mình cũng chưa thấy gì, bỏ hết của chạy lấy người.

Khang Kế còn chưa đóng cửa sổ, đã nghe thấy tiếng Thiệu Chuẩn nói: “Khang Kế, đi ra.”

Khang Kế theo bản năng nhìn nhìn xung quanh, quả thật chỉ có mỗi mình Thiệu Chuẩn. Vậy hần là cậu ấy kêu mình, nhưng cậu ấy vì sao vẫn cúi đầu? Đối diện mặt cỏ gọi tên mình, thật đúng là có chút kì quái. Nhưng lời Thiệu Chuẩn nói đối với Khang Kế mà nói chính là thánh chỉ, Khang Kế vẫn là xoay người một cái, nhảy ra khỏi cửa sổ, đi đến trước mặt Thiệu Chuẩn.

Sắc trời dần tối, Khang Kế không thấy rõ lắm biểu tình Thiệu Chuẩn. Thiệu Chuẩn không nói lời nào, Khang Kế cũng không biết nên nói cái gì cho tốt. Chuyện riêng bị biết, Khang Kế rất sợ Thiệu Chuẩn sẽ thẹn quá thành giận.

Trầm mặc, hai người ngây ngốc đứng trong chốc lát. Thiệu Chuẩn đột nhiên xoay người lại, ôm lấy Khang Kế, ôm thật sự chặt. Khang Kế hoảng, tay treo ở không trung nửa ngày mới thuận theo bản năng buông xuống, cũng ôm lấy Thiệu Chuẩn. Một cái ôm khi tỉnh táo, quý biết bao nhiêu.

Tuy rằng không nói gì, nhưng Khang Kế có thể cảm giác được tâm tình Thiệu Chuẩn lúc này không được tốt, một loại ưu thương không tên đang lan tỏa làm cho người ta không biết làm sao. Không biết nguyên nhân cũng không thể an ủi, Khang Kế chỉ có thể dùng vòng tay to rộng vỗ vỗ lưng Thiệu Chuẩn, nhẹ nhẹ nhàng nhàng, giống như hồi trước mẹ thường vỗ về cho mình ngủ.

Không biết qua bao lâu, trời đã tối rồi. Thiệu Chuẩn dùng giọng nói tựa như mới tỉnh ngủ hoặc là lúc sắp sửa ngủ, khuôn mặt mê man giấu trong lòng Khang Kế hỏi: “Khang Kế, cậu có biết hay không...”

Cậu có biết hay không, tôi vì cậu cự tuyệt mọi người. Nếu một ngày nào đó cậu buông cảm tình ấy, thì thế giới này cũng chỉ còn lại mỗi tôi mà thôi. Tôi cũng không biết làm như vậy đúng hay không, nhưng giờ tôi đã không có lựa chọn nào khác, nếu đây chỉ là một cuộc chơi, thì tôi chính là đương nhiên thua cả. Khang Kế, một mình cậu ngây ngô vui vẻ, tôi thật sự hâm mộ...

Nói như vậy, Thiệu Chuẩn kiêu ngạo vô luận như thế nào cũng nói không nên lời, kì kèo nửa ngày chỉ có thể nói: “Cậu có biết hay không vì sao vừa rồi tôi lại từ chối cô ấy?”

Từ chối? Từ chối người khác còn hỏi nhiều như vậy, khó trách cuối cùng nữ sinh kia lại khóc. Trong lòng Khang Kế vừa vui mừng, vừa cảm thấy Thiệu Chuẩn thật ác liệt. Cánh tay buộc chặt một chút, làm Thiệu Chuẩn gầy teo hoàn toàn dán vào trước ngực, cảm giác ôm thật tốt, cậu chàng đặt đầu lên vai Thiệu Chuẩn, cọ cọ, nói: “Biết.”

“Vậy, cậu nói, tôi vì sao lại từ chối cô ấy.” Khang Kế cọ đến cọ đi như con mèo nhỏ làm cho Thiệu Chuẩn thật thoải mái, cái ôm này mang đến cảm giác thỏa mãn, cũng bồi thường tâm trạng hụt hẫng vừa rồi.

“Bởi vì Thiệu Chuẩn cậu...” Nói tới đây, Khang Kế mới nghĩ tới, tất cả cũng đâu thể nói gì. Vì thế, suy nghĩ nửa ngày mới lắp bắp nói: “Thiệu Chuẩn cậu, cậu, cậu có người trong lòng rồi.”

“Ồ? ” Thiệu Chuẩn câu khoe miệng lên muốn cười không cười, nói: “Cậu đoán đúng lắm, vậy cậu có biết, người trong lòng tôi là ai không?”

Là mình sao? Sẽ là mình sao? Thân thể Khang Kế cứng đờ, nghiêng đầu chôn ở hõm vai Thiệu Chuẩn, nghĩ đến nữ sinh xinh đẹp vừa rồi, ngay cả cô gái xinh đẹp như vậy cũng bị từ chối, mình sao có khả năng? Làm sao có thể là mình được? Càng nghĩ càng không tự tin. Thật khổ sở, nghĩ đến người trong lòng sẽ không thích mình, lòng dạ Khang Kế thất lại, nửa ngày mới hừ khí vô lực nói: “Mình không biết.”

Thiệu Chuẩn vốn ngoan ngoãn đặt đầu ở vai Khang Kế, nghe trả lời thế thì giận quá, xoay đầu qua, hung hăng cắn xuống cổ Khang Kế.

“A ~” Khang Kế ngửa đầu kêu đau, muốn lui, lại bị Thiệu Chuẩn cắn không buông. Vì thế, một cái lão đảo khiến hai người song song té ngã, Thiệu Chuẩn úp sấp trên người Khang Kế vẫn cứ thế cắn cổ hắn.

Trong lúc nhất xả nhất túm đó, Thiệu Chuẩn tuy rằng miệng còn cắn cổ Khang Kế nhưng lực nhẹ đi rất nhiều, bởi vì Thiệu Chuẩn cảm giác được mùi máu trong miệng. Ấy da, nhếch người dậy, nhìn xem dấu răng trên cổ Khang Kế chảy máu, biểu tình cu cậu trông tội nghiệp, mắt mang ánh nước nhìn mình. Ai, sợ nhất hắn mang cái vẻ mặt này. Thiệu Chuẩn bất đắc dĩ lắm cơ, lại cúi đầu.

Khang Kế nghĩ Thiệu Chuẩn lại muốn cắn mình, theo bản năng lui ra sau, nhưng phía sau chính là mặt

đất căn bản không chỗ lui, bị Thiệu Chuẩn há miệng một cái dán lên vết thương. Lần này không có căn, chính là nhẹ nhàng liếm, liếm máu đi hết. Một cái, hai cái, liếm qua liếm lại. Khang Kế cảm thấy trên cổ dường như có cái chốt mở, đầu lưỡi Thiệu Chuẩn chính là mấu chốt của nó, rõ ràng là đau nhưng lại bị một chút liếm này khiến cho trong lòng ngứa ngáy, từng ngọn từng ngọn lửa nhỏ từ miệng vết thương bập bùng cháy lên.

Khắc chế không được thân thể nhẹ nhàng run rẩy, tay chân Khang Kế đều mềm nhũn, không có sức đẩy Thiệu Chuẩn trên người, đành phải dùng giọng nói khàn khàn đứt quãng nói: “ Thiệu Chuẩn... đừng mà...”

===

“Đừng mà...” ư? Tinh tướng! =]]

21. Chương 21

Tơ máu đều liếm hết, chỉ còn lại một hình dấu răng khắc ở trên cổ Khang Kế. Thiệu Chuẩn dọc theo dấu răng nhẹ nhàng liếm một vòng, chợt nghe thấy Khang Kế đột nhiên phát ra thanh âm khêu gợi như vậy, ngẩng đầu lên, từ trên nhìn xuống Khang Kế phía dưới. Loại này thanh âm Thiệu Chuẩn có nghe qua, Thiệu Chuẩn biết Khang Kế lúc này như thế nào rồi. Vốn là muốn dùng nước miếng giúp hắn tiêu độc, lại không dự đoán được được đến kết quả như vậy. Thiệu Chuẩn trong lòng lại là thỏa mãn, cũng là buồn cười.

Nhìn Khang Kế ánh mắt mê muội, đây là hình ảnh xuất hiện trong mộng xuân... Thiệu Chuẩn trong lòng căng thẳng, sắp cúi đầu xuống hôn môi, đột nhiên nghe có nói tiếng cùng tiếng bước chân hướng lại đây. Thiệu Chuẩn cả kinh, nhanh đứng dậy nghiêng tai nghe ngóng, hẳn là còn tại lầu bên kia, lập tức sẽ qua đây. Dường như là bảo an trường học tuần tra buổi tối. Thiệu Chuẩn kéo Khang Kế đã muốn thanh tỉnh, giẫm lên bậc cửa sổ phòng dụng cụ, hai người song song vừa đứng vững, liền cách cửa sổ nhìn thấy hai người bảo an nói nói cười cười lấy đèn pin chiếu chiếu rồi rời khỏi.

” Hô!” Thiệu Chuẩn và Khang Kế cùng nhau nhẹ nhàng thở ra, nhìn nhau cười. Cười xong Khang Kế bỗng dưng nhớ tới tình trạng bản thân tình dục bốc lên vừa rồi, không khỏi xấu hổ vô dụng, đỏ mặt, đem ánh mắt dời, lắp bắp nói: ” Ách, thời gian không còn sớm, chúng ta, chúng ta... về nhà đi.”

Trời tối, Thiệu Chuẩn thấy không rõ lắm biểu tình Khang Kế, nhưng từ khẩu khí của hắn cũng có thể đoán ra hơn phân nửa. Không khỏi buồn cười, muốn đùa đùa hắn, cố ý tiến lên giữ chặt tay Khang Kế, cúi đầu hỏi: ” Khang Kế, cậu từng hôn môi chưa? ”

Mặt Khang Kế từ ửng đỏ biến thành bạo đỏ. Người này, người này, thế nhưng còn dám hỏi, không phải là cùng cậu ta sao? Chẳng lẽ nói buổi tối ngày đó Thiệu Chuẩn thật là uống rượu xong một chút cũng không nhớ rõ?! Nghĩ đến ánh trăng một đêm kia, còn có Thiệu Chuẩn dưới ánh trăng, Khang Kế lại bắt đầu rục rịch. Thật khát, Khang Kế nuốt nuốt nước miếng quay đầu đi, thấy Thiệu Chuẩn trong bóng đêm loáng thoáng cười với mình, không khỏi thân thể cứng đờ.

Thiệu Chuẩn thấy Khang Kế không nói chuyện, cười cười xích lại, ở bên tai Khang Kế thấp giọng nói: "Không bằng, để cho tôi dạy cậu đi..." nói xong, liền kéo đầu Khang Kế qua hôn lên.

Ấn, thật thoải mái ~ Khang Kế hé miệng thừa nhận nụ hôn, cùng Thiệu Chuẩn đầu lưỡi dây dưa thật ngọt ngào, thật vui vẻ. Khang Kế thân thủ đem Thiệu Chuẩn một lần nữa gắt gao ôm vào trong lòng. Dùng phương thức luyện qua vô số lần trong mộng, thoát quần áo Thiệu Chuẩn, từ phía dưới vói tay vào vuốt ve thân thể tuyệt vời của Thiệu Chuẩn. Từ thắt lưng hướng lên trên đụng đến đầu vú, khinh niết chậm rãi, sau đó chợt nghe thấy tiếng rên rỉ của Thiệu Chuẩn biến mất trong miệng mình. Thân thể cậu ấy rõ ràng biến hóa, vòng eo biến nhuyễn, hạ thân lại biến cứng rắn.

Lâng lâng lâng lâng, Thiệu Chuẩn kích động như vậy là vì mình. Khang Kế càng ngày càng cơ khát, buông đầu lưỡi đã muốn tê liệt, công kích xuống phía dưới cổ Thiệu Chuẩn. Giống Thiệu Chuẩn vừa rồi đối đãi hần, nhẹ nhàng mà cần, dùng sức liếm. Xuống tay cởi bỏ quần Thiệu Chuẩn, Thiệu Chuẩn tránh hai cái lại vô lực tránh tiếp, để Khang Kế mở quần, xuống tay cầm trụ trọng điểm của mình, qua lại bộ lộng. Thiệu Chuẩn nhịn không được khoái cảm run run, rốt cuộc tự chủ không được, đem toàn bộ thân thể nhuyễn trên người Khang Kế, rồi cúi đầu phát ra tiếng rên rỉ giống như đang khóc bình thường.

Khang Kế đem Thiệu Chuẩn đặt lên cái đệm trong phòng, phủ phục trên người Thiệu Chuẩn. Hôn môi, vuốt ve đã muốn không thể thỏa mãn, Khang Kế chịu đựng dục vọng của mình, cởi ra quần Thiệu Chuẩn, như khi tự an ủi bản thân mà đối đãi Thiệu Chuẩn. Nhìn Thiệu Chuẩn giống như con cá thiếu nước mà giương miệng suyễn khí, vừa thỏa mãn vừa thương cảm. Rất muốn đem Thiệu Chuẩn cởi sạch nha, rất muốn nhìn thấy Thiệu Chuẩn xinh đẹp như đêm Trung thu ngày đó. Nhưng là, nhưng là... nhưng là, đây là mùa đông, mọi người đều ăn mặc quá dày... Nhìn trên người Thiệu Chuẩn áo lông lại thêm áo khoác, Khang Kế thực muốn khóc.

Càng ngày càng cứng rắn, càng ngày càng nóng, Khang Kế gia tăng vài cái, rốt cục, Thiệu Chuẩn một mảnh sao hiện lên, chìm vào hắc ám. Đây là lần đầu tiên Thiệu Chuẩn dưới sự trợ giúp của người khác đạt được thỏa mãn. Nằm trong bóng tối, Thiệu Chuẩn tinh thần tiệp hồi, không biết nên như thế nào đối mặt tình trạng như vậy. Nhìn Khang Kế ngồi ở bên cạnh đang ngậy ngốc nhìn mình, Thiệu Chuẩn bình sinh lần đầu tiên có chút vô thố. Nằm nửa ngày, cũng trầm mặc nửa ngày. Thiệu Chuẩn hướng Khang Kế vẫy vẫy tay nói: "Lại đây!" nói ra mới phát hiện mình thanh âm khàn khàn, cúi đầu, ôi nghe lên thực gọi cảm. Thiệu Chuẩn mặt đỏ đỏ lên, may mắn trong bóng đêm ai cũng thấy không rõ.

Khang Kế nghe lời cúi xuống đi qua, nghĩ Thiệu Chuẩn muốn nói gì, ai biết Thiệu Chuẩn một phen nhéo vai hần, đem hần ném tới cái đệm bên kia, không đợi hần đứng lên liền xông đến, đem hần đặt lên cái đệm không cho động đây.

" Cậu, cậu muốn làm gì? " Khang Kế bị hành động của Thiệu Chuẩn dọa sợ, lắp bắp hỏi.

" Giúp cậu! " Thiệu Chuẩn cắn răng đáp. Nói xong, tuyệt không ôn nhu kéo quần Khang Kế, một phen cầm bộ vị trọng điểm đã sưng đến muốn bắn ra, cao thấp bộ lộng một chút, chợt nghe thấy Khang Kế thanh âm trở nên khàn khàn còn xua tay nói: " Không, không, không cần..." Khang Kế sợ bản thân mất mặt trước mặt Thiệu Chuẩn, xoay xoay, muốn giãy, lại bị trảo (quắp lấy) càng nhanh.

Khang Kế bị Thiệu Chuẩn không nói một lời cũng không đình chỉ công kích hạ đo ván, rốt cục đành buông lỏng giây dụa. Khoái cảm một tầng một tầng chồng chất đi lên, Khang Kế dần dần tinh thần không rõ,

nhìn mặt Thiệu Chuẩn, theo tâm ý nói: ” Thiệu Chuẩn, hôn mình...”

Lời này nói ra, là làm nũng mang theo tình dục, Thiệu Chuẩn cười cười. Thật đáng yêu, như thế nào sẽ có người đáng yêu như vậy? Tay không ngừng, cúi đầu xuống hôn môi Khang Kế, nghe thấy tiếng Khang Kế thỏa mãn thở dài.

” Khang Kế, yêu mình sao? ”. Thời điểm Thiệu Chuẩn hôn thanh âm mơ hồ.

” Yêu.” Khang Kế thở hổn hển.

” Có bao nhiêu yêu? ”

” Không thể cân nhắc.”

” Yêu đến chết? ”

” Yêu đến chết.”

” Khang Kế, cậu nhớ kỹ cậu hôm nay nói gì, tôi sẽ khiến cho cậu thực hiện không hơn không kém.” Thiệu Chuẩn thanh âm trầm thấp, dường như ma quỷ ám dạ mê hoặc người. Đối với Thiệu Chuẩn, Khang Kế trừ bỏ gạt đầu không có biện pháp khác. Thiệu Chuẩn gợi lên khóe miệng cười cười, tốc độ nhanh hơn, đem dục vọng Khang Kế kết thúc.

Thiệu Chuẩn không hề nhìn hấn, đứng dậy tự sửa sang lại quần áo. Khang Kế ngẩn người, vừa rồi nhiệt tình cùng yêu ngữ như thế nào đột nhiên liền tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi? Thiệu Chuẩn rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Chính mình hoàn toàn không hiểu ý nghĩ biến ảo của Thiệu Chuẩn.

” Nhanh đứng lên, hôm nay chúng ta xem ra là phải trèo tường đi ra ngoài, cậu được không? ” Thiệu Chuẩn thanh âm phi thường thanh tĩnh, dường như vừa rồi hai người cũng không phải tình dục, mà chính là một hồi trò chơi.

Khang Kế đứng dậy, một bên mặc quần, bên có chút ủy khuất nói: ” Nhưng là, vừa rồi chúng ta...”

” Chúng ta cái gì? ” Thiệu Chuẩn vẽ mặt kinh ngạc, nhìn Khang Kế trong chốc lát, mới đột nhiên cười nói: “Namsinh cùng nam sinh trong lúc đó giúp đỡ tương trợ, này thực bình thường nha, cậu còn để ý? ”

Bình...thường? Khang Kế hoàn toàn bị Thiệu Chuẩn dùng một cây gậy đánh cho hôn mê rồi. Trong lòng đông lạnh đông lạnh. Đây ở trong mắt Thiệu Chuẩn chính là chuyện bình thường? Kia... cậu ấy cùng bao nhiêu người làm qua chuyện như vậy? Khang Kế một bên lau sạch, một bên ủy khuất muốn rơi lệ, người mà mình toàn tâm toàn ý yêu, thì ra cùng ý nghĩ của mình hoàn toàn bất đồng. Mặc quần áo, Khang Kế đột nhiên lớn tiếng nói: ” Để ý, mình phi thường để ý!”

Thiệu Chuẩn sững sốt một chút, đột nhiên nở nụ cười. Lại gần ôm lấy Khang Kế, nói: ” Để ý liền để ý đi, cậu muốn như thế nào mới không ngại, cậu nói xem.”

” Cậu, cậu, cậu không cùng người khác như vậy mình sẽ không để ý!”. Nhìn thấy Thiệu Chuẩn giống như đang dở tiểu hài tử mà dở dành mình, Khang Kế đột nhiên có chút đúng lý hợp tình mà nói.

” Không cùng người khác... làm gì? ” Thiệu Chuẩn cổ tình khó hiểu hỏi.

Khang Kế mặt có một chút nóng lên, người này như thế nào như vậy a? Mình nhìn thấy thật là Thiệu Chuẩn sao? Kì kèo nửa ngày nói: ” Như vừa rồi cùng mình vậy, không được. Không thể cùng người khác làm chuyện như vậy.”

Thiệu Chuẩn vòng quanh Khang Kế dạo qua một vòng, cao thấp đánh giá, nói: ” Vì cái gì? Khang Kế, cậu cảm thấy cậu cùng người khác có cái gì bất đồng? ”

” Mình, mình, mình... Mình mặc kệ, dù sao chính là không được! ” Khang Kế tìm không thấy lý do, nhìn Thiệu Chuẩn vừa muốn mở mồm, chạy nhanh qua hôn trụ này cái miệng chọc người tức chết.

Thiếu chút nữa lại hôn ra lửa rồi, Thiệu Chuẩn nhanh tay một phen đẩy Khang Kế ra, nói: ” Tốt lắm, tốt lắm, mình đồng ý.” Lại nháo nữa thì đêm nay cũng đừng mong về nhà. “Đi thôi, về nhà khăng định nghe mắng.”

Khang Kế thấy Thiệu Chuẩn đáp ứng, lập tức liền cười hoài. Càng nhìn Thiệu Chuẩn càng thấy đáng yêu, này Thiệu Chuẩn từ nay về sau liền thuộc về mình, chính mình một người. Nghĩ vậy, Khang Kế đi theo phía sau Thiệu Chuẩn một đường ngây ngô cười. Cho dù về nhà ai mắng, cũng cam tâm.

22. Chương 22

Theo một ngày này bắt đầu, hai người đều yêu thích mặc áo lông cao cổ. Theo một ngày này trở đi, hai người ở mỗi ngày gần gũi ánh mắt tiếp xúc có nhiều hơn chút hàm nghĩa khác. Theo một ngày này về sau, tuy rằng chưa có vạch trần bí mật thư tình, nhưng thân thể đã muốn không có ngăn cách. Theo một ngày này tiếp tục, hai người đều cảm thấy chính mình rơi vào vực sâu của đối phương.

Trước buổi chiều đêm Giáng Sinh, trong phòng học một mảnh hỗn loạn. Lớp học căn bản không có người nghe giảng, nhất là các nữ sinh hưng phấn, trên mặt đều mang theo xuân được tươi cười. Khang Kế như ở trong rừng tiếng ong ong, ngồi ở cuối lớp úp sấp lên bàn chợp mắt, nghiêng đầu giấu mặt trong khuỷu tay, vẻ mặt đang hồng, đối với buổi tối sắp đến hân nhin không được ý nghĩ kỳ quái.

Ý nghĩ kỳ quái, quả thật là muốn nhập ma, bởi vì sự thật cũng không thuận theo suy nghĩ, nằm trong tình trạng nhập mờ rồi. Cuối giờ, Khang Kế dắt xe ra cổng trường, còn không có kịp đem lễ vật ra đã thấy Thiệu Chuẩn ở xa xa nhìn mình liếc mắt một cái rồi thực bất đắc dĩ chui vào xe ba ba. Ba Thiệu cổ tình

ngày này tới đón con, Khang Kế oán thầm, thực biết chọn thời gian.

Một đường vô tình, về đến nhà, ăn cơm vẫn là hữu khí vô lực, Khang Kế đang buồn bực.

” Anh hai, hôm nay không ai hẹn anh sao? “. Em gái ăn khò khè khò khè còn có dư thừa miệng hỏi đến nỗi đau này.

Khang Kế đảo cặp mắt trắng dã nói: ” Vốn là có, sau lại sẽ không có.”

” Oa, anh hai đẹp trai như vậy cũng sẽ bị nữ sinh cho leo cây? Nữ sinh này cũng quá không có mắt đi? “. Em gái nhăn tình sáng lên, nói xong liền biểu tình hưng phấn hoàn toàn không giống như lời nói.

Khang Kế nuốt một lúc hai miếng cơm cho hả giận, quay đầu đi, chỉ một lòng nghĩ đến bộ dáng Thiệu Chuẩn hôm nay trước khi rời đi nhìn mình. Không để ý em gái ba xạo.

Con cũng đến niên kỉ mỗi tình đầu a. Ba Khang mẹ Khang nhìn nhau cười, thời gian qua thật sự là nhanh. Mẹ Khang mở ví, đưa tiền cho Khang Kế, nói: ” Mang theo em đi ra ngoài chơi đi con, đừng buồn bực.”

” Không muốn đi.” Khang Kế không ngẩng đầu.

” Em đi!” Khang Hồng một phen muốn cướp lấy tiền, lại bị mẹ Khang chụp được. Mẹ Khang vỗ vỗ vai con trai, nói: “ Đi chơi đi thôi, người trẻ tuổi mà theo người già chúng ta ngồi ở nhà, giống cái gì? ”

” Đúng vậy, đúng vậy, anh mà ngốc trong nhà ba mẹ cũng sẽ buồn bực, anh là siêu đại bóng đèn nha.” em gái đã ở một bên hát đệm.

Mẹ Khang làm thế vỗ Khang Hồng một chưởng, đánh nàng cái tội nói lung tung. Khang Kế ngẩng đầu nhìn thấy mẹ khuôn mặt tươi cười cùng em gái ánh mắt lượng lượng, rốt cục vẫn là tiếp lấy tiền, kéo em nó xuất môn.

Cưỡi xe mô tô, gió lạnh thổi, nghe em gái ở phía sau nói hươu nói vượn, Khang Kế tâm tình tốt lên rất nhiều. Đi hơn nửa giờ, tay và mặt đều đông lạnh tê cứng hai người mới dừng lại tìm chỗ gửi xe. Xoa tay lẫn nhau rồi cười hì hì nắm tay đi dạo phố.

Dịp Giáng Sinh trên đường thực náo nhiệt, người đi đường như mắc cửi. Nơi nơi đều là thánh ca, cây thông Noel, ông già Noel, mỗi một chỗ đều có một cái hóa trang. Khang gia huynh muội chỉ là xem náo nhiệt, nửa xu tiền cũng luyến tiếc phí hoài. Khang Kế vốn cũng không muốn tiêu tiền, nhưng Khang Kế làm anh trai nhìn thấy các nữ sinh xinh đẹp chung quanh mỗi người trên tay đều có lễ vật, lập tức nổi lên tâm không tha, như thế nào cũng không thể để cho Khang muội chịu ủy khuất, nhất là muội muội có hiểu biết như vậy. Liền dừng lại nói với em gái: “Em gái, em nói, em nghĩ muốn cái gì, anh hai mua cho em.”

Khang Hồng nhìn nhìn bộ dáng thành khẩn của anh trai, có chút cảm động. Tròng mắt vòng vo lại chuyển, hồi lâu mới nói: “ Em muốn ăn kem.”

” Trời lạnh như thế...” Khang Kế lập tức có chút khó xử: “ Mẹ biết sẽ nắng, đổi khác đi.”

” Vậy đổi...” Khang Hồng đột nhiên cười cười, đi qua ôm lấy lưng anh trai, nói: “ Đổi anh hai công em đi mua kem đi.”

” Công em không thành vấn đề, nhưng kem không được.” Khang Kế bày ra bộ dạng anh trai uy nghiêm liên tục xua tay.

” Được rồi.” Khang Hồng nhảy lên lưng anh trai, tâm tư nhỏ nhỏ vì anh trai tính tiền: “ Vậy công em đi ăn thịt bò nướng đi.”

Nghe em gái tâm nguyện luôn nhỏ như vậy, Khang Kế còn có thể không rõ sao? Công Khang Hồng trên lưng, cũng không quản trên đường có hay không người xem, có hay không người cười, một đường cùng em gái nói nói cười cười, đi đến quán thịt bò nổi danh nhất ở đây.

Này hết thấy đều được Thiệu Chuẩn thu vào trong mắt. Thiệu Chuẩn một thân chính trang ngồi trong xe, một mình im lặng, đem theo một tia vui sướng đến, mãi cho đến sau lại dần dần lạnh như băng, đều không có người chú ý.

Hôm nay là con trai một vị bằng hữu của ba Thiệu thừa dịp Giáng Sinh tổ chức hôn lễ kiểu Tây Âu, mẹ Thiệu vừa vặn không ở nhà, ba ba trường hợp gấp gấp liền mang theo Thiệu Chuẩn thuận tiện dự tiệc ăn uống. Loại chuyện này Thiệu Chuẩn cũng gặp qua vài lần nên lơ đãng. Chỉ là hôm nay rõ ràng là có thể cùng Tiểu Dương cùng nhau trải qua, lại bị áp bách tới bên này giả ngoạn, thật sự là không tình nguyện.

Vội vàng ăn uống no đủ, tìm cái lý do với ba ba, đi vào trong xe nghỉ ngơi, thật sự là vô tâm tư xã giao với đám bằng hữu giả dối ton hót của ba ba. Thở dài, ngồi ở trong xe, nghe radio phát chương trình âm nhạc, cơ hồ muốn ngủ. Sau đó liền thấy được, vốn hẵn là người cùng mình cùng một chỗ kia, lưng công một người nữ sinh, khoải hoạt đi trên đường cái.

Nữ sinh kia mái tóc thật dài, ghé vào hõm vai Khang Kế, căn bản thấy không rõ diện mạo, theo cách ăn mặc xem ra là nữ sinh nhỏ tuổi. Nhưng Khang Kế, Khang Kế... Thiệu Chuẩn nhìn thấy rất rõ ràng, Khang Kế biểu tình là khoái nhạo thậm chí mang theo chút thương tiếc. Biểu tình này, ngay cả chính mình cũng chưa gặp qua, nay Khang Kế lại dùng nó đối với một người khác, một nữ sinh. Thấy Khang Kế càng không ngừng nghiêng đầu cười tùm tùm nói chuyện với nữ sinh, Thiệu Chuẩn chỉ cảm thấy da đầu đều muốn nổ tung, cổ họng gắt gao thắt lại, một câu cũng nói không nên lời. Chỉ có thể gắt gao cầm lấy volant xe, một đường nhìn chăm chăm Khang Kế biến mất ở con đường khác.

Thiệu Chuẩn chỉ cảm thấy cả người rét run, chưa từng có lạnh như thế. Ngày đó lời Khang Kế cùng mình nói không được cùng một chỗ với người khác vẫn vang ở bên tai, hiện tại hẵn liền cùng một người khác thân mật ở trên đường lớn khanh khanh ta ta*. Nghĩ đến hình ảnh vừa rồi Thiệu Chuẩn còn có ý muốn điên cuồng, nghĩ đến hết thấy đều tê tái.

Chính mình cự tuyệt hết thấy, thậm chí cự tuyệt quyền lợi trở thành một người bình thường, muốn cùng hẳn cùng một chỗ, kết quả lại đổi lấy điều này. Loại tư vị bị vô tình phản bội này làm cho Thiệu Chuẩn bị xoay chóng mặt, cơ hồ muốn nôn mửa. Cẩn rằng cẩn quá chặt chẽ, Khang Kế, ta sẽ không tha thứ người! Người chờ nhận trừng phạt đi! Nghĩ, khóe miệng gợi lên một tia cười tàn nhẫn, ánh mắt cũng là một mảnh lạnh như băng.

====

*khanh khanh ta ta: chàng chàng thiếp thiếp

====

Sắp ngược rồi, đau đớn quá... =.= Hai thằng con nít này!

23. Chương 23

Khang Kế vẫn sống rất vui, cảm tình tư mật được thỏa mãn, tình dục tư mật cũng được thỏa mãn, Khang Kế mỗi ngày không thể khắc chế biểu tình của mình, cứ cười hô hố, mặc dù có lúc cười trông rất ngốc.

Thiệu Chuẩn cũng rất vui, thậm chí còn đối xử với Khang Kế tốt hơn trước dịp Giáng Sinh nữa, dùng hết khả năng tìm thời gian để ở bên Khang Kế. Người cảm ta tình, giống như hai chú chim gõ kiến, hề có cơ hội thì hôn môi, dùng thân thể thăm dò biểu đạt thứ tình yêu chưa bao giờ nói ra miệng, hai người quả thực ngọt ngào.

Đáng tiếc vừa lúc gặp đợt rét đậm, hai người tuy rằng nhiệt tình như lửa nhưng lại không có cách để an ủi thứ nhiệt tình này. Nhiều lắm là vụng trộm ở nóc ga-ra nhà Thiệu Chuẩn hôn nhẹ, hoặc là ở phòng dụng cụ thể thao “kiểm tra” nhau, căn bản không có cơ hội có thể thỏa mãn thực sự một phát giống như lần trước. Thời tiết quá lạnh, đồ mặc quá dày, Khang Kế bởi vậy một lòng hi vọng mùa hè mau đến. Hi vọng mùa hè người nào đó sẽ mặc áo sơ mi cùng mình hôn môi, có thể cởi đến trống trơn cũng không cảm thấy lạnh, có thể da thịt thân cận, có thể... cái gì đều có thể.

Tình sắc, tình sắc, hàng đêm tình sắc. May mà, dù có bất mãn thì ngọt ngào vẫn là ngọt ngào.

Lại đến cuối năm. Năm trước, sau khi cùng Khang Kế lưu luyến chia tay, Thiệu Chuẩn về quê ăn Tết cùng cha mẹ, để cho Khang Kế một người cô đơn ở lại trấn nhỏ phụ giúp ba mẹ bán cá. Quảng thời gian Tết nhất trở nên đặc biệt dài, may mà còn có cá để bán, còn có bóng để đánh, còn có em gái để đùa. Cuộc sống này dù thế nào, không có Thiệu Chuẩn mỗi ngày đều trôi qua lặng lẽ như nhau mà thôi.

Qua năm, không vài ngày sẽ lại khai giảng, học kỳ hai sắp bắt đầu.

Tuy rằng Khang Kế thấy lạ là Thiệu Chuẩn sao còn chưa về, nhưng vẫn viết thư tình, một phong một phong cất trong hộp bánh bích quy chỉ chờ Thiệu Chuẩn trở về sẽ một lần gửi cho cậu ta. Cứ như vậy cũng đã vài năm viết thư tình, Khang Kế đã có thói quen đã biết cách biểu đạt tình cảm, rất nhiều lời buồn nôn không nên nói, những lời thề có nói cũng không có người tin tưởng, thậm chí những cảm xúc rất bình thường về cuộc sống đều có thể viết vào thư tình. Thiệu Chuẩn tất cả đều nhận. Quá thương cậu ấy. Khang Kế giờ đây mỗi lần nhớ đến Thiệu Chuẩn sẽ cảm thấy ngọt ngào, cảm thấy hưng phấn, bản thân hẳn cũng cảm thấy chính mình bất trị.

Trước khai giảng một ngày, Khang Kế ở tiệm cá nghe được tin tức của sau: Thiệu Chuẩn rốt cục đã trở lại.

Đêm đó hẳn hưng phấn đi đến nhà Thiệu Chuẩn. Nhìn bóng Thiệu Chuẩn in trên cửa sổ, tim Khang Kế đập loạn. Rất muốn đặt cậu ấy ở trong lòng hôn rồi lại hôn cho thỏa. Khang Kế kèm chế cơn kích động, lấy hòn đá nhỏ ném cửa sổ, mới ném một cái, đèn trong phòng đã tắt.

Khang Kế nghĩ Thiệu Chuẩn hẳn là sắp xuống lầu rồi, mới thu tay ngồi chờ trong rừng cây nhỏ. Một đợt thì đợt nửa giờ, đầu mùa xuân, ban đêm vẫn là lạnh vô cùng, Khang Kế run rẩy đợt cũng không đợt được Thiệu Chuẩn. Lòng có chút lạnh lẽo, thầm nghĩ phải chăng Thiệu Chuẩn không nghe thấy, tắt đèn là do vừa vận chuẩn bị đi ngủ? Vì thế lại đứng dậy, dùng đá gõ cửa sổ vài phát ngắt quãng.

Lúc này đây cửa sổ cũng không có mở ra như ý nguyện. Rõ ràng Thiệu Chuẩn ở trong phòng mà, Khang Kế không rõ đã xảy ra chuyện gì, trong lòng mơ hồ bất an, vì sao không để ý tới mình? Không cam lòng lại tìm thêm một nắm đá nhỏ, vẫn là từng viên từng viên ném lên, mãi cho đến khi giọng cô giáo Vương uy nghiêm vang lên: “Thiệu Chuẩn, con đang làm gì vậy? Đã trễ thế này, mau ngủ đi con.” Sau đó là tiếng Thiệu Chuẩn bình thản: “Không có việc gì, mẹ, con ngủ sớm rồi, chỉ là con mèo hoang đáng ghét đang phá cửa sổ mà thôi.”

Nghe xong lời này Khang Kế ngây cả người. Bàn tay cầm đá chậm chậm rơi ra, đá nhỏ lộp bộp rơi xuống đất. Xảy ra chuyện gì? Thiệu Chuẩn thế nào rồi? Khang Kế đứng dưới ánh trăng sáng sủa thật lâu nhìn cửa sổ, trăm tư nghìn tưởng không thể lý giải, trong lòng hoang mang rối loạn. Mãi đến lúc cảm thấy quá mệt mỏi mới chết lặng lết lê chân đi về nhà mình.

Thiệu Chuẩn nấp ở sau bức màn nhìn Khang Kế từ từ đi mất, càng đi càng xa. Dưới ánh trăng, ngay cả cái điểm đen cũng đã tiêu mất. Cũng không còn sức lực, cậu ta dựa theo bức tường chậm chậm ngồi bệt trên sàn nhà.

Xong rồi, chính mình xong rồi. Trả thù một tên phản bội tình cảm, chính mình nhưng lại còn thương tâm hơn cả hẳn. Thiệu Chuẩn cuộn người lại, chôn mặt vào giữa đầu gối, không biết làm sao. Nhớ đến biểu tình Khang Kế vừa rồi mang theo khó hiểu, mang theo không thể tin, mang theo ưu thương, Thiệu Chuẩn cơ hồ muốn bỏ cuộc, này rốt cuộc là tra tấn Khang Kế, hay là tra tấn chính mình đây?! Ngày mai thật sự còn phải tiếp tục ư?

Đương nhiên cần tiếp tục. Bởi vì nhiệt tình của Khang Kế sẽ không bởi vì điểm nhỏ ấy mà suy sụp đâu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Khang Kế mang theo đôi mắt thâm quầng cưỡi xe đến rừng cây nhỏ trước nhà Thiệu Chuẩn. Vô luận như thế nào, hôm nay phải nhìn thấy Thiệu Chuẩn, bằng không chính mình sẽ chết.

Khang Kế lúc này đây rất kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ a chờ. Rốt cục đợi được Thiệu Chuẩn xuất hiện. Nhìn xem thời gian, Thiệu Chuẩn thế nhưng đến trường còn sớm hơn bình thường, sẽ không phải là cũng nhớ mình đấy chứ? Khang Kế hưng phấn một chập, chờ Thiệu Chuẩn đi qua ngõ cua kia, qua nhà họ Thiệu, mình có thể đi qua nói chuyện với cậu ấy. Nhưng mà... Khang Kế buồn bực nhìn Thiệu Chuẩn lại rẽ qua hướng khác, đi qua nhà lớn, đi qua nhà kho, một lát sau, một mình cưỡi một chiếc xe hết sức đẹp để đi ra, quẹo vào khúc cua thẳng hướng mà đi.

Khang Kế hô một tiếng, mau chóng lên xe, trong khoảng thời gian nhanh như chớp, đã chạy song song với Thiệu Chuẩn.

“Thiệu Chuẩn, Thiệu Chuẩn, mình rất nhớ cậu đó.” Khang Kế đã quên buồn tủi tối hôm qua, nhiệt tình không thay đổi đem khuôn mặt tươi cười đối mặt Thiệu Chuẩn. Nếu không phải đang ngồi trên xe, khẳng định hẳn sẽ nhảy qua.

Thiệu Chuẩn thoáng dừng một chút, mới quay sang cười tủm tỉm nhìn Khang Kế nói: “Khang Kế, cậu sao lại ở đây? ”

“A?” Khang Kế bị Thiệu Chuẩn hỏi vấn đề lạ hoắc như vậy thì quá mức sửng sốt, bất an mơ hồ tối qua lại hiện lên trong lòng: “Thiệu Chuẩn, cậu sao vậy? Mình ở đây chính là muốn nhìn thấy cậu, cái này có gì kỳ quái sao? ”

“Khang Kế,” Thiệu Chuẩn hắc hắc cười hai tiếng, nói: “Khang Kế, cậu hẳn là nên tìm cô bạn gái đi, mỗi ngày theo một thằng nam sinh như tôi, có thấy ngu ngốc không? Tôi có cái gì đẹp để? ”

“Bạn gái?!” Xe Khang Kế một trận loạn choạng, nửa ngày mới trầm giọng nói: “Thiệu Chuẩn, cậu nói vậy, người mình thích là cậu, cậu không biết sao?”

“Thích tôi?” Thiệu Chuẩn cười có chút miễn cưỡng, đáng tiếc Khang Kế nhìn không thấy, bởi vì Khang Kế cũng một thân sầu não, ngây ngốc nhìn cuối đường. Thiệu Chuẩn đột nhiên lớn tiếng cười cười nói: “Khang Kế, đây là cậu lần đầu tiên nói với tôi là cậu thích tôi. Cậu chưa bao giờ nói, tôi sao biết được? Đáng tiếc cậu nói trễ rồi.”

“Cái gì trễ cơ? ” Khang Kế mạnh mẽ quay đầu nhìn chằm chằm Thiệu Chuẩn hỏi.

“Hôm nay chúng ta không cùng đường rồi, tôi muốn đi trước đón bạn gái của tôi. Gặp lại ở trường nhé, Khang Kế.” Thiệu Chuẩn vênh khéo miệng cười như không cười, nói xong đột ngột tăng tốc vượt qua Khang Kế rồi chạy vội đi.

Khang Kế lão đảo một cái, rốt cục vẫn là ngã. Ngã vào ven đường cùng với chiếc xe đạp, cứ thế không nhúc nhích mà nhìn bóng dáng Thiệu Chuẩn nhanh chóng vụt mất.

24. Chương 24

Ngày khai giảng. Quả nhiên, chuyện Thiệu Chuẩn và một nữ sinh cùng nhau ra vào trường học ngọt ngào trò chuyện, đồn đãi khắp trường rồi. Vương tử ban nhất (lớp I) Thiệu Chuẩn rất cục kháng cự không lại thanh xuân, có bạn gái. Năng lực bà tám thời buổi hiện đại thật sự là phi phàm, bạn gái là ai, bộ dạng thế nào, bối cảnh ra sao, thậm chí ngày sinh tháng đẻ bao nhiêu đều nhất nhị rõ ràng.

Khang Kế đối tin đồn này nọ cũng không quan tâm, nữ sinh kia là ai hoặc là cái gì cũng không trọng yếu, quan trọng là, người mà Thiệu Chuẩn yêu không phải hắn. Liên chỉ điểm này thôi, cũng đủ đá kích Khang Kế ngày ngày uể oải.

Khang Kế từng đi tìm Thiệu Chuẩn, muốn đem sự việc nói rõ ràng, nhưng Thiệu Chuẩn căn bản không cho hắn cơ hội, cậu ta bề bộn nhiều việc, bận về việc... cùng cái kia ” bạn gái ” ước hội. Một lần, hai lần, không có lần thứ ba, Khang Kế biết chính mình rốt cục đã vẫn hồi không được nữa.

Tuyệt vọng, thống khổ, thiếu niên mới ném sầu tư vị, dần dần đi, từ từ gãy yếu. Khang gia một nhà đều biết Khang Kế thất tình, lại không biết Khang Kế là vì một cái nam sinh thất tình. Một mạch an ủi sẵn sớ thuốc bổ, nhưng này đó đối với thiếu niên Khang Kế đang phiền não thì cái gì đều là vô bổ.

Khang Kế càng ngày càng không muốn đến trường, bóng cũng lười đánh, tình nguyện suốt ngày núp trong nhà và tiệm cá. Nhìn một con cá rõ ràng sống, đảo mắt đã ở trên tay mình không còn sinh khí, thật sự là hả giận.

Ngày một ngày một cứ như vậy qua đi. Mất thấy đã qua một tháng mà con vẫn là không vui lại, mẹ Khang cũng vui vẻ không nổi, nghĩ tới nghĩ lui, cùng ba Khang thương lượng đến thương lượng đi, đã rút ra một cái quyết định khó tưởng.

Cơm chiều, canh cá. Khang Kế một chút có một chút không mà ăn. Mẹ Khang nhìn nhìn con, thở dài nói: “ Tiểu Kế, mấy ngày này tới nay, mẹ xem con cũng không có lòng dạ học, mẹ và ba thương lượng một chút, nếu con nguyện ý, chúng ta liền cho con tạm nghỉ học, ở nhà nghỉ ngơi một học kỳ đi? Chờ em gái con thi xong, tâm tình con cũng tốt rồi, lại cùng em gái cùng tiến lên, được không? ”

” Tạm nghỉ học?!” Khang Kế vẻ mặt mê man, Khang Hồng nhãn tình sáng lên.

” Tốt, tốt, con thật muốn cùng anh hai làm đồng học một lớp nha.” Khang Hồng liên tục gật đầu, nói xong lại quay đầu nói với Khang Kế: “ Anh, tạm nghỉ học đi, đến lúc đó cùng em một lớp chúng ta cùng nhau trải qua.”

Tạm nghỉ học? Không cần gặp lại Thiệu Chuẩn? Hắn là tốt lắm, vì cái gì trong lòng có chút đau? Khang Kế ánh mắt hơi hoảng một chút, nói: “ Cám ơn ba mẹ, để con suy nghĩ một chút.”

” Ăn.” Mẹ Khang cũng không ép con, gấp đồ ăn cho con trai, nói: “ Ăn nhiều một chút, nhìn con gầy rồi.”

Này suy nghĩ, ước chừng suy nghĩ hai ngày, cũng không nghĩ ra cái gì rõ ràng. Khang Kế hận chính mình hãm quá sâu. Có lẽ, có lẽ, rồi đi là lựa chọn chính xác. Khang Kế nhìn trên cây mọc ra lá mới, xanh đến tỏa sáng. Đúng vậy, lá trên cây đều đã đổi thành lá mới, nếu đồng học cũng đổi thành mới, có phải hay không hết thấy đều qua đi?

===

Tội Tiểu Kế quá... Tặng Tiểu Kế một bài nè.

Thư Tình – Phạm Dật Thần (Dịch: Tiểu Thảo)

Bạn có biết rằng, nhìn bạn ngày càng tiêu tụy và gầy đi khiến tôi cảm thấy đau lòng...

Có khi tình yêu còn tàn nhẫn hơn cả thời gian,

khi yêu, người ta trở nên ngây dại và bất chấp tất cả.

Hãy quên nó đi, tình yêu đòi hỏi cả hai trái tim phải cùng lên tiếng gọi nhau.

Bạn uống say, bạn trở nên yếu đuối và không còn kìm nổi nước mắt.

Tôi biết, nỗi tuyệt vọng có khi còn lạnh giá hơn cả mùa đông.

Bạn ghét bản thân luôn sợ cô đơn,

thế nhưng lại đem lòng yêu một người thích tự do và ích kỷ.

Bạn mang theo bức thư tình duy nhất mà cậu ta viết cho bạn

để chứng minh rằng việc chọn cậu ta cho đến nay không phải là một sai lầm.

Nhờ bạn mà cậu ta thoát khỏi nỗi thê lương,

vì cảm kích mà cậu ta ôm bạn vào lòng và khóc.

Ôi thật đáng tiếc, tình yêu không phải vài giọt nước mắt hay mấy bức thư tình bạn à...

Có lẽ hơi tàn nhẫn khi nói ra điều này,

nhưng chờ đợi người khác mang hạnh phúc đến cho mình

thường luôn là những người có cuộc sống bất hạnh.

Ôi thật đáng tiếc, tình yêu không phải cố nén nước mắt và giữ lại mấy bức thư tình.

Vết thương lúc tỉnh táo lại đau đớn hơn lúc hôn mê...

Nếu cứ nhắm chặt đôi mắt và bước tiếp trên con đường sai lầm,

thì khi tình yêu thật sự đến với bạn, lúc đó làm sao bạn có thể nắm bắt nó...

====

Truyện này mà ngược tiếp nữa thì không phải Thư tình – Phạm Tĩnh, cho nên mình mới chia ra hai phần cho nó đau.

Khang Kế quyết định làm một trận bóng rổ cuối cùng, xem như một phương thức cáo biệt tốt nhất. Hơn nữa cũng muốn cùng đội bóng nói một chút, lâu như vậy tới nay, bọn họ chính là bằng hữu tốt nhất ở trường này.

Đội bóng thấy Khang Kế trở về từ trạng thái mê man, ai cũng đều thực nhiệt tình, đội trưởng cũng chỉ huấn Khang Kế vài câu rồi thôi. Khang Kế không kịp nói cái gì đã bị nhóm đội viên kéo ra sân, hôm nay không phải thường quy huấn luyện, là một hồi đấu đối kháng của khối, tuy rằng sân không lớn nhưng người xem thực nhiệt tình, mọi người vì niên cấp của mình mà hô to cổ lên.

Khang Kế ban đầu còn có chút không hòa nhập, nhưng trận đấu có loại sức mạnh đặc biệt, sức mạnh nhiệt tình mà chuyên chú đã kích hoạt Khang Kế. Trong tiếng hoan hô của đội cổ động viên năm nhất, Khang Kế đã quên cái gọi là tình yêu, đã quên cái gì Thiệu Chuẩn, toàn tâm toàn ý muốn thắng, muốn thắng, muốn thắng.

Cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không thấy, trong lòng chỉ có sân bóng mà thôi. Khang Kế tiến vào một loại trạng thái mà hắn vẫn thường xuyên có trong mỗi trận đấu, phi thường chuyên chú. Đến thời gian nghỉ giữa bàn, tiếng cười vang lên, năm nhất vẫn duy trì được điểm số mỏng manh. Đội trưởng tiến đến vỗ vỗ vai Khang Kế nói: “ Không sai, chú ý phối hợp, bảo trì trạng thái này.”

Khang Kế gật gật đầu, cười cười, tùy tay tiếp nhận nước và khăn mặt không biết là ai đưa qua, vừa nghe bàn chiến thuật.

Thực thích cảm giác trận đấu a. Tâm tình Khang Kế một chút một chút bay lên, sớm đem ý tưởng tạm nghỉ học ném ra sau đầu. Năm phút đồng hồ sau nửa bàn cuối bắt đầu, Khang Kế đem một thán qua buồn bực toàn bộ phát tiết hết, vận bóng, chuyển bóng, đột phá, hơn người, toàn trường liền nhìn thấy hẳn một người cao thấp tung bay, tiếng cổ vũ cổ lên bên cạnh sân bóng dần dần biến thành ” Khang Kế, Khang Kế...”

Nhưng đội năm hai cũng không phải yếu gì, sắp đến hai phút cuối cùng Khang Kế cướp được bóng, trực tiếp hạ người lấy đà, ném rổ trúng mục tiêu, đến hai phút mấu chốt sau đó năm nhất mới hạ xuống bại thế. Cuối cùng đội Khang Kế lấy tỉ số 68:64 mỏng manh mà thắng lợi.

Hoan hô, toàn trường hoan hô, đặc biệt thanh âm nữ sinh là lớn nhất, này tiếng hoan hô cơ hồ có thể xưng là toàn bộ tập thể hét chói tai. Khang Kế ngượng ngùng cười cười, phát phát tay, nghe được tiếng hoan hô trở nên lớn hơn nữa, Khang Kế cảm thấy rất vui, đơn giản giơ tay lên một trận vẫy loạn đáp lại khán giả. Tiếng cười vui tràn ngập toàn bộ sân bóng.

Đã lâu không có quang lâm, Khang Kế cả người tràn ngập khoái hoạt, tuy rằng một thân mồ hôi Khang Kế lại cười đến cực kì thoải mái. Hắn quyết định không nghỉ học, chơi bóng rổ khoái hoạt so sánh với luyện ái khoái hoạt, kém không có mấy. Cùng một đàn bằng hữu thôi thôi táng táng tắm giặt cãi nhau ầm ĩ xong, Khang Kế chủ động nhận nhiệm vụ thu thập dụng cụ, bồi thường mấy ngày nay lười nhác, mọi người cũng không chối từ, cười cười cùng hắn cáo biệt.

Một cái, hai cái, nhất nhất đếm rõ ràng, Khang Kế cầm chìa khóa chuẩn bị khóa cửa phòng dụng cụ. Quay người lại liền đụng vào một người. Khang Kế ngẩng đầu, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Thiệu Chuẩn biểu tình không rõ.

” Thiệu, Thiệu, Thiệu Chuẩn...” Khang Kế căn bản không nghĩ tới còn có thể một mình gặp được Thiệu Chuẩn, trong lúc nhất thời đem toàn bộ hào hùng vừa rồi quên mất, lại kéo tới một tên Khang Kế hề gặp được Thiệu Chuẩn liền thất ngữ: “ Cậu, cậu, cậu có chuyện gì sao? ”

“ Nha? Cậu còn nhớ rõ tôi là ai sao? ” Thiệu Chuẩn ánh mắt mỉ mỉ, khẩu khí rất nguy hiểm hỏi lại.

Lời này hẳn là mình hỏi cậu đi? Khang Kế đột nhiên nghĩ đến bạn gái Thiệu Chuẩn, thấp đầu, không còn khí lực và sự khẩn trương vừa rồi, mềm nhũn hướng bên cạnh thất thiếu nói: “ Để mình khóa cửa. ” nói xong, cũng không để ý Thiệu Chuẩn ở một bên, cắn răng tự cố đem cửa khóa lại, chuẩn bị rời đi.

” Khang Kế!” Thiệu Chuẩn một tiếng hừ lạnh, cầm trụ cổ tay Khang Kế, kéo ra bên ngoài: “ Đi theo tôi. ”

” Đi chỗ nào? ” Khang Kế lắc lắc tay, không bỏ ra, nhú mày hỏi.

” Nha? Khang Kế cậu cũng có cá tính? ” Thiệu Chuẩn quay đầu lại lạnh lùng nhìn Khang Kế: “ Hay là

nói, cậu sợ hãi... theo tôi một mình cùng một chỗ? ”

” Không, không thể nào!”. Quả thật là sợ hãi, Khang Kế trong lòng ngằm bực bản thân vô dụng, tuy rằng ngoài miệng nói lời tương phản, nhưng tự mình biết, chỉ cần là Thiệu Chuẩn nguyện ý, vô luận đem chính mình thế nào mình đều là không thể phản kháng.

” Vậy, cũng đừng hỏi đi đâu, dù sao cậu cũng không sợ.” Thiệu Chuẩn trên mặt không tiểu ý, Khang Kế có thể nhìn ra từ trong mắt cậu ta, Thiệu Chuẩn dường như... Dường như đang tức giận? Cậu ấy vì cái gì tức giận? Khang Kế nghiêng ngả lão đảo đi theo sau Thiệu Chuẩn, trong lòng không ngừng buồn bực, vì cái gì cậu ấy sinh khí lại lôi kéo mình? Cậu ấy đã sớm cùng mình không còn quan hệ, cậu ấy hẳn là cũng sẽ không tức giận với mình mới đúng?

Khang Kế miên man suy nghĩ, bị Thiệu Chuẩn lôi kéo như vậy chỉ là có chút không tình nguyện, kỳ thật trong lòng đã sớm vui mừng không rõ, lại cùng một chỗ sao, mặc kệ Thiệu Chuẩn đem mình đi đến nơi nào, đều là hạnh phúc.

25. Chương 25

Lúc này đây, vẫn là Thiệu Chuẩn lái xe chở Khang Kế thẳng đường mà chạy. Khang Kế không biết đi đến phương nào, cũng không để ý. Tay vòng qua thắt lưng Thiệu Chuẩn, đầu dựa vào lưng Thiệu Chuẩn, hít sâu một hơi, hận chính mình thật sự là vô dụng mà. Tham luyến ám áp nhất thời này.

Thiệu Chuẩn ở phía trước cũng là vẻ mặt mê man, bản thân nhất thời xúc động kéo Khang Kế tới bên người, rốt cuộc đúng hay không? Rốt cục vẫn là kháng cự không được sao? Nhìn Khang Kế tiếp nhận nước và khăn mặt trên tay nữ sinh khác, thấy Khang Kế cười với nữ sinh khác, xem Khang Kế cùng người khác tắm rửa. Lòng Thiệu Chuẩn một trận một trận buộc chặt. Thì ra, vẫn là không được. Khang Kế là của mình, vĩnh viễn chỉ có thể là của Thiệu Chuẩn này.

Khang Kế hết như lúc bị bệnh lần trước, bàn tay đặt trên lưng ôm lấy mình, hô hấp từng đợt từng đợt phả trên lưng mình. Thiệu Chuẩn cảm thấy trên người một trận một trận tê dại, quả nhiên vẫn là lâu lắm rồi, lâu lắm không gần gũi cậu ấy, thật sự là một đứa ngốc. Lâu như vậy tới nay thật không biết kẻ bị tra tấn là ai, thằng nhóc này lại sống vui sướng hơn mình nữa. Thiệu Chuẩn thực sự chẳng có sức mà oán hận.

Vòng mấy vòng, đến nơi. Đến rồi, Thiệu Chuẩn lại có chút do dự, vừa rồi là xúc động nhất thời, thật sự nên đưa cậu ấy vào? Hẳn nếu có thể không có mình vẫn có thể sống vui vẻ, mình có tất yếu phải đem hắn nhúng chìm?

“Ế, đây không phải nhà trọ lần trước đến chúc mừng sao? ” Khang Kế có chút buồn bực cũng có chút hưng phấn hỏi, nghĩ đến đêm hôm đó tựa như ảo mộng, nhớ lại làm trong lòng tràn ngập chờ đợi.

“Ừ, đúng đấy.” Thiệu Chuẩn giương mắt nhìn nhìn kiến trúc quen thuộc, nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu nói: “Quên đi, hôm nay xem như tôi sai. Khang Kế, cậu về nhà đi.”

“Về nhà? ” Khang Kế sững sốt một chút, này xem như lại một lần nữa cự tuyệt mình sao? Có người không phân rõ phải trái như vậy sao? Lôi mình đi lại bảo mình về, Thiệu Chuẩn cậu cũng quá mức tác quái rồi chẳng phải sao?! Khang Kế cho dù là Bồ Tát cũng sẽ phát hỏa thôi.

Khang Kế kéo Thiệu Chuẩn qua một cái, vẻ mặt nghiêm túc đi vào nhà trọ, không nói gì, đăng ký, lên lầu. Sau khi vào cửa, ầm Thiệu Chuẩn lên cánh cửa, dừ dừ nói: “Thiệu Chuẩn, không được đùa bỡn mình nữa! Mình không chịu nổi lần thứ hai.” Nói xong, hôn ập đến cứ như trận bão.

Một cái hôn này, hai người mới cảm giác bản thân giống như con thú hoang cơ khát, hết thấy đều buông xuôi, cố gắng ôm, cố gắng ép đối phương vào trong thân thể. Mong nhớ, rất mong nhớ. Kết thúc một trận cuồng hôn, kích tình mê mông, lại vô lực tiếp tục. Thiệu Chuẩn thở hổn hển, nhắm mắt lại, ngồi dưới đất nghĩ thầm, Khang Kế là của mình, chỉ có thể là của mình. Chính mình làm sao có thể chịu được, sao có thể chịu được chia lìa lâu như vậy? Đây không gọi là trả thù, thuần túy là tự ngược.

Mở mắt ra thấy Khang Kế vẻ mặt đỏ hồng ngồi dưới đất, cặp mắt sáng quắc nhìn mình, không khỏi buồn cười, chớp mi: “Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy à? ”

Khang Kế si ngốc nhìn, đưa tay tới vuốt mặt Thiệu Chuẩn, chậm rãi nói: ” Thật là đã lâu không thấy. Thiệu Chuẩn, mình rất nhớ cậu.”

Nói xong thì sát đến hôn môi, một phát ôm gọn lấy Thiệu Chuẩn, đặt ở trên giường, nằm úp lên người Thiệu Chuẩn. Nhìn Thiệu Chuẩn gần như vậy, Khang Kế nói không nên lời là chua xót hay là hoan hỉ. Làn da vẫn trắng như vậy, lông mi vẫn dài như vậy, đôi môi vẫn mê người như vậy. Thiệu Chuẩn, cái tên trong lòng niệm một lần rồi lại một lần, rốt cục hôm nay có thể nói ra. Khang Kế thì thảo bên môi Thiệu Chuẩn, ủy ủy khuất khuất nói: “ Thiệu Chuẩn, Thiệu Chuẩn, yêu mỗi mình thôi được không? Đừng yêu người khác? Đừng có bạn gái, được không?”

“Ồ? Vì cái gì? Vì cái gì tôi phải yêu mỗi mình cậu? Vì cái gì tôi không cần có bạn gái? ” Thiệu Chuẩn có chút buồn cười nhìn Khang Kế năn nỉ mình, cũng không đẩy ra, chỉ kê hai tay dưới đầu, biểu tình như cười như không mà hỏi lại.

“Bởi vì, bởi vì...” Khang Kế nhú mày, xoay người Thiệu Chuẩn lại. Trong lòng nóng nóng, Khang Kế nghiêng đầu chôn trong ngực Thiệu Chuẩn, rốt cục đem tâm tư ẩn giấu trong lòng mấy năm, giáp mặt nói ra: ” Bởi vì, Thiệu Chuẩn, mình rất thích cậu, nếu cậu yêu người khác, mình sẽ đau lòng lắm.”

“Đau lòng sao? Tôi không thấy vậy.” Lông mày Thiệu Chuẩn nhú lại, nghĩ đến tình cảnh hôm nay liền giận dữ, người kia vô tâm vô phế còn nói cái gì mà đau lòng?! Nói: “Tôi thấy hôm nay cậu rất vui vẻ mà? Còn ở đó vẫy tay với các nữ sinh đùa đến quên trời đất luôn ấy chứ.”

“Hi hi, hi hi,” Khang Kế cười gượng hai tiếng: “Mình còn không phải là khổ trung tâm hoan sao?” Thấy Thiệu Chuẩn vẫn là biểu tình băng sơn, nghĩ nghĩ, thở dài, dùng giọng điệu ai oán nói tiếp: “Mình nghĩ hôm nay là một lần cuối cùng, cho nên mới làm càn như vậy.”

“Cái gì một lần cuối cùng? ” Thiệu Chuẩn vừa nghe có chút mông lung, mắt nhìn chằm chằm Khang Kế

hỏi.

“Mẹ thấy mình gần đây không muốn đến trường, nói là để cho mình tạm nghỉ học ở nhà bán cá cũng tốt, mình đồng ý rồi. ” Khang Kế được Thiệu Chuẩn đồng tình mới đem chuyện hai năm rở mười nói hết.

“Tạm nghỉ học?! ” Thiệu Chuẩn ngăn ra, vội vàng muốn đứng dậy, lại bị Khang Kế ghì chặt xuống đó không cho động dậy, đành phải lúi đầu Khang Kế đang chôn trong ngực mình ra, bắt buộc hắn nhìn thẳng hai mắt mình, nói: “Tạm nghỉ học?! Cậu dám! Cậu tuổi này không đi học, làm cái gì?! Người nhà cậu điên rồi sao?!”

Khang Kế thấy Thiệu Chuẩn nói bằng giọng điệu lão khí hoành thu giống hệt ông cụ non, không khỏi trong lòng vui mừng, cười thầm hai tiếng. Cố tình vờ không hiểu chớp mi nói: “Mình không đi học cũng có thể bán cá, mẹ nói mình không kém hơn ba đâu. Họ mới không điên, là mình điên rồi. Mình rất ngốc, mình vẫn nghĩ đến cậu, mình không có cách nào, không thể tới gần cậu mà vẫn nhìn thấy cậu. Ba mẹ là dựa theo ý của mình mà quyết định thôi. Ai...”

Tư vị trong lòng Thiệu Chuẩn là nói không nên lời, rõ ràng là người này phản bội trước, mà sao bây giờ ngược lại thủ phạm là chính mình chứ? Nhưng là, dù thế nào cũng không có khả năng để Khang Kế rời xa mình nữa, không chỉ là hắn chịu không nổi, chính mình cũng vạn vạn lần không thể chịu nổi lần thứ hai. Thiệu Chuẩn ôm lấy Khang Kế hỏi: “Giáng sinh năm trước, mình không có cùng cậu, cậu trải qua như thế nào?”

“Giáng sinh năm trước?” Khang Kế không biết sao Thiệu Chuẩn lại chuyển đề tài nhanh như vậy, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: “Đi ăn thịt bò với em gái thôi.”

“Em gái? ” Thiệu Chuẩn đột nhiên muốn cuồng tiếu, thật không biết mình sao lại bởi vì lý do vớ vẩn ấy mà đưa ra quyết định điên cuồng như vậy. Thiệu Chuẩn cười buồn bã nói: “Cậu công em gái đi à? Thật đúng là lớn mật nha.”

“A? Cậu thấy hả? ” Khang Kế ngượng ngùng cười cười: “Em gái rất ngoan lại còn nhỏ, nó yêu cầu như vậy, mình sao lại không đồng ý được.”

” Vậy, cậu cũng công mình đi.” Thiệu Chuẩn cười tủm tỉm chậm rãi nói: “Cậu công mình đi một vòng quanh nhà trọ, mình đồng ý với cậu, không thương người khác, không có bạn gái.” Thiệu Chuẩn không biết là tâm lý gì, xem như là ghen ư? Ấn dấm với em gái người ta? Tự mình cũng cảm thấy bản thân nhàm chán quá chừng, nhưng là không nhận được.

” Công... công cậu?” Khang Kế ngây người.

===

*khổ trung tâm hoan: tìm niềm vui trong đau khổ

*lão khí hoành thu: làm bộ người lớn, ra vẻ già dặn

26. Chương 26

” Ân, có công hay không? ” Thiệu Chuẩn ánh mắt mị mị, khẩu khí trầm thấp. Kỳ thật biết đêm đó là em gái Khang Kế, tâm tư Thiệu Chuẩn đã sớm một mảnh mềm mại. Nhưng thấy Khang Kế khó xử như vậy, câu hỏi không khỏi càng cố ý bỏ thêm vài phần âm hiểm. Ấy da, ai kêu ta lại thích xem Khang Kế mang bộ dáng tội nghiệp nhìn ta?

Khang Kế giương miệng, nhìn Thiệu Chuẩn một hồi lâu mới gật đầu nói: ” Công. Nhưng là...” nói xong thiếp lên môi Thiệu Chuẩn thì thào: ” phải hôn đủ mới công.”

Hôn môi không điên cuồng kịch liệt giống như khi vào cửa, lúc này đây là ôn nhu ngọt ngào, còn mang theo chút thương tiếc. Thiệu Chuẩn không bởi vì tâm cơ khó được một lần đùa giỡn Khang Kế mà đi phản kháng, là yên lặng thừa nhận, lẳng lặng đáp lại. Lâu lắm lâu lắm, cần loại ôn nhu dễ chịu này. Giống như những cái cây gần như khô cạn, thời điểm một trận mưa tiền đến, sẽ dùng mỗi một cành lá, mỗi một nhánh rễ run run tiến lên đón nhận làn nước.

Một chút một chút thiếp hợp, một tắc một tắc dây dưa, thẳng đến khi hai người đều hôn không thở nổi. Thiệu Chuẩn chậm rãi mở to mắt, liền nhìn thấy Khang Kế ánh mắt ướt sũng nhìn mình. Cảm giác được Khang Kế và mình hạ thân cùng nhau cứng rắn, biết sâu thẳm trong mắt Khang Kế đại biểu cho cái gì, thân thủ đi xuống cách lớp quần bất lấy của Khang Kế, liền nhìn thấy Khang Kế nhẹ nhàng nhú nhú mày rên rỉ một tiếng.

” Có nghĩ muốn? ” Thiệu Chuẩn hỏi, trên tay lại cao thấp bộ lộng.

” Ân... muốn...” Khang Kế nhắm mắt, đã lâu không cảm thụ kích tình, Khang Kế thở hổn hển nhẫn nại chờ đợi.

” Vậy trước công đi, công xong mình liền cho cậu.” Thiệu Chuẩn cười cười, mở khóa kéo, cách càng gần mà bộ lộng lên xuống, thấp giọng triền miên nói.

” A? Ân...” Khang Kế chìm đắm trong kích tình, trong đầu nửa ngày không phản ứng lại Thiệu Chuẩn đang nói cái gì, đột nhiên cảm giác hạ thân chợt lạnh, tay Thiệu Chuẩn rời đi. Khang Kế mới mở ánh mắt mê man, sững sờ một hồi lâu mới kinh ngạc nói: ” Cậu không phải cũng rất muốn sao? ”, nói xong thân thủ cũng phủ lên hạ thân Thiệu Chuẩn.

Thiệu Chuẩn một bên tránh thoát tay Khang Kế, cười nói: ” Đúng vậy, mình không vội. Thế nào? Công không công? ”

Khang Kế đảo cặp mắt tròn trắng, hoàn toàn không hiểu ý tưởng của Thiệu Chuẩn, rõ ràng muốn, rõ ràng

giống mình đều cấp bách. Nhìn nhìn hạ thân Thiệu Chuẩn trướng đại, thở dài, đều như vậy, còn chấp nhất vấn đề công không công. Người này, thật là người sao? Hay trong não là người ngoài hành tinh đi?

” Được, mình công.” Khang Kế cắn răng, sửa sang lại quần áo hỗn độn, cúi lưng. Thiệu Chuẩn vui vẻ cười, ngồi lên lưng Khang Kế nói: ” Không cần đi ra ngoài, ở đây đi, mười vòng quanh phòng này.”

” Ừ, đều nghe lời cậu.” Khang Kế thở dài, công Thiệu Chuẩn đứng dậy.

” Trên đường không được dừng nha. Dừng sẽ không tính, phải đi cho hết, nghe không? ” Thiệu Chuẩn tiếp.

” Ân.” Khang Kế quả thực không có biện pháp với vị thần bốc đồng trên lưng này, gật đầu bắt đầu đi.

Khang Kế bước ra bước đầu tiên liền biết người này vì cái gì lại thêm một câu sau cùng. Hắn phía dưới khổ cực công, phía trên tay Thiệu Chuẩn dọc theo áo vói vào, đem nút áo một viên một viên mở ra, sau đó sờ hai lạp nổi lên trước ngực, vuốt ve. Khi khinh khi trọng, Khang Kế bị kích thích làm chân mềm nhũn, cơ hồ trụ không được, càng miễn bàn có còn muốn hay không tiếp tục công này Thiệu Chuẩn trên dưới một trăm cân (~50kg).

” Không được dừng, đi mau.” Thiệu Chuẩn hàm trụ vành tai Khang Kế cắn cắn, thấp giọng nói.

Bụng Khang Kế dâng hỏa từng mảnh từng mảnh bốc cháy, chân run run, lại đi thêm hai bước. Thiệu Chuẩn này yêu tinh, không thuận theo cứ bắt nạt mình. Lần này biến thành một bàn tay vuốt ve trước ngực, tay kia thì đi xuống thoát ra quần mới mặc lại, bởi vì đang đi khiến quần một chút sau liền rơi xuống. Hạ thân có cảm giác mát làm cho Khang Kế run lên một chút, dưới chân lại bị quần giữ khiến hắn thiếu chút nữa té ngã.

” Ngu ngốc, bước chân ra đi thôi.” Thời điểm nói lời này, thanh âm Thiệu Chuẩn phá lệ yêu mị, bình thường trong sáng giờ này mang theo chút khàn khàn. Khang Kế nghe lời nâng chân lên, để quần trên mặt đất, lại đi thêm hai bước, để Thiệu Chuẩn miệng tay không ngừng tác quái.

Khang Kế từng bước một gian nan đi tới. Cảm giác lưỡi Thiệu Chuẩn ở bên tai lưu luyến, làm cho da đầu hắn một trận một trận run lên. Cảm giác tay trái Thiệu Chuẩn lưu lại trước ngực, nhất sờ nhất phóng trong lúc đó đều là điện lưu. Cảm giác tay phải Thiệu Chuẩn vói vào quần lót trong nháy mắt cảm của mình đang cương, cảm giác trước mắt một mảnh mơ hồ, rốt cuộc thấy không rõ đường đi trước mắt luôn. Một chút một chút bộ lộng, ngón tay linh hoạt đùa bốn hai lạp cầu. Có thể cảm giác được phía sau Thiệu Chuẩn cũng càng lúc càng lớn, càng ngày càng nóng.

” A...” Hình ảnh trong đầu tán loạn, rốt cuộc nhìn không được, gục xuống rên rỉ ra tiếng.

” Ngu ngốc...” Thiệu Chuẩn đứng dậy, túm Khang Kế tay nhuyển chân nhuyển tha lên giường, thoát quần, đè ép lên.

” Thiệu Chuẩn, Thiệu Chuẩn, mình muốn...” Khang Kế mở to mắt cố gắng nhìn, hướng Thiệu Chuẩn năn nỉ.

Thiệu Chuẩn rút cuộc nhịn không được loại tán tỉnh này, đem hạ thân bỏ vào trong hai chân Khang Kế, theo bản năng trườn đưa. Một chút một chút, thật thoải mái, Thiệu Chuẩn nhịn không được thở dài: ” Ân... Khang Kế..... Cậu thật giỏi... Mình yêu cậu... Kẹp chặt chút, ngoan... ân...”

Khang Kế bị Thiệu Chuẩn va chạm cũng kích tình nổi lên bốn phía, trưởng lớn hơn nữa, hơi hơi hướng về phía trước đối với “chủ nhân” gật đầu. Trong lòng tuy rằng dục hỏa trung thiêu* lại trước sau cũng chưa có người chiếu cố, không khỏi ủy khuất. Thiệu Chuẩn qua lại ma sát giữa hai chân hần làm hần có chút đau, Khang Kế bất mãn tìm tay đem Thiệu Chuẩn kéo lại đây, xoa chính mình, tội nghiệp nói: ” Thiệu Chuẩn, Thiệu Chuẩn, mình, mình... mình đi...”

Thiệu Chuẩn bị Khang Kế lay lay mới hồi tỉnh thần chí, cảm thấy áy náy, cũng gắng sức giúp Khang Kế đùa bỡn.

Ngoài phòng một mảnh yên tĩnh, trong phòng một mảnh hỗn độn. Thế giới chỉ còn lại có lẫn nhau. Hai thiếu niên nhiệt tình, một lần lại một lần, thăm dò thân thể, thỏa mãn thân thể, rốt cục một giường hai thân đều là tinh dịch, hư nhuyễn đến nỗi một ngón tay cũng không động đậy nổi mới cảm thấy mỹ mãn, tựa vào đầu giường nói chuyện phiếm.

” Thiệu Chuẩn, bên trong đùi mình đều bị cậu phá hư...” Khang Kế cảm giác được nhẹ nhẹ đau, cắn răng nói: ” Cậu từ chỗ nào học chiêu này? ”

Thiệu Chuẩn vừa có chút đắc ý vừa có chút ngượng ngùng: ” Bản năng, loại sự tình này học với ai? ”, nói xong, búng chân Khang Kế nhìn nhìn, quả nhiên hồng thành một mảnh, không khỏi thán mắng chính mình súc sinh.

” Hừ, lần sau, mình cũng muốn làm lại, đem cậu làm cho rách da.” Khang Kế phát huy tinh thần dân quyền quốc pháp.

” Hảo, hảo, hảo, cậu làm như thế nào đều được.” Thiệu Chuẩn cũng cười.

” Thiệu Chuẩn...” Khang Kế đột nhiên nhớ đến, quay đầu sảo lo nhìn Thiệu Chuẩn nói: ” Vậy bạn gái cậu làm sao bây giờ? Cậu như thế nào cùng nàng nói chia tay? ”

” Nói chia tay cái gì? Căn bản không cần chia tay nha.” Thiệu Chuẩn không cho là đúng, híp mắt cười, trong ánh mắt tất cả đều là ác chất.

” Cái gì?! ” Khang Kế lửa hừng hực trong một tiếng liền bốc lên, chống tay nhô dậy, lại cả người vô lực đổ về trên giường, đành phải vừa tức vừa thương tâm trừng mắt Thiệu Chuẩn: ” Cậu vừa rồi bao nhiêu lời hết thấy đều là gạt mình?! ”

Thiệu Chuẩn vốn chính là đùa Khang Kế chơi, thấy Khang Kế rõ ràng tưởng thực, nước mắt đều nhanh rơi xuống, cũng hoảng sợ nhanh miệng nói: "Mình không lừa cậu! Mình nói không cần chia tay, là vì mình với nàng cho tới bây giờ chưa từng cùng một chỗ! Ngụ ngốc, đừng tức giận."

"A?!" Khang Kế không tin, đối với tính tình Thiệu Chuẩn âm tình bất định hoàn toàn không tin: "Mình rõ ràng thấy các cậu ra song nhập đôi*."

"Ai, đó là nàng nhờ mình hỗ trợ." Thiệu Chuẩn giải thích, lại là một câu chuyện tình yêu xưa, nhờ Thiệu Chuẩn kích thích một chút đến người mà nữ sinh hữu tâm, Thiệu Chuẩn cũng liền thuận thế kích thích một chút người mình hữu tâm. Chỉ đơn giản như vậy.

"Kia, kia, kia," Khang Kế nghĩ nghĩ, vẫn là không tình nguyện, lắp bắp nói: "vậy cậu bây giờ còn phải giúp nàng sao? ", nhìn nhìn Thiệu Chuẩn, một phen ôm qua: "Không cần, không được, diễn trò cũng không cho." (*)

Thiệu Chuẩn trong lòng ngọt ngào, lại cảm thấy buồn cười hành vi này của Khang Kế, liền tục gật đầu nói: "Hảo, cậu nói không được mình chỗ nào còn dám. Ngày mai liền cùng nàng tan đi."

"Hắc!" Ánh mắt Khang Kế trong suốt nhìn Thiệu Chuẩn, khoái hoạt vô cùng.

===

* dục hỏa trung thiêu: lửa đốt bên trong

* ra song nhập đôi: đi ra hai người đi vào đôi người

27. Chương 27

Khang Kế không nghỉ học, trừ bỏ em gái có chút buồn bực, những người khác đều là vui mừng. Khang Kế sống lại, đến trường, chơi bóng, bán cá, yêu đương vụng trộm, một cái cũng không thể thiếu.

Sau khi hai người hòa hảo, một cái cuối tuần Thiệu Chuẩn lập tức thu được bảy tám phong thư tình. Một phong một phong theo đúng kì hạn mà đọc hết. Liên tưởng đến cuộc sống của Khang Kế và cảm tình hắn dành cho mình, Thiệu Chuẩn cảm động cơ hồ muốn đổ lệ, trong lòng thầm mắng tiểu tử này càng ngày càng phiền tình.

Trong trường học điên cuồng truyền đi thông tin Thiệu Chuẩn vương tử cùng bạn gái ngựa bài, mà vị bạn gái cũ này của Thiệu Chuẩn liền lấy vận tốc ánh sáng đầu nhập vào ôm ấp của người khác, mấy tin tức bất quá như vậy quả thực là nguồn suối khoái hoạt của vườn trường. Các nữ sinh khoa trường lú rú, các nam sinh mặt mờ trên choker. May mà ba vị đương sự đối với việc này giữ kín như bưng, mang theo một bộ dáng

không bị thương tổn gì. Bạn gái cũ Thiệu Chuẩn hạnh phúc cùng bạn trai mới, Thiệu Chuẩn trước sau như một lễ phép lành đậm, làm cho nhân vật Thiệu Chuẩn bi tình càng thêm sáng chói trong cảm nhận của nữ sinh, Thiệu Chuẩn thật sự là một hảo nam nhân a.

” Hừ, xì.” – đây là cái nhìn nhất quán của Khang Kế đối việc này. Thời điểm nói như vậy Khang Kế chỉ có thể hung hăng liếc mắt cái tên đang ngồi một bên cười đến thực ác liệt Thiệu Chuẩn. Cái thể đạo gì đây, tên này gian ác như vậy còn có thể trở thành thần tượng?! Khang Kế tức giận bất bình rất nhiều, càng ra sức đi chơi bóng rổ. Đã có thần tượng Thiệu Chuẩn, mình chỉ có theo phương diện khác xuất đầu lộ diện, aiz...

Mất thấy sau sự kiện này càng có nhiều nữ sinh hướng Thiệu Chuẩn thổ lộ, Thiệu Chuẩn đều lấy tư thái vu sơn tư vân* dịu dàng cự tuyệt, cũng không ngờ càng tăng thêm mị lực cho cậu ta. Đối với các nữ sinh ngu muội, Khang Kế cảm giác bất đắc dĩ sâu sắc.

Mỗi ngày, hai người ở trong phòng dụng cụ “diễn luyện” xong, Khang Kế mệt mỏi hay nói giỡn: “ Thực hần là để cho các nữ sinh nhìn xem bộ dáng cậu vừa rồi, xem các nàng có còn nhận biết nổi không vương tử cậu.”

“ Vương tử? ” Thiệu Chuẩn hừ một tiếng nói: “ Ngây thơ! Các nàng nghĩ như thế nào, tôi mới không cần.” Đột nhiên Thiệu Chuẩn quay đầu đối Khang Kế cười cười nói: “ Hắc hắc, ta chỉ cần làm lão công của người liền thỏa mãn.”

“ Lão công? ” Khang Kế nhất thời không phản ứng lại, quay đầu nhìn thấy Thiệu Chuẩn cười đến thực tà ác, không khỏi buồn bực nói: “ Hai ta đều là nam, còn có thể kêu lão công lão bà sao? ”

” Ngu ngốc.” Thiệu Chuẩn đảo mắt trợn trắng, ngay cả câu thân mật tình tự đều nghe không hiểu, cứ người như vậy còn viết thư tình? Còn có thể viết thư tình khiến chính mình cảm động? Thật sự là quỷ dị.

” Chờ đi, tiếp qua một tháng lại đến nghỉ hè, đến lúc đó tôi sẽ hảo hảo giáo giáo cậu cái gì kêu lão công.” Thiệu Chuẩn có tính tò mò, từ sau khi nhận định Khang Kế liền tra tìm tư liệu về phương diện này, phải biết rằng so với này ngốc tiểu tử, cậu ta rành nhiều lắm nhiều lắm. Cũng biết mình cùng Khang Kế như bây giờ coi như không bằng chân chính làm tình đi. Chân chính làm tình... Thiệu Chuẩn nghĩ đến là lại hưng phấn cũng vừa xấu hổ, vô luận như thế nào hay là ném thử một chút. Cho nên, Thiệu Chuẩn luôn luôn hy vọng kì nghỉ hè đến.

Thiệu Chuẩn này lại đang nói mấy lời mình nghe không hiểu, chính mình kỳ thật căn bản một chút cũng không hiểu biết Thiệu Chuẩn nha. Trong đầu Khang Kế thoỉ qua một cái ý niệm như vậy rồi mơ mơ màng màng ngủ.

Trời nóng lên rất nhanh. Làn da Khang Kế che đầy nguyên mùa đông, chẳng vài ngày bóng rổ lại biến thành màu đen như chân gà nướng, mỗi lần Thiệu Chuẩn nhìn thấy đều muốn chảy nước miếng.

Trước kì nghỉ Khang Kế nói với Thiệu Chuẩn: “ Mình về sau sẽ cố gắng chơi bóng rổ, muốn thật sự chú tâm chuyện này.”

” A? Vì sao? ” Thiệu Chuẩn thấy kỳ quái, Khang Kế trước kia mỗi ngày đều chơi còn không gọi là thật sự chú tâm sao?

” Đội trưởng bọn mình năm nay lấy thân phận Thử dụng tinh thông sinh* để thông qua kì tuyển chọn đại học. Mình cũng muốn đi đường này.” Khang Kế phát lời thề son sắt.

” Lên đại học? ” Ừ nhỉ, sang năm liền năm hai, rất nhanh, chính là đại học. Thiệu Chuẩn nghĩ khó có khi tiểu tử này so với mình nghĩ được xa vậy. Chỉ biết đoạn ngày này quá đổi hạnh phúc, đem tương lai đều quên hết. Vì thế cười tủm tỉm gật đầu nói: ” Cũng tốt, đến lúc đó chúng ta sẽ không phải tách ra.”

Nghe được lời không cần tách ra này, Khang Kế đột nhiên xoay người lại hỏi: “ Thiệu Chuẩn, cậu thích mình sao? ”

” Thích.” Thiệu Chuẩn không rõ vì cái gì Khang Kế đột nhiên điên.

” Kia, vậy cậu yêu mình sao? ” Lúc Khang Kế hỏi ra câu này, mặt hắn có chút hồng.

” Cậu cảm thấy sao? ” Thiệu Chuẩn buồn cười nhìn Khang Kế, tuy rằng không biết hắn muốn cái gì, nhưng nhìn hắn mặt đỏ khấn trương, mình liền nhin không được khoái hoạt, thật là...

” Mình hỏi cậu, cậu hỏi lại mình làm gì?! Cậu rốt cuộc yêu không yêu mình? ” Khang Kế bị Thiệu Chuẩn hỏi ngược lại vấn đề, không bằng nói đây là thói quen trốn tránh vấn đề, hắn phi thường không hài lòng.

” Mình yêu cậu.” Thiệu Chuẩn thanh âm thấp nhu, nghiêng đầu đi qua hôn môi Khang Kế.

Khang Kế vốn đang có cảm xúc bức bối, bị Thiệu Chuẩn làm như vậy liền khấn trương thành nhu tình. Mặt đỏ hồng, trong lòng thâm mắng Thiệu Chuẩn, người này như thế nào, như thế nào, như thế nào có thể lợi hại như vậy? Làm cho người ta không thể không động tâm.

” Kia... Vậy cậu chỉ yêu mình một người sao? ” Khang Kế nhanh kéo tinh thần trở về, thiếu chút nữa bị Thiệu Chuẩn xóa não.

” Đương nhiên! ” Thiệu Chuẩn trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn là vì thấy Khang Kế khó được một lần biểu hiện mất cảm giác an toàn, mà buộc lòng phải kiên nhẫn, cười tủm tỉm đáp.

” A?! ” Khang Kế trong lòng bốc lên tư vị nói không rõ là cái gì. Cậu ấy chỉ yêu một mình ta, ta đương nhiên hẳn là vui vẻ. Có điều chính mình viết ba năm thư tình, thế nhưng một chút tác dụng đều không có sao? Thiệu Chuẩn đối với người viết thư tình vô danh kia... một chút cảm giác cũng không có sao? Khang Kế nhin không được dùng một thân phận khác tự ăn dấm chua của chính mình.

Thiệu Chuẩn thấy Khang Kế cúi đầu một hồi ảo não một hồi thở dài, trong chốc lát lại có điểm ngọt ngào,

một hồi lại có điểm ưu thương. Không biết tiểu tử này đang nghĩ cái gì. Lần này đến phiên Thiệu Chuẩn không hiểu Khang Kế. Đi qua dùng sức lắc lắc vai Khang Kế nói: “ Ày, cậu như thế nào rồi?! Nói nói.”

Khang Kế trong lòng không nín được, suy nghĩ nửa ngày, vẫn là hỏi: “ Thiệu Chuẩn, cậu có nhớ hay không, kì nghỉ hè đầu tiên hồi sơ nhị, có một lần, buổi sáng cậu nói mình muốn trộm thư nhà cậu. Chuyện lần đó cậu có nhớ hay không? ”

Thiệu Chuẩn đương nhiên nhớ rõ, ngày đó là Thiệu Chuẩn lần đầu tiên nhận được thư tình, là mình cùng Khang Kế vận mệnh tương liên chân chính bắt đầu, như thế nào không nhớ rõ. Thiệu Chuẩn con mắt vòng vo chuyển, đại khái hiểu được Khang Kế suy nghĩ cái gì, không khỏi buồn cười, gật gật đầu, cố tình thoải mái nói: “ Nhớ rõ, đại để buổi sáng cậu không ngủ được chạy đến gốc trước cửa nhà mình, sẽ không là khi đó trở đi liền yêu đi? ”

” Ách... thời điểm đó, mình...” Khang Kế đang nghĩ trả lời như thế nào, lại đột nhiên nghĩ như thế nào lại bị người này kéo đi, vì thế vội lắc lắc đầu nói: “ Ai nha, không cần nhắc tới vấn đề đó. Mình là muốn hỏi, cậu có còn nhớ hay không, khi đó trong hộp thư còn có phong thư tình gửi cho cậu?

” Ân, nhớ rõ, mình còn đọc mà.” Thiệu Chuẩn nhìn chăm chăm Khang Kế, nhìn chăm chăm không hề chớp mắt, trừng đến mức Khang Kế không dám nhìn lại hắn mới thôi.

” Kia, cậu đối cái người viết thư tình... có cảm giác gì? ” Khang Kế hỏi xong, trong lòng cũng không biết mình chờ đợi là cái đáp án gì, đành phải cúi đầu chờ kết quả.

” Ày da, hành văn có vẻ kém, còn có lỗi chính tả.” Thiệu Chuẩn buồn cười nhìn Khang Kế, cố ý nghiêm túc gần từng tiếng đáp.

===

* Vu sơn tư vân: lãnh đạm như mây, hoang vu như núi

* Thể dục tinh thông sinh: học sinh được tuyển thẳng vì thành tích thể thao cao

28. Chương 28

Nghe đánh giá ác liệt, Khang Kế có chút buồn bực, đầu cúi càng thấp, ngay cả thất lưng cũng không thẳng. Trong lòng thầm nghĩ, có lẽ chính mình hắn là đỉnh chỉ hành vi viết thư tình ngu xuẩn kia đi.

” Chẳng qua, viết thật ra rất tình thâm ý thiết, mình thực thích.” Thiệu Chuẩn nói tiếp, chờ xem Khang Kế biến sắc mặt ra sao.

Khang Kế nhăn tình sáng lên, ngẩng đầu lên giống như con chó nhỏ nhìn Thiệu Chuẩn: " Vậy cậu thích hấn sao? "

" Thích."

" Vậy cậu còn hy vọng nhận được thư tình của hấn sao? "

" Ân."

" Kia, kia, vậy cậu thương hấn sao? " Khang Kế không biết chính mình như thế nào lại hỏi ra vấn đề ngu xuẩn như vậy: " Cậu yêu cái người viết thư tình cho cậu sao? "

Thiệu Chuẩn buồn cười nhìn Khang Kế, gợ lên khoe miệng, muốn cười không cười nói: " Yêu, mình thực thương hấn."

Khang Kế bị câu trả lời như vậy khiến cho đầu óc mênh mông, không biết nên phản ứng như thế nào, lúng ta lúng túng nửa ngày mới thấp giọng lầu bầu: " Nhưng, nhưng cậu còn nói chỉ yêu mỗi mình..."

" Ân, không xung đột." Thiệu Chuẩn vỗ vỗ lên đầu Khang Kế đang cúi thật sự thấp, cười cười nói: " Đi nào, nên trở về nhà, tiểu hài tử ngoan sẽ không muốn nhiều như vậy.", nói xong, đi trước ra khỏi chỗ ẩn mật. Khang Kế chỉ nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của Thiệu Chuẩn hòa vào sự đón tiếp vui vẻ của mọi người trong vườn trường.

Aiz, hỏi đến cuối cùng, thì ra khó xử chính là mình thôi. Khang Kế vỗ vỗ bụi trên người, đứng dậy, chậm rãi thông thả đi ra ngoài.

Khang Kế không thích hợp tâm tư trăm chuyển ngàn hồi, phiền não làm cho người ta khó giải như vậy, không bao lâu đã bị ném ra sau đầu. Ngày nóng theo mồ hôi cùng nhau bốc hơi lên, nghỉ hè rốt cục đã đến.

Nghỉ hè đến vốn hấn là khoái hoạt, nhưng Khang Kế vẫn là có chút buồn bực. Nghỉ hè đến đây, thuyết minh một cái vấn đề thật to, hấn cùng với Thiệu Chuẩn không có nơi yêu đương vụng trộm, phòng dụng cụ thể thao trong trường học cứ nghỉ hè là đóng cửa.

Nhưng nghỉ hè vẫn là có chuyện vui vẻ. Qua một đồng kì thi, Khang gia lại thu được giấy thông báo Khang Hồng cũng thi đậu Nhị Trung, lại thành Khang Kế học muội. Một nhà có hai hài tử đều không chịu thua kém ai như vậy, làm cho ba Khang mẹ Khang ở chợ hãnh diện rất nhiều, ngay cả lượng cá tiêu thụ cũng tăng không ít, ba Khang mẹ Khang mừng rỡ cười toe toét.

Trải qua cổ vũ như vậy, đối với những người không được học tập đến nơi như ba Khang mẹ Khang, đã xem nó như tiếng sấm trong nhà, đều nói: " Các con cứ việc học, học được đến chỗ nào, cha mẹ sẽ đưa các con học đến chỗ đó.". Sau đó còn dùng một lời thô tục dân quốc thường dùng, làm như câu tổng kết, cảm thấy mỹ mãn a, thần thanh khí sảng a.

Khang Hồng làm một câu đáp ứng, loại việc nhỏ này căn bản không đặt trong mắt nàng, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ nói: "Ba mẹ, hai người cứ chờ là được rồi, anh hai mặc kệ hần học không học, dù sao, nếu ba mẹ nguyện ý, con liền lại ở trong trường học không đi đâu. Hừ, vẫn học thư thả xong rồi nói sau."

Ba Khang cảm thấy vui mừng gật gật đầu, mẹ Khang hoảng sợ nói: "Hồng Hồng, nghe nói, nghe nói cái kia... học cao quá gả chồng không được, con cũng đừng học quá cao. A..."

Chết, sự tình còn không có đến mức đó đâu, mẹ Khang lo lắng cái này dư thừa. Khang Kế buồn cười lắc đầu, thở dài vì hai cái bảo bối trong nhà.

"Không có việc gì, gả không đi, bảo anh hai giới thiệu, anh hai nhận thức tốt hơn.". Kể làm muội muội này nửa phần cũng không xấu hổ, còn hướng Khang Kế liếc mắt một cái.

"Cũng được, cũng được.", mẹ Khang vừa nghe liền vui vẻ, vỗ vỗ vai con nói: "Tiểu Kế, về sau Hồng Hồng chung thân đại sự liền giao cho con."

Khang Kế đảo cặp mắt trắng dã, rõ ràng trong lòng cảm thấy hai nàng đang nổi điên, nhưng kỳ quái là, chính mình thật sự bắt đầu ở trong lòng sàng lọc chọn người. Người dễ nhìn? Kia chỉ có Thiệu Chuẩn, nhưng, nhưng, Thiệu Chuẩn không được, Thiệu Chuẩn là của mình, cho dù là em gái cũng không thể cho. Nếu không, đội trưởng đi? Nhưng đội trưởng dường như có bạn gái? Kia Tiểu Hoàng? Tiểu Hoàng hần... Chờ thời điểm phát hiện bản thân thần kinh có vấn đề, hần đã muốn tiến vào nửa giờ mình tưởng. Thật muốn đòi mạng, thế nhưng bị mẹ và em gái tố chất thần kinh có vấn đề lấy bệnh. Lé mắt trừng hai vị nữ nhân đang nổi điên, Khang Kế quyết định vẫn là đi ra ngoài một chút thôi.

Này vừa đi, thói quen lại bước đi đến dưới lầu nhà Thiệu Chuẩn. Lấy đá xao cửa sổ. Mới gõ một chút đã thấy Thiệu Chuẩn mở cửa sổ, cười tùm tùm nhìn hần, vẫy vẫy tay nói: "Đi lên, nhà mình giờ không người."

Không người?! Lời này là thuốc kích thích rất mạnh nha. Ánh mắt Khang Kế chốc lát liền sáng lên, dùng hết tốc độ vọt vào trong nhà. Lên lầu, thấy Thiệu Chuẩn thư thư phục phục ngã vào trên giường cười tùm tùm nhìn mình.

Hơn một tuần không gặp, đối với hai cái nhiệt huyết thiếu niên mà nói, đều là cảm ký lâu lắm. Khang Kế nhìn thấy Thiệu Chuẩn, trong nháy mắt hạ thân liền ngạnh lên, nhưng vẫn là cẩn thận hỏi hỏi: "Ba mẹ cậu khi nào thì trở về?"

Thiệu Chuẩn một phen kéo Khang Kế qua, bắt đầu thoát quần áo hần, nói: "Bọn họ hôm nay quyết định xuất môn du lịch, muốn đi nửa tháng đi, còn chưa kịp báo cho cậu, cậu đã tới rồi, thực ngoan."

Nói xong, đã muốn đem Khang Kế cùng chính mình đều bóc đến tinh quang, đây là lần đầu tiên Khang Kế cùng Thiệu Chuẩn chân chính "lỏa trình" gặp lại. Khang Kế ngây ngốc nhìn hạ thân Thiệu Chuẩn đứng thẳng, tiến lên cầm, nửa quỳ xuống dưới nhìn thẳng, thì thào: "Thật là đẹp mắt."

"Ân..." Thiệu Chuẩn rên rỉ một tiếng, ngã ngồi ở trên giường, thanh âm trầm xuống, nói đứt quãng: "

Được, đẹp mắt sao? Khang Kế, vậy cậu liếm nó một chút, ngoan, nó cần cậu.”

Khang Kế đã muốn choáng váng, trong đầu tất cả đều là dục vọng, chỉ biết phục tùng. Vươn đầu lưỡi đến dạo qua một vòng, chợt nghe thấy Thiệu Chuẩn rên rỉ đột nhiên lớn lên, cái loại thanh âm dồn dập thoát phá này càng làm động lực của Khang Kế lớn thêm, Khang Kế đơn giản liền đem nơi đó của Thiệu Chuẩn hàm vào trong miệng, liếm qua lại giống như ăn kem.

” A... a... chính là nơi đó, đúng, Khang Kế, nhanh lên...” lung tung hô, Thiệu Chuẩn kéo tóc Khang Kế, không biết là nên đem đầu của hắn ấn đi xuống hay là kéo lên.

Khang Kế thấy Thiệu Chuẩn hưng phấn không khỏi càng thêm cố gắng, thích xem bộ dáng Thiệu Chuẩn vì mình mà hưng phấn. Một bên liếm, một bên giương mắt nhìn Thiệu Chuẩn nhắm mắt lại, miệng hơi hơi mở ra, vẻ mặt đã hồng say mê. Cho tới bây giờ chưa thấy qua cậu ấy biểu tình liêu nhân như vậy, hạ thân Khang Kế càng ngày càng cứng rắn, động tác miệng cũng không ngừng càng lúc càng nhanh. Thiệu Chuẩn bị kích tình chồng chất đến quá nhanh, xem ra lập tức sẽ nhịn không được, một phen hất đầu Khang Kế ra, cuối cùng trong một khắc run run bắn đến mặt Khang Kế.

Thiệu Chuẩn chậm rãi mở đôi mắt tràn đầy thủy quang, nhìn thấy Khang Kế đen đen mà nay trên mặt một mảnh màu trắng đang từng chút một giọt xuống, Khang Kế còn đem vẻ mặt si ngốc nhìn chính mình, thực tình sắc. Thiệu Chuẩn xấu hổ mặt càng hồng, lấy giấy vùi vàng một chút một chút lau cho Khang Kế.

” Thiệu Chuẩn...” Khang Kế ủy khuất đem hạ thân còn đang đứng thẳng hướng trên người Thiệu Chuẩn cọ. Thiệu Chuẩn nhìn nhìn, thở dài, từ đầu giường lấy ra này nọ, đưa cho Khang Kế nói: ” Vốn là chuẩn bị cho mình, ai biết... Quên đi, tiện nghi cậu, đến đây đi.”

29. Chương 29

Khang Kế cầm cái hủ, ngây ngốc nhìn Thiệu Chuẩn, không biết làm sao: ” Cái gì... Cái gì vậy? ”

Thiệu Chuẩn đã phát tiết qua, vốn là không vội. Nhàn nhàn nhìn Khang Kế rõ ràng dục hỏa đốt người lại vẻ mặt mê man mà bất lực nhìn mình, vẫn là nhịn không được động lòng. Tiểu tử này chính là dùng loại vẻ mặt cực đả động người. Nhẹ nhàng thở dài, ôm Khang Kế nói: ” Ngoan, đến, mình dạy cho cậu.”

Khang Kế chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ làm loại sự tình này. Khi ngón tay bôi thuốc tham tiến phía sau Thiệu Chuẩn, nội vách tường ôn nhuận mềm mại gây cảm giác kỳ dị nơi ngón tay làm cho Khang Kế hết hồn, vừa hưng phấn vừa khản trương, thậm chí so với Thiệu Chuẩn còn cảm giác thẹn thùng hơn. Một ngón, hai ngón, ba ngón, Khang Kế không dám dùng sức, chậm rãi, vụng trộm giương mắt nhìn mặt Thiệu Chuẩn. Thiệu Chuẩn bộ dạng đẹp mắt Khang Kế đã sớm biết, nhưng Thiệu Chuẩn hôm nay như vậy vẫn là làm cho Khang Kế không thở nổi, cái loại cảm giác chịu đựng ngưỡng ngưỡng đem bản thân giao cho chính mình, rất mỹ diệu.

Ngón tay ở bên trong chậm rãi nóng, chậm rãi xoay tròn, chậm rãi trều sáp, chậm rãi tìm kiếm làm cho

Thiệu Chuẩn hô hấp biến loạn. Loại cảm giác nắm trong tay này rất tuyệt, cao hứng cơ hồ làm cho Khang Kế đã quên dục vọng, loại thỏa mãn tâm lý này là Khang Kế từ lâu như vậy tới nay chưa bao giờ từng có.

” Thiệu Chuẩn, làm sao bây giờ, mình dường như càng ngày càng thích cậu.” Khang Kế một bên tiếp tục trên tay công kích, một bên nghe tiếng thở dốc của Thiệu Chuẩn, thì ào ào nói.

Vốn ánh mắt đã muốn có chút hoảng, Thiệu Chuẩn nghe câu này, dừng một chút, tựa hồ là thanh minh sáng ngời, một lần nữa nhắm mắt lại, ngoéo khóe miệng, cúi đầu nói: ” Khang Kế, vào đi.”

Nghe lời động thân, Khang Kế vốn tưởng từ từ sẽ đến, lại không nghĩ rằng Thiệu Chuẩn còn có thể cho mình được khoái cảm lớn như vậy, khoái cảm tính sự trước kia chưa bao giờ từng có, nóng bỏng nhanh bao trùm thực dễ dàng khiến cho Khang Kế không khống chế được. Dục vọng như đại hồng thủy từng chút một bao phủ Khang Kế. Khang Kế quên ôn nhu, theo bản năng bắt đầu vận động.

Có điểm đau. Thiệu Chuẩn hít vào một hơi, chịu đựng đau, cau mày, cố gắng cho chính mình thả lỏng, có thể cất chứa càng nhiều Khang Kế. Nhìn khuôn mặt Khang Kế bị kích tình vụn vặt, Thiệu Chuẩn muốn thở dài, chính mình thật sự là cái đứa ngốc, không nề hà, vô lực tự kềm chế. Nếu buông tay không được, liền đem hắn nắm càng chặt đi. Thiệu Chuẩn tự giễu cười cười, lại bị Khang Kế đột nhiên va chạm đến nơi nào đó, ” A... Chính là nơi này, Khang Kế... Ân...” Thiệu Chuẩn không khỏi tinh thần bay ra, nắm chặt cánh tay Khang Kế, hoàn toàn đắm chìm giữa vô biên vô hạn khoái cảm.

” Thiệu Chuẩn, Thiệu Chuẩn...” Khang Kế tròn mắt nhìn người trước mắt, miệng rót cuộc phun không ra từ ngữ nào khác. Tên của Thiệu Chuẩn ở đầu lưỡi hồng nhấm một lần lại một lần, quán quanh tâm Khang Kế. Động thân lại động thân, một chút, một chút, một loại cảm thụ xa lạ tùy khoái cảm mà đến, một loại cùng loại với sự nắm giữ, cùng loại với cảm giác hạnh phúc.

Thiệu Chuẩn trầm vào con kênh dục vọng di động chìm nổi, lòng tràn đầy thỏa mãn nhìn Khang Kế. Khang Kế dùng tay cùng đầu lưỡi châm hỏa làm cho người ta một tầng một tầng mồ hôi chồng chất đi ra. Ôm Khang Kế hôn sâu, có tư vị thoang thoảng, hảo kích thích.

Mùa hè thực nóng, trên cỏ còn trùng kêu vang từng trận. Gió đêm ôn nhu thổi qua cửa sổ, nâng lên bức màn, cũng an ủi hai cái tâm bạo động.

Khang Kế động tác chậm rãi mềm nhẹ đi, mở mắt ra tỉ mỉ ở nhập nhoạng bóng đêm thấy được Thiệu Chuẩn. Như vậy Thiệu Chuẩn có sự toàn mỹ không hiểu nổi, hoàn toàn toàn toàn khảm vào linh hồn hắn.

” Thiệu Chuẩn, cậu nói, nếu chúng ta có thể như vậy vẫn làm, vẫn làm, vĩnh viễn không ngừng, thật là tốt biết bao.”

” Kia, không phải cậu tử vong thì chính là mình mất mạng.” Thiệu Chuẩn nhắm mắt lại, chậm rãi hưởng thụ ôn nhu gợi cảm: ” Làm tình biến thành trò chơi sinh tử, còn có cái gì vui mà chơi? ”

” Vậy đồng sinh cộng tử tốt lắm. Ân, đồng sinh cộng tử, rất tốt.” Khang Kế lẩm bẩm lâu bầu, còn tự mình

làm cái kết luận.

Thiệu Chuẩn trát trát nhân tình. Tiểu tử này luôn có thể dễ dàng nói ra lời như vậy, khinh địch như vậy, làm cho người ta không thể tin được là thật.

” Nghĩ theo mình cùng chết? ” Thiệu Chuẩn bĩu môi hỏi.

” Không phải.” Khang Kế nói, hạ thân có một chút phần chân, không thấy được ánh mắt Thiệu Chuẩn âm xuống dưới, qua nửa ngày mới nói tiếp: ” Mình muốn nhất là, cùng với cậu bên nhau sống.”

” Chết là chuyện không có biện pháp.” Khang Kế cảm giác nhanh đến, tốc độ nhanh hơn, căn bản muốn nói cũng không nói ra được, thân thủ phủ trụ hạ thân Thiệu Chuẩn một phen bộ lộng, đồng thời hạ thân mãnh liệt trều sấp hơn mười cái, cùng Thiệu Chuẩn một trận run run, đều tự nhiên qua một bên. Mới thở nói: ” Chủ yếu là cậu đã chết mình khẳng định sống không nổi, cho nên, đành phải cộng tử. Thiệu Chuẩn, cậu phải sống dài chút, mình muốn ở thế giới này ngốc lâu chút.”

” Hảo, mình cố gắng sống lâu chút.” Thiệu Chuẩn cười đến ngọt ngào.

” Đây là cảm giác làm lão công sao? ” Khang Kế nhớ lại một chút tư vị mất hồn vừa rồi, không khỏi cảm thán: ” Thật thoải mái, Thiệu Chuẩn, cậu giỏi quá. Chúng ta sẽ vĩnh viễn như vậy, được không? ”

” Giỏi cái mông! ” Thiệu Chuẩn thấy bộ dáng Khang Kế chí đắc ý mãn, vạn phần buồn bực. Đã biết tại sao một cái người ích kỷ vậy, như thế nào có thể vì tên hắc tiểu tử mà làm được đến bước này? Ngẫm lại đều cảm thấy bất khả tư nghị. Thiệu Chuẩn chụp mặt Khang Kế tươi cười nói: ” Hôm nay là tôi cho cậu. Lần sau liền đến phiên tôi tiến vào cậu, hừ, cậu đừng nghĩ vĩnh viễn giống như hôm nay.”

” Nha, đều tốt, cùng cậu ở một chỗ, thế nào đều tốt. Lại nói, mình thấy cậu vừa rồi cũng thích dã man.” Khang Kế không thấy được Thiệu Chuẩn đen mặt, càng nói thanh âm càng nhỏ, nói xong lời cuối cùng, đảo mắt đã ngủ say đi.

” Ngu ngốc.” Thiệu Chuẩn nhẹ nhàng nói. Chậm rãi đứng dậy, chống thắt lưng đau nhức đi vào phòng tắm.

Khang Kế mới ngủ khoảng nửa giờ đã bị Thiệu Chuẩn thô lỗ lay tỉnh.

” Làm gì? ” Khang Kế phát phát tay ý đồ né ra người trước mắt, ôm chăn, nghiêng đầu chôn ở bên trong, tiếp tục ngủ.

” Khang Kế, cậu hôm nay không trở về nhà sao? ” Thiệu Chuẩn dù sao cũng không sao cả, ngày mai ai mắng hấn là chuyện hấn, mình hết nghĩa vụ, tùy tiện đá Khang Kế một cước, cũng ngã vào bên cạnh ngủ luôn.

” Về nhà? ” Khang Kế núp trong chăn nửa ngày, đột nhiên nhảy dựng lên một cái, lớn tiếng nói: ” Về nhà! ” khiến cho Thiệu Chuẩn đang chuẩn bị ngủ phải tỉnh lại. Nhưng không để ý phản ứng trì độn của Khang Kế, thanh thoát nghiêng thân tiếp tục ngủ.

Khang Kế phủ phục trên thân Thiệu Chuẩn, giống như con chó nhỏ đưa mũi ngửi, cắn cắn lỗ tai Thiệu Chuẩn nói: ” Thiệu Chuẩn, cậu thực thơm nha. Mình không thể rời đi cậu. Không muốn về nhà.”

” Ừm, tùy tiện cậu. ” Thiệu Chuẩn hôm nay phát tiết hai lần, hiện tại mệt không chịu nổi, căn bản không có khí lực để ý đến vị nào đó tính trí dạt dào, thuận miệng lầu bầu một câu.

Khang Kế gọi điện thoại về nhà, tìm cái lý do ngoại tặc. Lên giường lại bỏ nhào vào người Thiệu Chuẩn, cọ đến cọ đi, chẳng qua lần này còn xuống tay đi vuốt ve cái chỗ hôm nay làm cho hắn vô vàn khoái hoạt.

” Đờng não loạn, Khang Kế. Mình thực mệt.” Thiệu Chuẩn nghiêng người qua một bên, muốn tách rời khỏi “sắc thủ”.

” Nhưng là, mình rất muốn...” Khang Kế trên tay không ngừng, trên mặt lại xuất ra kỹ năng vô địch - giả đáng thương.

Thiệu Chuẩn bị quấy rầy đến mức không có biện pháp ngủ, đành phải xoay người lại, chân khóa một cái, đem Khang Kế quay người đặt ở dưới thân, nghe hắn cười nói: ” Nghĩ muốn thế sao? Ân? ”

” Ân, muốn.” Khang Kế chớp chớp con mắt long lanh nước, còn đem tay Thiệu Chuẩn ấn xuống hạ thân cứng rắn của mình, biểu hiện chính mình thật sự muốn.

” Được, tôi, cho, cậu.” Thiệu Chuẩn một chữ một chữ. Cầm lấy ky, quẹt dưới thân Khang Kế.

” A ~~ không phải như vậy mà ~~ ” Khang Kế bị cảm giác khác thường dọa sợ, kêu thảm thiết.

” Quả thật... không chỉ là như thế này...” Thiệu Chuẩn nghe hắn cười trả lời, một chút một chút, cho đến khi Khang Kế kêu thảm thiết biến thành rên rỉ, mới động thân đi vào, chậm rãi nói: ” Khang Kế lão bà, anh sẽ vẫn cho em, tùy thời muốn đều có thể.”

Một đêm nay, Khang Kế quá thật sự ủy khuất, trở thành đại biểu điển hình cho vụ ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo. Dưới tình huống nửa ép nửa dụ bị biến thành 0 không nói, còn bị Thiệu Chuẩn lần đầu tiên làm 1 nửa đường thể lực chống đỡ hết nổi bắt áp dụng tư thế cơ thể 0 thượng 1 khiến hắn siêu buồn bực. Đương nhiên, đương nhiên rồi, Khang Kế của chúng ta cuối cùng vẫn là có thích đấy, nhưng sau này nhớ tới vẫn làm hắn trăm tư không thể lý giải là, vì cái gì vô luận làm bên nào, chính mình đều là bên chịu vất vả nhất?

Cùng Thiệu Chuẩn chung một chỗ, chuyện tự hỏi không ra đáp án thì nhiều lắm, chín lần mười lượt, Khang Kế cũng thành thói quen. Ai kêu chính mình thích chi? Nghỉ hè, ngày qua ngày như hồ đĩnh cùng một chỗ,

ba Thiệu mẹ Thiệu không ở nhà, liền dến vào phòng Thiệu Chuẩn, ba Thiệu mẹ Thiệu ở nhà, liền dến vào nóc gara Thiệu gia. Hơn nữa chỉ cần cùng một chỗ, hai người cũng không cần mặc quần áo. Tiểu hài tử lần đầu có được món đồ chơi lạc thú vô cùng như vậy, làm sao có khả năng không đùa cho đủ?

Hai người chậm rãi ma hợp (masat và kết hợp), cũng càng ngày càng phù hợp, càng ngày càng thuần thực, càng ngày đa dạng, càng nhiều. Đoạn ngày kia, chỉ cần ánh mắt đụng tới một cái, chính là một đoạn pháo bông, không đem hai người đốt sạch không bỏ qua. Trò chơi tình ái vẫn ngoạn đến khai giảng, lên năm hai, một cái nghỉ hè khoái nhạc đã xong.

Năm hai, trường học bắt đầu khẩn trương, càng không ngừng học bù, các sư phụ càng không ngừng ra đề làm cuộc thi. Thời gian hai người có thể ở cùng nhau chọt giảm, mỗi tuần chỉ có một cơ hội cuối tuần gặp gỡ trên nóc gara. Gặp gỡ lúc này đây, là điên cuồng tình ái, là nói liên miên cần nhàn tưởng niệm, là cảm hoài với tương lai không xác định, hết thấy hết thấy thiếu niên sầu tư vị đều phải trong vài tiếng đồng hồ này mà phát tiết.

Không thấy được Thiệu Chuẩn cuộc sống trôi đi thực khổ sở. Khang Kế cảm thấy bán cá cũng trong vui như trước đây. Khang Kế cũng không lo lắng thành tích và cuộc thi. Hắn đã hạ quyết tâm phải đi con đường Thể dục tinh thông sinh, hơn nữa thành tích kỳ thật cũng không tính kém. Có em gái hỗ trợ, đi học lại không có Thiệu Chuẩn làm cho phân tâm, thành tích Khang Kế vẫn được bảo đảm. Cứ đà này tiếp tục, cho dù dựa vào chính mình đi thi hai, ba cái đại học cũng là có thể. Nhưng nghĩ đến Thiệu Chuẩn khẳng định là đại học hạng nhất, Khang Kế liền chặt đứt ý tưởng dựa vào thành tích chính mình. Cùng với Thiệu Chuẩn chung một chỗ, cùng với cậu ấy chung một chỗ, thật là có nhiều lắm chướng ngại.

Có một số người không phải không biết sợ hãi không biết lo lắng, mà là trời sinh sẽ không dùng ánh mắt nhìn thế giới, tỷ như Thiệu Chuẩn. Thiệu Chuẩn trước sau như một vẫn là đệ tử tốt. Cậu ta không có nhiều phiền não như Khang Kế. Trong quan niệm của Thiệu Chuẩn, chỉ cần chính mình đủ cố gắng đủ mạnh, tất cả chướng ngại đều tự động bắt thành chướng ngại. Cá tính Thiệu Chuẩn vừa kiêu ngạo vừa lãnh đạm, cho tới bây giờ đều là không nhìn chúng sinh, chưa bao giờ cho rằng chuyện gì có thể thực sự làm khó chính mình, đương nhiên, này đó nhận định đều phải bài trừ Khang Kế ra, Khang Kế thuộc loại khác. Khang Kế trong thế giới của Thiệu Chuẩn, là người đồng hành duy nhất cùng cậu ta gần bó kề cận bên nhau. Những người khác đều chính là tảng đá ven đường, nhiều lắm là tảng lớn một chút, còn khác đều là tảng nhỏ.

Một cái u buồn, một cái bữa bãi, năm hai liền như vậy đi qua.

Khang gia đối với biến hóa lớn của Khang Kế đều tỏ thái độ mở một con mắt nhắm một con mắt, ai làm cho thằng nhóc trưởng thành? Trước đây không quản, hiện tại mới quản thì đã có chút không nổi. Khang Kế trong lo lắng lo lắng lại nghênh đón nghỉ hè thứ hai rồi.

Hiện tại Khang Kế, ở dưới ánh trăng, nhìn Thiệu Chuẩn quang lỏa đứng giữa nóc nhà ngấm ánh trăng, thực tự nhiên, thực kiêu ngạo, tuyệt sẽ không bởi vì ánh mắt sáng quắc của Khang Kế mà có nửa phần không được tự nhiên. Thiệu Chuẩn chính là một loại người như vậy, bên trong thực khiêu khích, bên ngoài lại rất cao quý. Hơn nữa loại cao quý này không thể lấy mất, cho dù là thời điểm dâm dăng nhất hạ lưu nhất, cậu ta vẫn có vẻ rất cao quý thực sự. Khang Kế không biết đây là đến từ bản năng của chính Thiệu Chuẩn hay là ngày qua ngày học được, dù sao rất lợi hại là được, loại khí chất này thường làm cho Khang Kế vừa mê luyện lại vừa quần bách.

Không giống như Khang Kế, hẳn tuy rằng vóc người cao lớn, ngăm đen cường tráng, tóc ngắn ngắn, nhìn qua có chút như dạng thiếu niên phản động, nhưng kỳ thật trong lòng cũng là nhu thuận, là chân thành, là dạng thiện lương không thể cướp đoạt. Khang Kế uống một ngụm bia lạnh, thầm than, mình cũng không hiểu được như thế nào sẽ cùng Thiệu Chuẩn đi đến bước này. Thời điểm viết phong thư tình thứ nhất, cái gì cũng chưa mơ tưởng, chỉ là muốn phát tiết cảm tình không chỗ phóng thích, nay lại cùng người mình ngưỡng mộ hoàn toàn dung hợp chung một chỗ, trở thành một cái phân thân chi nhất*.

” Khang Kế, mình không học đại học trong nước. Tốt nghiệp Trung học xong sẽ đi.” Thiệu Chuẩn lấy bia của Khang Kế uống một ngụm, thường thường thản nhiên nói.

” A?! Cái gì, có ý tứ gì?! ” Khang Kế căn bản phản ứng không được, nếu là tình huống như vậy thì mình u buồn lâu như vậy vì cái gì? Dù sao không thể chung một chỗ.

” Ý tứ trên mặt chữ.” Thiệu Chuẩn không có nhìn Khang Kế, lại uống một ngụm bia nói: “ Ba mình quyết định, tối hôm qua nói cho mình biết.”

” Cậu, cậu, cậu như thế nào không...” phản kháng, hai chữ Khang Kế cũng không nói ra miệng, hẳn biết Thiệu Chuẩn hiểu được ý hắc. Với tính cách Thiệu Chuẩn, nếu cậu ấy thật sự không muốn xuất ngoại, cậu ấy hoàn toàn có thể làm được. Nhưng hôm nay Thiệu Chuẩn bình yên tiếp nhận rồi, kia chỉ có thể nói rằng cậu ấy là nguyện ý xuất ngoại, nguyện ý rời đi mình. Nghĩ như vậy, Khang Kế rốt cuộc nói không nên một câu.

Thiệu Chuẩn quay đầu cẩn thận nhìn đĩa ngọc dưới ánh trăng, đĩa ngọc yêu mình, nhìn hẳn càng ngày càng khổ sở, không khỏi buồn cười. Đi qua vỗ nhẹ nhẹ, chụp đầu hắn, nói: “ Đĩa ngọc, cậu nghĩ đến nơi đâu rồi? Mình không phải rời khỏi cậu, cậu vĩnh viễn chỉ có thể là của mình, Khang Kế.”

” Kia, vậy cậu...” ánh mắt Khang Kế lóe lóe, vạn phần không rõ.

” Muốn vĩnh viễn chung một chỗ, sẽ vì vĩnh viễn mà trả giá đại giới.” Thiệu Chuẩn lại ôm lấy Khang Kế: “ Chúng ta hiện tại thế yếu như vậy, có năng lực bên nhau bao lâu đây? Cậu chờ mình đi, chờ mình trở nên đủ mạnh. Mạnh đến có thể bảo hộ cậu và mình.”

” Nhưng là, nhưng là... mình vẫn tưởng là mình đến bảo vệ cậu.” càng nói đầu Khang Kế càng thấp, tâm tình có chút uể oải.

” Cậu là bảo hộ mình.” Thiệu Chuẩn nâng cằm Khang Kế lên hôn một cái, cười tủm tỉm nói: “ Chỉ là chính cậu không biết.”

Khang Kế mang theo ưu thương và khó hiểu cùng Thiệu Chuẩn lại triển miên trong chốc lát, nghe được giọng Thiệu Chuẩn ở bên tai sâu kín vang lên: “ Mình xuất ngoại, vẫn là viết thư tình cho mình đi, một tháng một phong.”

Khang Kế cứng đờ, mạnh quay đầu, liền nhìn thấy Thiệu Chuẩn cười tủm tỉm nhìn mình. Run lên nửa

ngày, Khang Kế mới nói: “ Cậu... cậu có biết? ”

Thiệu Chuẩn gật đầu, nhéo nhéo cái mũi Khang Kế nói: “ Đã sớm biết.”

Khang Kế thoáng cái liền đỏ mặt, nghiêng đầu chuyển hướng một bên, phát ra một thân ảo não thở dài. Chính mình rõ thật sự là cái đứa ngốc từ đầu đến đuôi. Rất xấu hổ, mỗi tuần làm cho thần bí như vậy, kết quả đều bị người xem ở trong mắt. Nha, quá khó khăn tiếp nhận.

” Mình không phải từng nói với cậu sao? Mình yêu cái người viết thư tình kia, cũng yêu cậu, không xung đột. Nhớ rõ không? ” Thiệu Chuẩn cắn vành tai Khang Kế thì thào hỏi.

Nhớ rõ, như thế nào không nhớ rõ? Hóa ra chuyện tưởng như không thể, hiện tại tất cả đều hiểu được. Khang Kế quay đầu qua nghênh đón Thiệu Chuẩn hôn, thì thào: “ Ân... Mình cảm thấy bản thân là cái ngu ngốc... mới không thoải mái.”

” Ân, cậu một người ngu ngốc.” Thiệu Chuẩn gật đầu, đột nhiên ha ha cười hai tiếng, nói: “ Nhưng trong mắt fan đội bóng rổ cậu là anh hùng, cậu không cần uống công tự ti, mỗi người đều có một mảnh thiên không của mình. Bảo mình đi chơi bóng rổ, mình làm không được.”

Thấy Khang Kế còn không nói chuyện, Thiệu Chuẩn nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi: “ Nhưng là, Khang Kế, cậu vì cái gì sẽ có hai loại bút tích? Mình như thế nào cũng nghĩ không ra.”

Khang Kế cười hắc hắc, không có trả lời, để cho ta cũng có một bí mật đi.

Qua một lúc lâu, Khang Kế vẽ mặt đau khổ đột nhiên nói: “ Nhưng là... bưu phí quốc tế rất đắt...”

” Cái gì? ” Thiệu Chuẩn không phản ứng kịp.

” Một tháng một phong, rất mắc đó. Không bằng mình viết, chờ cậu trở về, một lượt giao cho cậu đi? ” Khang Kế đề nghị.

” Như vậy sao được?! Không có thư mình như thế nào sống sót?! ” Thiệu Chuẩn theo bản năng nói ra câu như vậy, cũng như yêu ngữ, làm cho mặt Khang Kế sáng rực lên ngồi ngồi, cười ngoác mồm.

Thiệu Chuẩn chờ Khang Kế cười xong, cũng cười cười nói: “ Cũng biết, nguyên kiện lưu trữ, chờ mình trở lại giao cho mình. Sao chép một bức dùng email gửi cho mình, không cần tiền, sao? ”

” Được, cậu hồi âm cho mình, mình mới viết. ”

” Cậu chừng nào biết yêu cầu nhiều như vậy?! ” Thiệu Chuẩn kêu to.

” Ân, mình với cậu giống nhau, cũng tưởng nhớ thư tình a, thực bình thường thôi.” Khang Kế phản đối.

” Được rồi, mình viết, thư tình mà thôi.” Thiệu Chuẩn chớp chớp mi: “ Vẫn viết đến ngày nào đó chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau.”

” Ân, viết đến chết đi.”

” Cậu nói từ chết để làm gì? ”

” Ách... Nếu không thì dục tiên dục tử? ” nói xong, Khang Kế cười tủm tỉm hôn qua.

===

* phân thân chi nhất: hai thân trong một

30. Chương 30: Phiên Ngoại

” Hai đứa giữ cửa gỗ, hai đứa giữ đầu cầu, một đứa nhìn dưới nước. Tốt, bắt đầu! ”

”O 2, B 31 Khang Kế một cái một cái nhấn xuống, một bên nhấn một bên thì thảo tự nói, toàn bộ thần kinh đều khẩn trương nhập vào máy tính.

Đánh tới chỗ phần khích, toàn quán net chợt nghe thấy giọng Khang Kế cùng vài đội hữu của hắn. Đột nhiên áo bị người từ phía sau kéo lên, đem cả người hắn dề ra sau, Khang Kế vung tay lên lớn tiếng nói: ” Đờng nhúc nhích, muốn đập hả.”

Đối phương không đáp lời, chính là tay kéo càng chặt, chặt đến mức Khang Kế không thở nổi, mới cảm giận quay đầu, xem là xú tiểu tử nào. Thấy rõ đối phương, Khang Kế sửng sốt, nửa ngày nói không nên một câu.

” Ấy, Khang Kế, cậu làm gì vậy? Nhanh lên! ” người bên cạnh hô to, Khang Kế vội vàng quay đầu đi, tắt màn hình, liên thanh nói với đội hữu không chơi nữa, trong một mảnh ồ lên, lôi kéo người của hắn đi ra cửa.

” Cậu, cậu... Như thế nào đột nhiên trở lại? ” Khang Kế tay nhẹ phát run.

” Nha? Không chào đón tôi trở về sao? ” Thiệu Chuẩn híp mắt, nguy hiểm trầm giọng hỏi.

” Không, không phải.” Khang Kế vội vàng xua tay, một trận chột dạ, từ lúc ham mê CS, dường như có một đoạn ngày thật dài không viết thư tình, sẽ không là vì thế mà đem vị ma vương này gọi trở về đây đi? Nghĩ như vậy, nhìn trộm đánh giá một phen nửa năm không gặp Thiệu Chuẩn. Ai, tại sao người cùng người khác nhau lớn như vậy? Người khác xuất ngoại đi chịu khổ, như thế nào cậu ấy lại trở nên càng mê người? Tục ngữ nói, chính là ngọc thụ lâm phong, ngay cả khoe mắt đều là phong tình. Khang Kế nuốt nuốt nước miếng, tiếp nhận hành lý trên tay Thiệu Chuẩn, nói: ” Hoan nghênh, hoan nghênh, hoan nghênh trở về.”

Thiệu Chuẩn nhìn Khang Kế trong chốc lát, chậm rì rì nói: ” Được rồi, tôi đây sẽ hưởng thụ một chút hoan nghênh của cậu đi.” nói xong, kéo tay không cầm hành lý của Khang Kế, rời đi.

Một đường đều không nói gì. Khang Kế đi theo sau Thiệu Chuẩn, nhìn Thiệu Chuẩn bình thản tiến vào khách sạn, xem Thiệu Chuẩn bình thản lấy khóa phòng, lại bình thản lên lầu. Mở cửa phòng, chờ Khang Kế kéo hành lý vào phòng, Thiệu Chuẩn mạnh tay đem cửa đóng luôn, ấn Khang Kế lên cửa, liền hung ác hôn xuống.

Sắc bén mà mãnh liệt, hôn đến Khang Kế choáng váng đầu, một trận sợ run, hạ thân liền đứng lên. Nửa năm, nửa năm, nghĩ rằng có thể đã trở thành thói quen, thực ra chờ người này xuất hiện ở trước mắt, mới phát hiện chính mình có bao nhiêu tưởng niệm. Liền linh đem Thiệu Chuẩn đẩy ngã, thô lỗ bắt đầu cởi áo, thoát quần. Tuy rằng mới lạ, nhưng cảm giác như trước, một thoáng chốc công phu, hai người trần trụi đối diện.

” Thiệu Chuẩn, cậu... càng ngày càng nhìn tốt.” ánh mắt Khang Kế tối sầm lại, xông đến, không có gì bôi trơn liền trực tiếp đi vào trườ sấp. Nghe thấy Thiệu Chuẩn hô đau mang theo một tiếng mắng, Khang Kế cũng không có dừng, quá nhớ cậu ấy, quá mức nhớ rồi. Không lập tức giữ lấy cậu ấy quả thực không có biện pháp sống sót.

” Ngu ngốc! Trong túi có ky! Cậu muốn cho tôi bị thương, về nước một lần chỉ làm một lần sao?! ” Thiệu Chuẩn thấy Khang Kế không ngừng, một phen hất tay Khang Kế ra, mắng.

Khang Kế đang mông lung mới phản ứng lại, muốn cười cười lại bị dục vọng tra tấn căn bản cười không nổi. Nghe lời lấy ky ra, tùy tiện bôi bôi, rốt cuộc nhẹn không được, tội nghiệp nói: ” Thiệu Chuẩn, thực xin lỗi, mình nhẹn không được.” Cũng không chờ Thiệu Chuẩn phản ứng, liền một cái động thân vùi vào luôn, bắt đầu điên cuồng tiến công.

Thiệu Chuẩn đau đến nhú mào, vừa cảm nhận được một chút khoái cảm, liền cảm giác Khang Kế nóng lên, đột nhiên liền bắn. Thiệu Chuẩn buồn bực ngẩng đầu, mở to mắt, nhìn Khang Kế.

Khang Kế vẻ mặt đỏ bừng, còn thô suyển sau khi cao trào qua đi, lắp bắp nói: ” Minh, mình, mình đã lâu không có làm... Nèn, nèn...”

Thiệu Chuẩn nghe vậy, sững sốt một chút, cười ha ha lên. Đứng dậy vỗ vỗ đầu Khang Kế, bắt đầu đem quần áo thu thập vào trong nhà, thấy Khang Kế còn cúi đầu bất động nơi nào, không khỏi buồn bực nói: ” Như thế nào? Cậu muốn lần sau còn làm trên thảm? ”

Khang Kế nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Thiệu Chuẩn đang cười khanh khách, nhãn tình sáng lên nói: " Thiệu Chuẩn, cậu không chê mình sao? "

" Đứa ngốc." Thiệu Chuẩn liền quang lõa như vậy tựa vào đầu giường, hướng Khang Kế vẫy vẫy tay. Chờ Khang Kế lại đây, lại ôm lấy hân hôn môi, nói: " Mình như thế nào có thể ghét bỏ cậu? Cậu như vậy không biết mình cao hứng bao nhiêu đâu, thuyết minh tiểu Khang Kế của mình thực chuyên chính nha. Mấy ngày mình rời đi không có trộm thỏa mãn, thực ngoan."

" Hai ta lớn bằng nhau! " Khang Kế thoải mái cầm lại cầm, nói: " Cái gì tiểu Khang Kế, của mình còn lớn hơn cậu."

" Nhưng là... Hiện tại nơi đó Khang Kế so với mình nhỏ hơn." Thiệu Chuẩn đem hạ thân còn cứng rắn cạo trên người Khang Kế, trêu đùa. Khang Kế chán nản, có người lấy cứng cùng nhuyển so sánh sao? Tiểu tử này thật sự là càng ngày càng vô sỉ.

Khang Kế chưa kịp đem lời phản kháng nói ra miệng đã bị Thiệu Chuẩn hôn qua, rõ ràng là vừa mới bắt, thân thể miễn cưỡng, bị Thiệu Chuẩn một hồi niết một hồi nhu như vậy, cũng thoải mái chịu không được. Khang Kế nhắm mắt lại lưỡi biếng thừa nhận phục vụ, miệng nhin không được thoải mái mà lẩm bẩm lẩm nhảm. Đã lâu không có cùng người da thịt thân cận, thật sự là cơ khát quá chừng.

"Sắc thủ" Thiệu Chuẩn chậm rãi dời xuống, bắt đầu thế tiến công. Khang Kế không có khí lực phản kháng, rốt cục để cho Thiệu Chuẩn đi vào. Thiệu Chuẩn cảm thấy da đầu một trận tê dại, dường như có cái gì đáng kể đáng oán đều từ da đầu bay ra ngoài. Thoải mái thoải mái, dững đạo ẩm nóng chặt, là Thiệu Chuẩn yêu nhất. Một chút, một chút, Khang Kế rốt cục cũng bị Thiệu Chuẩn khiến cho tính khởi, miệng lung tung hừ hừ lên.

Tốc độ, tốc độ, khoái cảm phô trương mà đến. Khang Kế đang cao hứng, Thiệu Chuẩn đột nhiên ngừng. Khang Kế ngốc hồ hồ mở to mắt, thấy tư thế Thiệu Chuẩn nhất định dừng trong thân thể hân, cười tùm tùm nhìn hân.

" Sao vậy? "

" Vì sao hai tuần chưa viết thư? "

" Mình, mình, mình... đã quên." Mỗi ngày bị mấy thằng nhỏ trong ký túc xá kéo đi chơi CS, căn bản không có thời gian làm công tác viết thư tình cẩn thận như vậy nha. Lời nói báo oán như vậy Khang Kế đương nhiên không dám nói ra, dù sao thời điểm mình bắn CS, vẫn là rất vui sướng.

" Đã quên?! " Thiệu Chuẩn giận dữ, lại đỉnh đỉnh bên trong, lập tức nghe thấy tiếng Khang Kế rên rỉ. Thiệu Chuẩn vừa tức vừa oán, ngốc tiểu tử này có biết cái gì nặng nhẹ hay không? Chính mình ở bên kia lo lắng như thiêu đốt, hân lại ở bên này khoái hoạt, hôm nay nhìn thấy hân ở quán net hô to gọi nhỏ, thật muốn một đao làm thịt hân. Thật sự là cái tên không thể làm cho người ta yên tâm. Thiệu Chuẩn phóng lạnh giọng nói: " Cậu muốn quên tôi như lời nói, tôi về sau sẽ không trở lại, hoàn toàn không quấy rầy cuộc sống của cậu. Cậu sẽ có thể đem tôi quên đi càng sạch sẽ. "

” A? Không muốn không muốn! ” Khang Kế vừa nghe đã nóng nảy, muốn động đậy lại quên dưới thân còn bị người khác khống chế, vừa động cái thì vừa đau lại thích, nhin không được hừ một tiếng, lại vội vàng nói: ” Thiệu Chuẩn, mình sai lầm rồi, mình sai lầm rồi, còn không được sao? Đừng nói rời đi mình, mình chịu không nổi. ”

Thiệu Chuẩn thấy Khang Kế nói xong lời cuối cùng cơ hồ muốn rơi cả lệ, cũng không khỏi đau lòng. Vì thế, lại trườ sấp vài cái, làm cho hắn thương cảm theo tính trí tiêu tán một chút, mới nói: ” Vậy cậu liền ngoan ngoãn, nghe mình nói, mình không nói câu này nữa. ”

” Mình ngoan ngoãn. Thiệu Chuẩn nói cái gì mình đều nghe... Ân...” Khang Kế một bên thở lớn một bên lặp đi lặp lại.

Nghe lời thề, Thiệu Chuẩn mới toàn tâm du nhập vào tính sự. Thế giới hai người dường như bị vây hãm trong cô đảo dục vọng, tùy thời sẽ bị bao phủ.

Sau, hai người ôm nhau trên giường. Khang Kế nửa mơ nửa tỉnh nghe Thiệu Chuẩn nói chuyện.

” Mình hỏi thăm, trường các cậu năm nay có hai lần trao đổi đệ tử. Cậu cố gắng, nhất định phải tới. Đến lúc đó chúng ta có thể chung một chỗ.”

” A?!” Khang Kế từ mộng đẹp trực tiếp bị Thiệu Chuẩn ném tới ác mộng: ” Mình học tập bình thường làm thế nào...”

” Cho nên, cậu phải cố gắng! ” Thiệu Chuẩn vỗ vỗ đầu Khang Kế nói: ” Quan hệ mình giúp cậu chuẩn bị, nhưng thành tích học tập của cậu phải đủ. Cuối kỳ nếu cậu thi hỏng, cậu chờ xem! ”

Đối mặt với Thiệu Chuẩn hung tợn uy hiếp, Khang Kế khuất phục.

CS, tái kiến.

31. Chương 31: Kịch Truyền Thanh Và Phụ Bản

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kịch truyền thanh « Thư tình »

Nguyên tác: Phạm Tĩnh

Biên kịch: Omission Dứ Lam Tế

Đạo diễn: Tử Diên

Hiện trường: Wafer221

Hậu kỳ: Hồ Phách Mạc Li

Mỹ thuật: Bại Túc

Giám chế: Woai_Q

Phân vai:

Khang Kế – Diệu Lệ

Thiệu Chuẩn – Thác Tinh

Khang Hồng – Gyqianer

Mẹ Khang – Tử Diên

Lời dẫn – Đậu Đậu

Nữ nhân viên cửa hàng – Nhiễm Trần

Mập Mập – Hoan Hoan Hỉ Hỉ

Nội dung giới thiệu văn tắt:

“Thiệu Chuẩn đồng học,

Xin chào! Mình rất dưỡng mộ cậu. Đã lâu rồi.”

Dưỡng mộ? Ngưỡng mộ? Ngây ngốc không rõ ràng lắm. Thời đại này rõ ràng còn có người viết thư tình a! Hơn nữa còn sai chính tả, lại nói mình tựa như đóa hoa Dã Khương, hình dung như vậy có phải hay không có chút quá khả ái rồi?

Cuộc sống vốn buồn tẻ, bởi vì một phong thư tình mà nổi lên biến hóa, Thiệu Chuẩn đầy cổ lòng chờ mong mà trốn bên cửa sổ quan sát người viết thư tình cho mình. Làm sao lại là cậu đồng học Khang Kế rất nhiệt huyết với bóng rổ?!

Thư tình một phong lại một phong mang theo chân tình, tất cả đều là từ đôi bàn tay có thể chụp quả bóng rổ bụi chẳng của Khang Kế này?!

Tác giả Phạm Tinh trò chuyện:

Dẫn đầu số lượng phát hành tháng 3 năm nay, sách mới “Thư tình”, theo tôi nghĩ thì cũng phải mất hàng tháng trời mới leo lên vị trí này. (giờ ngón cái)

Đọc loại hỉ văn thanh xuân sân trường vẫn là một trong những sở thích của tôi, nhưng mà muốn diễn tả cảm tình vi diệu giữa hai người thiếu niên lại không phải chuyện dễ dàng. Tác giả Phạm Tinh tôi lần đầu xem ra là tay mơ, lại thật muốn nắm chắc cái cảm tình hơi ưu tư, ngọt ngào, sung mãn, bay bổng lại mỹ diệu để viết ra “Thư tình” vườn trường văn.

Câu chuyện “kế hoạch thư tình” bắt đầu từ một người đơn phương thầm mến. Bóng rổ thiếu niên Khang Kế vẫn đối với đồng học Thiệu Chuẩn “ưu tú sinh” thầm mến đã lâu, nhưng lại không biết làm thế nào để biểu đạt loại tình cảm “ngưỡng mộ” của mình. Sau khi chất hết dịch não, Khang Kế quyết tâm dùng cổ pháp lãng mạn nhất – thư tình, để cho Thiệu Chuẩn tiếp nhận phân “nặc danh” yêu mến này trong nghi hoặc. Nhưng mà Thiệu Chuẩn thông minh không lâu đã phát hiện ra bí mật, thế nhưng vẫn yên lặng tiếp nhận câu chuyện sinh hoạt mang hơi thở nồng nhiệt, sung mãn, yêu mến này. Một phong thư tình dần dần khiến cho cuộc sống hai thiếu niên trước đây không hề xuất hiện giao điểm, mà lần này cảm tình lặng lẽ đã nảy nở không thể ngăn cản, một khối sinh sôi ở chỗ sâu nhất mềm mại nhất trong lòng hai người. Biết rõ chân tướng, Thiệu Chuẩn quyết định hảo hảo lợi dụng người thầm mến khả ái to cao này, bổ khuyết cho thiếu thốn của bản thân, chính thức cuộc sống thanh xuân sân trường. Mà Khang Kế đáng thương, lại là luôn đau thương cùng khoái nhạc nhận lấy “đùa bỡn” của Thiệu Chuẩn. Thư tình bí mật, hai thiếu niên hoài tất cả tâm tư, cho đến cuối cùng khi mọi chuyện kết thúc...

Kỳ thật trong lòng tôi rất thích Khang Kế loại hình đại ngốc này a a a ~ (tâm hoa nô phóng). Còn có càng thêm tất yếu chính là Khang gia thiên tài tiểu muội và vô địch thủ lão mẹ – thành phần mẹ con lắm mưu

nhieu trí a! Cảm giác như hai mẹ con nhà này kỳ thật là cái gì cũng biết sau đó mới thông đồng dụ dỗ đại nhi tử / đại ca nhà mình ha?

Đối với việc miêu tả trường cảnh sinh hoạt trong tiểu thuyết cũng là tử huyết của tôi, phi thường có cảm giác biến thái, ví dụ có thể thấy dấu vết như đoạn đối thoại của Khang gia trên bàn cơm:

Cơm tôi ăn mì cá. Khang Kế ôm cái tô, hỏi mẹ Khang: “Mẹ, mẹ nói, con về sau có thể làm gì?”

Mẹ Khang lại bới một chén lớn đưa cho Khang Hồng hấu ăn chẳng kém, thuận miệng nói: “Muốn làm cái gì thì làm cái đó, hỏi làm chi.”

“Nhưng mà, mẹ,” Khang Kế nuốt xuống một ngụm mì lớn, thỏa mãn liếm liếm bên mép, nói: “mẹ không phải vẫn nói con bán cá rất không tệ hay sao?”

Mẹ Khang liền một ngón tay chỉ vào đầu Khang Kế: “Cậu ăn cơm cũng không tệ lắm đâu, cậu muốn ăn cơm cả đời, cũng phải có cơm ăn mới được.”

Khang Kế ái ái kêu đau, trốn sang bên cạnh. Mẹ Khang ở một bên cười nhìn con đùa giỡn. Một đoạn nói chuyện vô nghĩa liền kết thúc như vậy.

Cuối cùng mới nói, “Thư tình” có một chút ít chưa đủ ~ chính là vẫn không có đem ba mẹ con nhà họ đùa bỡn đến cảnh giới bó tay a!

(Tác giả rơi lệ... kỳ thật là bản thân tôi thấy...) tôi nghĩ nếu như đem mẹ con họ viết nội dung phong phú một chút, có lẽ dù có nhồi nhét... vốn cũng không phải là giúp cho câu chuyện thăng trầm nguyên vẹn. Ngoài ra, giống như độc giả cũng từng đề cập, câu chuyện này tương đối ” hoàn mỹ quá đáng “.

Cuối cùng, xin trích dẫn một đoạn độc giả đã nhận xét, là tâm nguyện của tôi cùng các đồng nghiệp tác giả a. (?)

“Hành động tự tay viết thư tình, ở thời đại ngập tràn Internet và điện thoại di động này chính là cực độ lãng mạn. Thời đại này, kiên nhẫn chờ đợi trăm ngàn lần không phải chuyện có thể hỗ trợ yêu đương. Lãng mạn rất yếu ớt, rất khó duy trì.

Cho nên, tôi thương nhất Khang Kế, người yêu như vậy, ngàn năm cũng không gặp được một. Tôi muốn là Thiệu Chuẩn, tôi cũng sẽ bị hấn đả động, hấn dễ ăn hiếp như vậy, thật là rất thỏa mãn dục vọng hành hạ người. A!”

Bài hát mình đã giới thiệu ở chương 24a ():

Thư tình – Phạm Dật Thần

Một số hình ảnh:

LOVE LETTER

Bài hát: Thư Tình
Ca sĩ: Phạm Dật Thân
Dịch: Tiểu Thảo

Bạn có biết rằng, nhìn bạn ngày càng tiêu tụy và gầy đi khiến tôi cảm thấy đau lòng...
Có khi tình yêu còn tàn nhẫn hơn cả thời gian,
khi yêu, người ta trở nên ngây dại và bất chấp tất cả.
Hãy quên nó đi, tình yêu đòi hỏi cả hai trái tim phải cùng lên tiếng gọi nhau.

Bạn uống say, bạn trở nên yếu đuối và không còn kìm nổi nước mắt.
Tôi biết, nỗi tuyệt vọng có khi còn lạnh giá hơn cả mùa đông.
Bạn ghét bản thân luôn sợ cô đơn,
thế nhưng lại đem lòng yêu một người thích tự do và ích kỷ.

Bạn mang theo bức thư tình duy nhất mà cậu ta viết cho bạn
để chứng minh rằng việc chọn cậu ta cho đến nay không phải là một sai lầm.

Nhờ bạn mà cậu ta thoát khỏi nỗi thê lương,
vì cảm kích mà cậu ta ôm bạn vào lòng và khóc.
Ôi thật đáng tiếc, tình yêu không phải vài giọt nước mắt hay mấy bức thư tình bạn à...
Có lẽ hơi tàn nhẫn khi nói ra điều này,
nhưng chờ đợi người khác mang hạnh phúc đến cho mình
thường luôn là những người có cuộc sống bất hạnh.

Ôi thật đáng tiếc, tình yêu không phải cố nén nước mắt và giữ lại mấy bức thư tình.
Vết thương lúc tỉnh táo lại đau đớn hơn lúc hôn mê...
Nếu cứ nhắm chặt đôi mắt và bước tiếp trên con đường sai lầm,
thì khi tình yêu thật sự đến với bạn, lúc đó làm sao bạn có thể nắm bắt nó...



C - M I C 水晶的话筒荣誉出品

[CAST]

康继--掉泪了 邵准--错星
康虹--gyqianer 康妈--子鸢
旁白--豆豆 胖子--乐乐
女店员--染尘 片尾翻唱--莫然
报幕--漠漓、wafer221

[STAFF]

策划编剧--omission 釉岚祭
导演--子鸢
后期--琥珀 漠漓
外场--wafer221
监制--温柔QQ糖
美工--败菴

情书

校园耽美广播剧·第一期 原著 by 范醒



C-M-i-C 水晶の话筒荣誉出品

[CAST]

康继—掉泪了
邵准—错星
康虹—gyqianer
康妈—子鸢
旁白—豆豆
片尾翻唱—莫然
报幕—wafer221

[STAFF]

导演—子鸢
策划编剧—
omission、袖岚祭
后期—
琥珀、漠漓、温柔QQ糖
外场—wafer221
监制—温柔QQ糖
美工—败菻

第二期
原著 范醒
校园耽美广播剧

情书



C M i C 水晶的话筒荣誉出品

原著 by 范醒

校园耽美广播剧·第三期

[CAST]

康继—掉泪了 邵准—错星
康虹—gyqianer 康妈—子鸢
旁白—豆豆 女店员—染尘、wafer221
邮递员、球员、老师、同学—病毒

[STAFF]

策划/编剧: omission鱼 柚岚祭

修订: 子鸢、温柔qq糖

外场: wafer221 导演: 子鸢

干声处理: 琥珀

后期: wafer221

片尾: 乐悠然 美工: 败蓓

宣传: wafer221

监制: 温柔qq糖

情书









tiên nhan cau



da khuong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-tinh>